

การศึกษาผลสัมฤทธิ์การซ้ำร้อง 2 แนว โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกน
สำหรับผู้เรียนอายุ 17 - 18 ปี

โดย
นางสาวปาริฉัตร สุ่มมาตย์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาสังคีตวิจัยและพัฒนา แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2564

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

การศึกษาผลสัมฤทธิ์การข้อร้อง 2 แนว โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตาม
แนวคิดกาแกนสำหรับผู้เรียนอายุ 17 - 18 ปี

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาสังคีตวิจัยและพัฒนา แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2564
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

A STUDY OF TWO-PART SINGING ACHIEVEMENT USING COOPERATIVE
LEARNING LESSON PLANS BASED ON KAGAN FOR STUDENTS AGED 17-18

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Music (Music Research and Development)

Graduate School, Silpakorn University

Academic Year 2021

Copyright of Silpakorn University

หัวข้อ การศึกษาผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนว โดยใช้แผนการจัดการ
เรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกนสำหรับผู้เรียนอายุ 17 - 18
ปี

โดย นางสาวปาริฉัตร สุ่มมาตย์

สาขาวิชา สังคีตวิจิตรและพัฒนา แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภัทรภร พลิตากุล

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.จุไรรัตน์ นันทานิช)

พิจารณาเห็นชอบโดย

.....ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พิมพชนก สุวรรณธาดา)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภัทรภร พลิตากุล)

.....ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นัทธี เชียงชนะนา)

631020003 : สังคีตวิจัยและพัฒนา แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโทบัณฑิต

คำสำคัญ : การขับร้อง 2 แนว, การเรียนรู้แบบร่วมมือ, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นางสาว ปาริฉัตร สุ่มมาตย์: การศึกษาผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนว โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกนสำหรับผู้เรียนอายุ 17 - 18 ปี อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
หลัก : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภัทรภร พลิตากุล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการจัดการเรียนรู้การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกนสำหรับผู้เรียนอายุ 17 - 18 ปี ก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มทดลอง และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการจัดการเรียนรู้การขับร้อง 2 แนวสำหรับผู้เรียนอายุ 17-18 ปี ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบกึ่งทดลอง ผู้เข้าร่วมวิจัยในครั้งนี้คือนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนศิลป์ทั่วไป โรงเรียนนาบตาพุดพันพิทยาคาร จำนวน 40 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบการขับร้อง 2 แนวและแบบประเมินการปฏิบัติทักษะขับร้อง 2 แนว วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าที่ t-test

ผลการวิจัยพบว่า 1) หลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) หลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนว สูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

631020003 : Major (Music Research and Development)

Keyword : Two-Part Singing, Cooperative Learning, Learning achievement

MISS PARICHAT SUMMART : A STUDY OF TWO-PART SINGING ACHIEVEMENT USING COOPERATIVE LEARNING LESSON PLANS BASED ON KAGAN FOR STUDENTS AGED 17-18 THESIS ADVISOR : ASSISTANT PROFESSOR PATTARAPORN PLITAKUL, Ph.D.

The research aimed to compare pre-test and post-test achievement in the experimental group of the two-part singing using cooperative learning lesson plans for students aged 17-18 and to compare the achievement between an experimental group and the control group using cooperative learning lesson plans of two-part singing for students aged 17-18. Quasi-experimental research with nonequivalent control group design was used as a methodology. The participants were 40 students from language-arts program in mattayom 5of Maptaputphanpittayakran school. They were divided into experimental group and the control group. The research instruments were singing test and two-part singing skill assessment form. The research data were analysis by t-test.

The results of the research found that: 1) After experiment, the experimental group had two-part singing achievement mean scores higher than those of before at .05 level of significance. 2)After experiment, the experimental group had two-part singing achievement mean scores higher than those of the control group at .05 level of significance.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภัทรภร ผลิตากุล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำแนะนำ ตรวจสอบแก่นเนื้อหา ชี้แนะแนวทางในการปรับปรุงและแก้ไขวิทยานิพนธ์เป็นอย่างดี ตลอดจนทำให้ผู้วิจัยได้รับองค์ความรู้ทางด้านดนตรีศึกษาและได้เรียนรู้บทบาทความเป็นครูที่ดีตามแบบอย่างเสมอมา

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิมพ์ชนก สุวรรณธาดา ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทิ เชียงชนะนา กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำแนะนำในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณฝ่ายบริหารโรงเรียนมาตาปุดพันพิทยาคาร ที่อำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลการวิจัยตลอดจนให้กำลังใจและให้การสนับสนุนทุนการศึกษา คณะครูกลุ่มสาระศิลปะที่คอยช่วยเหลือและให้กำลังใจเสมอมา ขอขอบคุณนางสาวสุพัต ทองฉวี นางสาวปัทมพร ใจห้าว ที่คอยประสานงานอำนวยความสะดวกและช่วยเหลือในการทำวิทยานิพนธ์ ขอขอบใจนักเรียนโรงเรียนมาตาปุดพันพิทยาคารที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี ขอขอบใจนักเรียนชมรมดนตรีที่คอยช่วยเหลือเป็นอย่างดี และขอขอบคุณเพื่อนในสายวิชาดนตรีศึกษาที่คอยสร้างแรงขับเคลื่อนในการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

สุดท้ายนี้ขอขอบพระคุณนางจุฑาทิพย์ สุ่มมาตย์ นายประหยัด สุ่มมาตย์ มารดาและบิดาของผู้วิจัย นายทองใบ เวียงสีมา นางสมสง่า เวียงสีมา คุณลุงและคุณป้าของผู้วิจัย ที่ให้การสนับสนุนผลักดันให้ตัดสินใจศึกษาต่อ และเป็นแรงกำลังใจในการดำเนินชีวิตของผู้วิจัยเสมอมา

นางสาว ปารีฉัตร สุ่มมาตย์

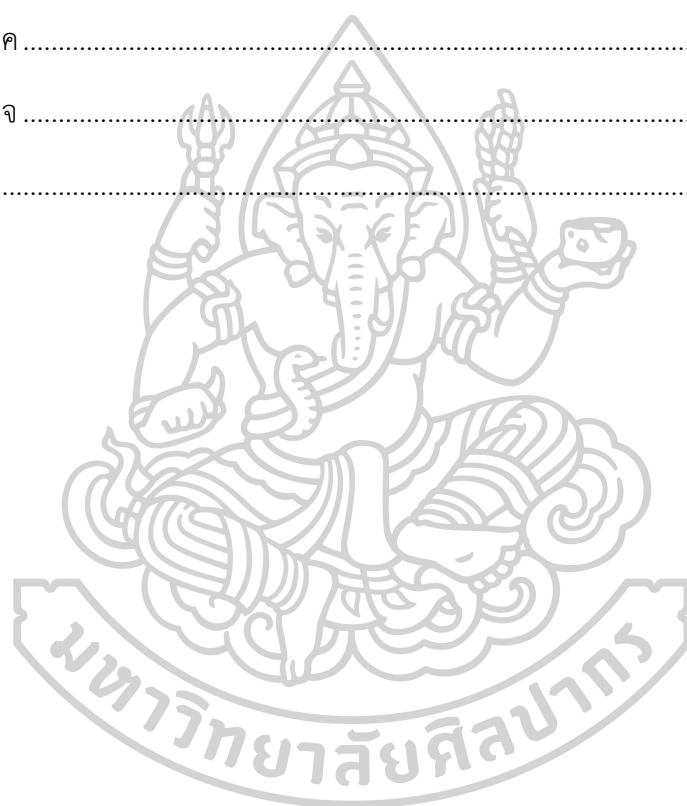
สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญแผนภูมิ.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามการวิจัย.....	4
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
สมมติฐานการวิจัย.....	4
ขอบเขตการวิจัย.....	6
ตัวแปรที่ศึกษา.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
ตอนที่ 1 การเรียนรู้แบบร่วมมือ.....	8
1.1 การเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกน.....	9
1.2 องค์ประกอบการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกน.....	11
1.3 แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกน.....	13
ตอนที่ 2 ทักษะการขบร้อง.....	15

2.1 องค์ประกอบพื้นฐานในการร้องเพลง	15
2.2 การขับร้อง 2 แนว	16
2.3 การสอนร้องเพลงในวัยรุ่น.....	17
2.4 หลักสูตรดนตรีในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย	18
2.5 หลักสูตรการขับร้องประสานเสียงในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย	21
2.6 การคัดเลือกบทเพลง.....	23
ตอนที่ 3 พัฒนาการผู้เรียนอายุ 17 – 18 ปี.....	25
ตอนที่ 4 การวัดผลและการประเมินผลดนตรี	27
4.1 การวัดประเมินผลการปฏิบัติขับร้องแบบรวมวง.....	27
ตอนที่ 5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	30
ตอนที่ 6 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	31
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	33
ตอนที่ 1 การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกนสำหรับการขับร้อง 2 แนว.....	34
ตอนที่ 2 ศึกษาผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิด คาแกนสำหรับผู้เรียนอายุ 17 - 18 ปี.....	36
การสร้างเครื่องมือวิจัย.....	37
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	38
การวิเคราะห์ข้อมูล	40
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	41
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	50
สรุปผลการวิจัย.....	50
การอภิปรายผล	52
ข้อเสนอแนะสำหรับในการนำผลการวิจัยไปใช้.....	54

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	55
รายการอ้างอิง.....	56
ภาคผนวก.....	60
ภาคผนวก ก.....	61
ภาคผนวก ข.....	63
ภาคผนวก ค.....	65
ภาคผนวก ค.....	70
ภาคผนวก จ.....	118
ประวัติผู้เขียน.....	124

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 ตารางสังเคราะห์เนื้อหาในการจัดการเรียนรู้การขับร้อง 2 แนว.....	21
ตารางที่ 2 การคัดเลือกบทเพลง.....	24
ตารางที่ 3 ตารางสังเคราะห์เกณฑ์การวัดประเมินผลการขับร้อง 2 แนว	29
ตารางที่ 4 ตารางแสดงโครงสร้างรายวิชาปฏิบัติขับร้องสากล	35
ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในภาพรวมของกลุ่ม ทดลองช่วงก่อนและหลังเรียน	42
ตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวรายด้านของกลุ่มทดลอง ช่วงก่อนและหลังเรียน	43
ตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในภาพรวมระหว่างกลุ่ม ทดลองและกลุ่มควบคุมช่วงก่อนเรียน	45
ตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในภาพรวมระหว่างกลุ่ม ทดลองและกลุ่มควบคุมช่วงหลังเรียน	46
ตารางที่ 9 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในรายด้านระหว่างกลุ่ม ทดลองและกลุ่มควบคุมช่วงก่อนเรียน	46
ตารางที่ 10 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในรายด้านระหว่าง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมช่วงหลังเรียน.....	48

สารบัญแผนภูมิ

	หน้า
แผนภูมิที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย	32
แผนภูมิที่ 2 กรอบการดำเนินวิจัย	34

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ดนตรีมีความสัมพันธ์กับมนุษย์นับแต่อดีตกาล อันจะเห็นได้จากการเป็นส่วนหนึ่งในวัฒนธรรมของแต่ละประเทศผูกพันกับมนุษย์ตั้งแต่เกิดจนตาย สามารถนำไปสู่ความรู้สึกภายในจิตใจทำให้เกิดความชื่นชมและเห็นคุณค่าในความงามของดนตรีพัฒนาเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์เพื่อสร้างสรรค์สังคม (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2560; McCarthy, 2002) ความรู้ทางดนตรีเป็นความรู้ที่เป็นประสบการณ์เห็นเป็นรูปธรรม เป็นความรู้เชิงปฏิบัติและความรู้ที่สร้างขึ้นผ่านจินตนาการและความสัมพันธ์ทางการเรียนการสอนระหว่างครูและนักเรียน การเรียนดนตรีของโรงเรียนต้องมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนทุกคนได้สัมผัสประสบการณ์นี้ด้วยตนเอง (Finney, 2018) กล่าวคือดนตรีสามารถพัฒนาทั้งความรู้ ทักษะ และเจตคติ ไปพร้อมกัน วิชาดนตรีในโรงเรียนมัธยมทั่วไปยังเป็นวิชาที่ได้รับความสนใจจากผู้เรียน เห็นได้จากการที่ผู้เรียนมีความสนใจทั้งการเรียนในชั้นเรียนและกิจกรรมเสริมหลักสูตร เช่น กิจกรรมวงดนตรีสากล กิจกรรมขับร้อง กิจกรรม วงโยธวาทิต เป็นต้น

การร้องเพลงปรากฏอยู่ทั่วไปของทุกวัฒนธรรมและยังเป็นส่วนสำคัญในวัฒนธรรมโลก อีกทั้งการขับร้องเป็นเครื่องดนตรีที่มีอยู่ในตัวบุคคลทุกคน ดังนั้นเสียงร้องจึงเป็นเครื่องดนตรีประจำตัวของทุกคนที่มีลักษณะพิเศษเฉพาะบุคคล เสียงที่กลั่นออกมาจากระบบการความคิดส่งผ่านไปยังการเปล่งเสียงจึงทำให้การขับร้องเป็นส่วนสำคัญในการเรียนดนตรีประเภทอื่นด้วย ซึ่งการขับร้องแบบรวมวงนั้นจำเป็นต้องมีการฝึกซ้อมร่วมกันต่างจากการขับร้องเดี่ยว โดยการฝึกซ้อมควรเริ่มต้นด้วยบทเพลงง่าย ๆ ที่มาพร้อมกับวัยเด็กสอนให้ทำแบบโดยทั่วไปร้องตามทิศทางที่ไพเราะมีการร้องขึ้นลงจากนั้นให้จับคู่กับระดับเสียงที่เพิ่มขึ้น เมื่อเริ่มมีอิสระมากขึ้นจะสามารถรักษาความสมดุลของเสียงได้แบบเรียบง่าย หรือการร้องประสานกัน (Graham, 1994; McCoy, 2014) การขับร้องเป็นเครื่องดนตรีที่มีอยู่ในตัวบุคคลทุกคน ดุษฎี พนมยงค์ บุญทัศนกุล (2547) กล่าวว่า การร้องเพลงเป็นสิ่งบันเทิงที่ใกล้ชิดที่สุด ประหยัดที่สุด เพราะเครื่องดนตรีชนิดนี้คือ “เส้นเสียง” ซึ่งอยู่ภายในตัวเรา ไม่ต้องไปซื้อหามาจากไหน สอดคล้องกับดวงใจ อมาตยกุล (2545) ได้กล่าวถึงการร้องเพลงว่าเป็นความสามารถพิเศษที่มีเฉพาะในผู้ที่มีพรสวรรค์สามารถใช้สมองสั่งการในการเปล่งเสียงตามที่ได้ยินและตามที่ได้ต้องการได้ตรงเสียง เช่นเดียวกับที่การ์เซีย (Garcia, 2012) ได้ตั้งสมมติฐานว่าทุกคนสามารถร้องเพลงได้ หากใครพูดได้ก็สามารถร้องเพลงได้ เว้นแต่ผู้มีปัญหาในการพูดหรือได้ยิน เสียงร้องจึงเป็นเครื่องดนตรีประจำตัวของทุกคนที่มีลักษณะพิเศษเฉพาะบุคคล

เสียงที่กลั่นออกมาจากระบบการความคิดส่งผ่านไปยังการเปล่งเสียงจึงทำให้การขับร้องเป็นส่วนสำคัญในการเรียนดนตรีประเภทอื่นด้วย จะเห็นได้จากบางสถาบันดนตรีสิ่งแรกที่ทำให้ผู้เรียนเริ่มเรียนคือการร้องเพื่อทักษะให้กับนักดนตรี โดยในหลักสูตรการศึกษาประเทศไทยได้จัดให้มีการสอนขับร้องตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงอุดมศึกษา

กิจกรรมการขับร้องเป็นกิจกรรมที่ได้รับความนิยมจากผู้เรียนเนื่องจากสามารถใช้เสียงจากตัวบุคคล การจัดการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนในช่วงอายุ 17 - 18 ปี เป็นวัยที่ต้องการการยอมรับการมีตัวตนในสังคม โดยเฉพาะการมีตัวตนในสังคมของเพื่อนเป็นสิ่งที่วัยรุ่นให้ความสนใจมากกว่าคนในครอบครัว (คัคนางค์ มณีสรี, 2556; สุรางค์ โค้วตระกูล, 2559) การได้ทำกิจกรรมร่วมกันและคอยช่วยเหลือแบบมีปฏิสัมพันธ์จึงเป็นสิ่งที่จำเป็นต่อพัฒนาการในช่วงวัยรุ่นเป็นอย่างมาก การขับร้องประสานเสียงเป็นกิจกรรมดนตรีที่สามารถรวมกลุ่มผู้เรียนเพื่อตอบรับกับพัฒนาการโดยตรง ในการเริ่มต้นขับร้องประสานเสียงควรเริ่มจากขับร้อง 2 แนว ฝึกร้องทำนองง่าย ๆ และคำนึงถึงช่วงเสียง บทเพลงควรเริ่มจากง่ายไปยาก เพื่อพัฒนาทักษะการประสานเสียง (ณรุทธ์ สุทธิจิตต์, 2560) ซึ่งการขับร้อง 2 แนวของผู้เรียนนั้นต้องอาศัยการฝึกซ้อมร่วมกัน การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นแนวคิดในการจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการร่วมมือกัน แลกเปลี่ยนเรียนรู้ เพื่อให้ประสบผลสำเร็จตามที่ตั้งไว้ หัวใจสำคัญของการร่วมมือกันนั้นคือผู้เรียนทุกคนต้องเกิดการปฏิสัมพันธ์ช่วยเหลือซึ่งกันและกันอย่างทั่วถึง เมื่อนักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นมากขึ้นจะช่วยส่งเสริมการคิดแบบมีโครงสร้างและทักษะทางสังคมที่ตามมา การเรียนรู้แบบร่วมมือมีความแตกต่างจากงานกลุ่มคือ มีโครงสร้างของกิจกรรมที่นักเรียนต้องพึ่งพาอาศัยกันและมีการรับผิดชอบเป็นรายบุคคล (Kagan, 2009) หลักการสำคัญที่คาแกนนำมาจัดทำเทคนิคการสอนคือ PIES ได้แก่ การพึ่งพาซึ่งกันและกันในเชิงบวก (P = Positive interdependence) ความรับผิดชอบส่วนบุคคล (I = Individual accountability) การมีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียม (E = Equal Participation) การมีปฏิสัมพันธ์ (S = Simultaneous Interaction) สอดคล้องกับเอมิลี (Emily, 2019) ได้นำกลยุทธ์ของคาแกนไปใช้สอนเพื่อศึกษาการเสริมทักษะจังหวะ ที่นอกจากผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้นแล้วยังสามารถตรวจสอบระดับความผูกพันของนักเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน และค่านิยมของการเรียนรู้ได้อีกด้วย และคันทิงแฮม (Cunningham, 2007) ได้นำกิจกรรมของคาแกนไปสอนเรื่องการเป่าไล่เสียงขลุ่ยของนักเรียนที่มีปัญหาการเป่าไม่ตรงเสียง พบว่านอกจากทักษะที่ดีขึ้นยังสังเกตเห็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมเจียบขริมเอาแต่ใจเข้าไปช่วยเหลือเพื่อน ให้กำลังใจกัน จนทำให้ชั้นเรียนดนตรีเกิดความไพเราะไปพร้อมกัน จุดมุ่งหมายของคาแกนต้องการให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียมและไม่สร้างบรรยากาศเชิงลบ เช่น การแข่งขันระหว่างกลุ่มหรือให้รางวัล แต่ใช้การวางจุดหมายร่วมกันโดยทำให้ผู้เรียนเกิดความเท่าเทียมในความสำเร็จ การจัดแบบกลุ่มอาจจะทำให้เกิดการมีปฏิสัมพันธ์กันน้อยซึ่งลักษณะพื้นฐานทางด้านสังคมที่มีร่วมกันของกลุ่มคนจะเป็นการแข่งขันการทำงานมากกว่า (Jolliffe, 2007)

การเรียนร้องเพลงสำหรับผู้เรียนช่วงวัย 17 - 18 ปี ต้องคำนึงถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทุกด้าน ต้องสอนด้วยความระมัดระวัง เรียนรู้ถึงข้อจำกัดของผู้เรียนแต่ละบุคคล และคอย

ให้กำลังใจในการพัฒนาการร้องของผู้เรียนช่วงวัยนี้ หากเลือกเพลงหรือสอนเทคนิคที่ยังไม่เหมาะสมกับเสียงอาจเกิดสภาวะความเครียดขึ้นได้ ซึ่งนอกจากช่วงเสียงแล้วนั้นการฝึกฝนในการจัดวางท่าทางให้รู้จักการทรงตัว การผ่อนคลาย ตลอดจนการรู้จักการฝึกลมหายใจที่มีคุณภาพ โดยเฉพาะทางร่างกายที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วเกี่ยวข้องถึงการขยายตัวของกล่องเสียง การหายใจ ระดับเสียงในการพูด และอารมณ์ที่ผันผวน มีกลุ่มเพื่อนหรือคนรักเป็นศูนย์กลางและต้องการการยอมรับทางสังคมมากขึ้น (Phillips, 1985; Williams, 2018) สอดคล้องกับคุกซีและเวลช์ (Cooksey & Welch, 2008) ได้ศึกษาการร้องเพลงในวัยรุ่นและการออกแบบหลักสูตรระดับชาติพบว่า การสอนร้องเพลงในวัยรุ่นนั้นทุกชั้นตอนสำคัญนักเรียนควรได้รับโอกาสในการควบคุมเสียงพร้อมกับพัฒนาเสียงการดำเนินกิจกรรมควรเป็นไปด้วยความสนุกสนาน การเลือกเพลงต้องเหมาะสมกับช่วงเสียงและความสามารถของนักเรียนการออกแบบหลักสูตรจึงควรให้มีความเหมาะสมกับความสามารถทางร่างกายและศักยภาพของผู้เรียน ซึ่งการขับร้องประสานเสียงในระดับเริ่มต้นการฝึกซ้อมในการร้อง 2 แนว มีความสำคัญมากเป็นทักษะสำคัญที่ใช้ในการรวมวง สอดคล้องกับที่พรเทพ วิชชุชัยชาญ (2563) ได้ศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการสอนขับร้องประสานเสียงด้วยบทเพลงภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายพบว่า ในการประสานเสียงที่ครบถ้วนตามการประสานเสียงสี่แนวนั้นควรฝึกแนวประสานที่เป็นแบบ 2 ทำนองก่อน จะช่วยให้เด็กมีความเข้าใจในบทเพลงและบทบาทหน้าที่ของตนเอง เมื่อเกิดความชำนาญแล้วจึงเพิ่มเติมแนวประสานอีกสองแนวทำนองเข้าไป จะเห็นได้ว่านักเรียนในช่วงวัยรุ่นกำลังมีการเปลี่ยนแปลงในลักษณะต่าง ๆ ทุกด้านโดยเฉพาะเรื่องของอารมณ์และสังคม มีความสอดคล้องที่จะนำเอาการเรียนรู้แบบร่วมมือเข้ามาพัฒนาทักษะการสนทนาที่ช่วยพัฒนาทักษะที่เกิดจากกระบวนการเรียนจนผู้เรียนได้นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ สาเหตุหลักของการร้องประสานเสียงในนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่ไม่สมบูรณ์คือการสูญเสียความมั่นใจ ความร่วมมือของสมาชิกของวงเป็นเรื่องใหญ่อันเป็นปัจจัยความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ขององค์กรในการพัฒนาดนตรีให้มีประสิทธิภาพนั่นเอง นักเรียนแต่ละคนกังวลกับโน้ตร้องของตนเองจนไม่ได้ฟังแนวเสียงอื่น ใช้การร้องเสียงดังขึ้นเพื่อสร้างความมั่นใจให้กับตนเองจนทำให้แนวเสียงหลักถูกกลบไป (อิชิฮะ ตระกูลเดซ, 2556; Osborn, 1929) แสดงให้เห็นว่าการเริ่มต้นร้องเพลงประสานเสียงนั้นควรเกิดการเรียนรู้ร่วมกันจนชำนาญเข้าใจหน้าที่ของตนเองในการร้องจนนำไปสู่การรวมวงที่สมบูรณ์

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่าผู้เรียนช่วงอายุ 17 – 18 ปี เป็นวัยที่ควรจัดกิจกรรมที่เน้นการรวมกลุ่ม สร้างปฏิสัมพันธ์ร่วมกันในชั้นเรียนและได้แสดงออกถึงการยอมรับระหว่างบุคคล การฝึกขับร้อง 2 แนวในแบบเดิมให้ความสำคัญแบบระบบกลุ่มที่ขาดการเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างกัน จนกระทบถึงเวลาฝึกซ้อมรวมวง ซึ่งการเรียนรู้แบบร่วมมือตามหลัก PIES มีความเหมาะสมที่จะนำมาจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนว ซึ่งคาแแกนมีการออกแบบเทคนิคที่เฉพาะเจาะจงในทางดนตรีสามารถระบุเทคนิคที่เหมาะสมกับช่วงวัยต่าง ๆ ให้ผู้สอนได้นำไปใช้ และจากการศึกษางานวิจัยในประเทศไทยยังมี

งานวิจัยไม่มากพอที่นำเทคนิคเฉพาะทางดนตรีของคาแกนมาจัดการเรียนรู้ โดยส่วนใหญ่การเรียนรู้แบบร่วมมือในงานวิจัยวิชาดนตรีที่พบจะใช้เพียงแค่เทคนิคเดียวในการจัดการเรียนรู้ เช่น เทคนิคเพื่อนคู่คิด และไม่ระบุเทคนิคที่ชัดเจน (เทพบุตร หาญมนตรี, 2563; อภิชาติ ชมภูหัตถ์, 2556) อีกทั้งยังพบว่าวิจัยที่เกี่ยวกับการร้องประสานเสียงระดับมัธยมศึกษาตอนปลายยังไม่มากพอ ส่วนมากพบการวิจัยในระดับประถมศึกษา และอุดมศึกษา ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนว โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกนสำหรับผู้เรียนอายุ 17 - 18 ปี เพื่อนำประโยชน์จากการวิจัยยกระดับผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนว อีกทั้งได้เป็นแนวทางกับครูดนตรีที่สนใจนำไปใช้พัฒนาผลสัมฤทธิ์กับเครื่องดนตรีอื่นต่อไป

คำถามการวิจัย

1. หลังเรียน กลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกน สำหรับผู้เรียนอายุ 17-18 ปี มีผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนว สูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่
2. หลังเรียน กลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกน สำหรับผู้เรียนอายุ 17-18ปี มีผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนว สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติหรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวของกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกนสำหรับผู้เรียนอายุ 17 - 18 ปี ในช่วงก่อนเรียนและหลังเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกนสำหรับผู้เรียนอายุ 17 - 18 ปี กับกลุ่มควบคุมที่ใช้การจัดการเรียนรู้แบบปกติ ในช่วงก่อนเรียนและหลังเรียน

สมมติฐานการวิจัย

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการขับร้อง 2 แนว โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิด คาแกนเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมต่อแนวคิดทางดนตรีและทักษะ ช่วยเพิ่มทักษะทางสังคมสามารถรับรู้ความสามารถของตนเองความเข้าใจทางวิชาการ โดยการนำไปใช้ในการสอนดนตรีนั้นสามารถทำได้ตั้งแต่การวางเป้าหมายความสำเร็จร่วมกันจนเสร็จสิ้นกิจกรรม ซึ่งมีความสำคัญในการจัดกลุ่มส่งผลต่อการมีส่วนร่วมของสมาชิกในกลุ่มตามหลักการ PIES นั้นผู้เรียนจะมีสมาชิกไม่เกิน 4 คน ไม่ใช่เพียงแค่การแบ่งกลุ่มแล้วทำกิจกรรมซึ่งจากปัญหาการแบ่งกลุ่มที่มีปริมาณ

เยอะมักพบนักเรียนที่ซ่อนตัวจากการเรียนรู้ นอกจากนี้หลักการ PIES ยังปลูกฝังการพัฒนาทักษะทางสังคมที่มาจากการได้ปฏิสัมพันธ์กันอย่างทั่วถึง (Vandergraaff, 2018) การจับกลุ่มไม่ควรเกิน 4 คน ตามโครงสร้างการร่วมมือไม่เช่นนั้นอาจเกิดความแตกสามัคคีกันได้ความสมเหตุสมผลควรเริ่มจากการทำงานเป็นคู่แล้วค่อยรวมเข้ากับคู่อื่น ซึ่งจะนำไปสู่การที่ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะด้วยตนเองจากกลุ่มเล็ก ๆ จนเคยชินไปสู่การเข้ากับคนหมู่มาก (Jolliffe, 2007) ในการขับร้องประสานเสียงนั้นก็มักเกิดปัจจัยที่ทำให้การขับร้องรวมวงไม่ประสบความสำเร็จอันเกิดจากความไม่มั่นใจ การร้องเพลงประสานเสียงควรเริ่มฝึกจากเพลงที่ง่าย ไม่ซับซ้อน จะทำให้เรียนรู้ได้เร็วและมีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จเมื่อต้องรวมวง (เขมนิจ รัตนเดชาภิวัฒน์, 2554; Phillip, 1985) สอดคล้องกับงานวิจัยที่พบว่าทักษะการขับร้องของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของชูชูกีร์รวมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (เหนือดวง พูลเพิ่ม, 2560) และเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือมีความเหมาะสมกับกิจกรรมทางดนตรีเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้จากการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน (ณัฐศรีธัญญ์ ทฤษฎีคุณ, 2562) นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยในรายวิชาภาษาไทยที่ใช้แนวคิดของคาแกนพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความก้าวหน้าในการแต่งโคลงสี่สุภาพที่สอนด้วยเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือของคาแกนสูงขึ้น (อภิชาติ ชมภูทัศน์, 2556) นักเรียนที่เรียนรู้ด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเพื่อนคู่คิดมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (เทพบุตร หาญมนตรี, 2563)

จากผลการวิจัยและข้อมูลดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด คาแกนสามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวที่เพิ่มขึ้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานดังนี้

1. หลังเรียน ผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนว โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกนสำหรับผู้เรียนอายุ 17-18 ปี ของกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. หลังเรียน ผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนว โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกนสำหรับผู้เรียนอายุ 17-18 ปี ของกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคากานสำหรับผู้เรียน อายุ 17-18 ปี เป็นวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi - Experimental Design) แบบศึกษาสองกลุ่มวัดสองครั้ง

1. ผู้เข้าร่วมวิจัยคือ ผู้เรียนอายุ 17 – 18 ปี แผนการเรียนศิลป์ทั่วไป ที่เรียนในวิชาปฏิบัติขับร้องสากลจำนวน 40 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564
2. ด้านเนื้อหา ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการขับร้อง 2 แนว การร้องเพลงในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคากาน (Arlington Public Schools, 2009; Boulder Valley School, 2009; Clark country school, 2010; Kagan, 2011; Saint Charles, 2017)
3. ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลจำนวน 12 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ – มีนาคม 2565

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคากาน

ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนว แบ่งการประเมินออกเป็น 5 ด้านได้แก่

- 1) ด้านคุณภาพเสียง ผู้เรียนมีคุณภาพเสียงที่ดีสามารถควบคุมการหายใจให้เข้ากับบทเพลง
- 2) ด้านจังหวะ ผู้เรียนต้องร้องตรงจังหวะให้ถูกต้องกับความเร็วของบทเพลง
- 3) ด้านการออกเสียงคำร้อง ผู้เรียนสามารถออกเสียงคำร้อง สาระ พยัญชนะได้ชัดเจน
- 4) ด้านการสื่อสารอารมณ์เพลง ผู้เรียนสามารถแสดงออกถึงการสื่อสารอารมณ์ โดยความหนักเบา และการแบ่งวรรคประโยคเพลง
- 5) ด้านความกลมกลืนและความสมดุล ผู้เรียนสามารถขับร้องเพลงแนวเสียงตนเองให้เกิดการประสานเสียงและมีความสมดุลตลอดบทเพลง

นิยามศัพท์เฉพาะ

การขับร้อง 2 แนว หมายถึง การขับร้องตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป โดยร้องคนละแนวเสียงให้แนวหนึ่งเป็นแนวทำนองหลัก และอีกแนวหนึ่ง เป็นเสียงประสานที่ร้องพร้อมกันกับแนวหลักตั้งแต่ต้นเพลงจนจบเพลง (Shirley Court & Stuart Overington 2016; ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2537) โดยงานวิจัยครั้งนี้ใช้เพลงอะเมซิง เกรซ เนื่องจากเป็นบทเพลงที่ถูกแนะนำจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่เน้นการขับร้อง (American choral Directors Association, 2019; Colorado

American Choral Directors Association, 2021 ; Pennsylvania Music Educators Association, 2021)

แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง แนวคิดในการจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการร่วมมือกัน แลกเปลี่ยนเรียนรู้ เพื่อให้ประสบผลสำเร็จตามที่ตั้งไว้ หัวใจสำคัญของการร่วมมือกันนั้นคือผู้เรียนทุกคนต้องเกิดการปฏิสัมพันธ์ช่วยเหลือซึ่งกันและกันอย่างทั่วถึง ทำให้ผู้เรียนเข้าใจความแตกต่างระหว่างบุคคลมากขึ้นจนพัฒนาไปสู่การใช้ทักษะเหล่านี้ในการดำรงชีวิตในสังคม (วัชราน เล่าเรียนดี ปรณัฐ กิจรุ่งเรือง และอรพิน ศิริสัมพันธ์, 2560) โดยในงานวิจัยครั้งนี้ใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกนตามหลักการ PIES (Kagan, 2011)

หลักการ PIES หมายถึง การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของคาแกน โดยใช้หลัก PIES ในการจัดกิจกรรมดนตรี โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ให้ร่วมกันทำงานให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างทั่วถึงเสริมสร้างซึ่งกันและกัน ความสำเร็จของกลุ่มคือความสำเร็จของทุกคน ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกเทคนิค ได้แก่ Round Robin, Rally Robin, Find Someone who, Quiz-Quiz-Trade, Rhythm Rumble, Think-pair-share, Team-pair-solo และ Timed-Pair-Share (Kagan, 2011)

เนื้อหาการขับร้อง หมายถึง การสังเคราะห์เนื้อหาจากหลักสูตรการขับร้องประสานเสียงระดับเริ่มต้นในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายโดยมีเนื้อหาสาระได้แก่ การหายใจ ท่าทางการขับร้อง การออกเสียงสระ พยัญชนะ บันไดเสียงจิงหะและอารมณ์ในบทเพลง (Arlington Public Schools, 2009; Boulder Valley School, 2009; Clark country school, 2010; Saint Charles, 2017)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ครูผู้สอนดนตรีในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสามารถจัดการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกน ในการนำไปสอนการขับร้อง 2 แนวหรือขับร้องประสานเสียงในระดับเริ่มต้น
2. ผู้เรียนมีความสามารถในการขับร้อง 2 แนวเพิ่มขึ้น และได้ฝึกการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันตลอดจนมีทักษะทางสังคมนำไปใช้กับรายวิชาอื่น รวมถึงรู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่น
3. ครูดนตรีและผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถนำแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนดนตรีตามเนื้อหาแต่ละระดับชั้นได้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลักการ แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในการวิจัย เรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนว โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคากานสำหรับผู้เรียนอายุ 17-18 ปีผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด หลักการ ทฤษฎีตลอดจนถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จากสื่อสิ่งพิมพ์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เพื่อประมวลเป็นพื้นฐานความรู้และกรอบแนวคิด โดยแบ่งเนื้อหาเป็น 6 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การเรียนรู้แบบร่วมมือ

- 1.1 การเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคากาน
- 1.2 องค์ประกอบการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคากาน
- 1.3 แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคากาน

ตอนที่ 2 การขับร้อง

- 2.1 องค์ประกอบพื้นฐานในการร้องเพลง
- 2.2 การขับร้อง 2 แนว
- 2.3 การสอนร้องเพลงในวัยรุ่น
- 2.4 หลักสูตรดนตรีในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
- 2.5 หลักสูตรการขับร้องประสานเสียงในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
- 2.6 การคัดเลือกบทเพลง

ตอนที่ 3 พัฒนาการผู้เรียนอายุ 17 – 18 ปี

ตอนที่ 4 การวัดการประเมินผลทางดนตรี

ตอนที่ 5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตอนที่ 6 กรอบแนวคิดการวิจัย

ตอนที่ 1 การเรียนรู้แบบร่วมมือ

การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นรูปแบบหนึ่งของการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ใช้ความสามารถที่หลากหลายของบุคคลในการสร้างองค์ความรู้ อาทิ การอภิปราย การแสดงความคิดเห็น การร่วมมือกันในการร่วมมือไปสู่ผลสัมฤทธิ์ ตลอดจนการได้มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมากขึ้น วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือมีพื้นฐานมาจากการวิจัยและทฤษฎีทางจิตวิทยาทางสังคม (Johnson & Johnson, 1974) มีโครงสร้างการจัดการเรียนรู้ที่เป็นระบบ สามารถใช้ในทุกระดับชั้น วิธีการดังกล่าวคือการจัดกลุ่มการเรียนรู้ที่มีสมาชิก 4-6 คนซึ่งจะประกอบไปด้วยนักเรียนที่มีผลการเรียนสูง

ปานกลาง และผลการเรียนต่ำ โดยคละกันทั้งเพศ สีมืด และเชื้อชาติ สลาวิน (1985) กล่าวถึงการประสบความสำเร็จของเผ่าพันธุ์มนุษย์นั้นคือความสามารถในการใช้สติปัญญาในการร่วมมือกับผู้อื่น เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของกลุ่มไม่ว่าจะเป็นตั้งแต่กลุ่มคนล่าสัตว์ในป่าจนถึงกลุ่มงานบริษัท ต่างก็สามารถแก้ปัญหาในขณะที่ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ซึ่งในบรรดาการร่วมมือในสังคมนั้น นักเรียนมีการทำงานร่วมกันผ่านการทำกิจกรรมแต่กิจกรรมเหล่านี้ใช้เป็นพื้นที่ทางการศึกษาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น โดยส่วนใหญ่ยังมีการทำงานอย่างอิสระและแข่งขันกันในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพื่อการได้รับความยกย่องและยอมรับนั่นเอง

1.1 การเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกน

การพัฒนาการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ใช้มากกว่า 25 ปีประกอบไปด้วยข้อดีและข้อจำกัดที่เกิดขึ้นจากการที่ครูนำไปใช้ตลอดจนเกิดการตั้งข้อคำถามมากมายเกี่ยวกับการสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ การสอนที่แตกต่างและสติปัญญาที่หลากหลายของผู้เรียนนั้นส่งผลมากขึ้นกับการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบเก่า เพื่อเป็นการแก้ไขความคิดที่ต่อต้านการเรียนรู้แบบร่วมมือซึ่งเป็นการพัฒนาทั้งกระบวนการให้เกิดโครงสร้างมากขึ้น การประเมินผลหลากหลายมิติ ตลอดจนเทคนิคต่าง ๆ ที่นำมาใช้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการเรียนรู้ นอกจากการเรียนรู้แล้วเมื่อนักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นมากขึ้นยังช่วยส่งเสริมความคิดแบบมีโครงสร้างและทักษะทางสังคมที่ตามมา (Kagan, 2009)

จากงานวิจัยของคาแกนมีข้อสรุปที่ว่าการศึกษากำลังเผชิญกับวิกฤตใหญ่ 4 ประเด็น ได้แก่ ความล้มเหลวของผลงานวิชาการของสหรัฐเมื่อเทียบกับประเทศชั้นนำอื่น ๆ ช่องว่างของความสำเร็จ ความสัมพันธ์ทางเชื้อชาติ และทักษะทางสังคม นอกจากนี้ปัจจัย 4 ด้านนี้แล้วยังมีการสนับสนุนเพิ่มเติมเพื่อการเรียนรู้แบบร่วมมือว่าเหตุใดจึงมีความจำเป็นต้องใช้ในกระบวนการเรียนการสอนนั้นคือ

- 1) อัตราการเปลี่ยนแปลงกำลังเร่งขึ้น การเรียนรู้ตลอดชีวิตจึงเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อให้ได้ใช้ประสบการณ์ทางการเรียนรู้มีความสนุกสนาน มีแรงจูงใจในการเรียนโดยเฉพาะการได้ร่วมกับผู้อื่น
- 2) คนมีอายุยืนยาวมากขึ้นเรียกว่าสังคมผู้สูงอายุต้องการคนดูแลนักเรียนที่เรียนรู้แบบร่วมมืออาจมีประโยชน์เตรียมพร้อมที่จะดูแลมากขึ้น
- 3) การจะประสบความสำเร็จในชีวิตมีการเผชิญหน้ากับความท้าทายมากขึ้น การรู้จักนับถือตนเองจะส่งผลต่อการสร้างความภาคภูมิใจมากขึ้น
- 4) การเรียนรู้มีสิทธิ์จะถูกลืมในไม่ช้าหากไม่เกี่ยวข้องกับตัวของนักเรียน กระบวนการร่วมมือกันสามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ให้มีความหมายมากขึ้น

5) นายจ้างต้องการระบบงานที่เป็นทีมมากขึ้น นอกจากความสามารถทางด้านความรู้หรือทักษะแล้วความต้องการในการทำงานร่วมกันในองค์กรยังเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้งานประสบผลสำเร็จมากขึ้น

6) จำนวนนักเรียนในชั้นเรียนที่มีปริมาณมากทำให้ขาดวินัย หากใช้การเรียนแบบร่วมมือจะลดการก่อวินัยลงได้ใช้เวลาทำงานมากยิ่งขึ้น

7) สิ่งเร้ารอบตัวนักเรียนเองมีผลกับการเรียนมากขึ้น เช่น วิดีโอเกม ทีวี สื่อเพลง การสอนด้วยระบบบรรยายอย่างเดียวไม่สามารถดึงความสนใจของผู้เรียนกลับมาได้ หากนักเรียนได้เรียนแบบร่วมมือกันจะสร้างความกระตือรือร้นมากขึ้น

8) ความต้องการครูที่มีประสบการณ์ซึ่งสามารถสร้างแรงจูงใจให้กับนักเรียนได้อีกทั้งยังพบความเครียดในครูที่เพิ่มมากขึ้นแต่เมื่อมาใช้ในการสอนร่วมมือครูมีความสุขในการสอนเพิ่มขึ้น

สรุปได้ว่าความต้องการเปลี่ยนแปลงเพื่อที่จะสามารถผลิตผู้เรียนให้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงประชากรจำนวนหนึ่งมีผลสัมฤทธิ์ที่ต่ำลงหรือถูกผลักออกจากระบบการศึกษา อีกทั้งการเผชิญหน้ากันทางสังคมจำเป็นต้องให้ผู้เรียนเตรียมพร้อมการใช้กระบวนการทักษะการทำงานเป็นทีมที่มีความจำเป็นในศตวรรษที่ 21 โดยการเปลี่ยนแปลงในลักษณะนี้เรียกว่าการพึ่งพาอาศัยกัน นำความรู้ทักษะไปใช้ได้จริงเมื่อเจอสถานการณ์อื่น ดังนั้นการได้จัดเวลานักเรียนก่อนออกไปเผชิญกับสังคมตนเองจะเกิดประโยชน์ต่อทุกฝ่ายมากที่สุด คาเกณฑ์ได้จัดประเภทของกลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ดังนี้

1. กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมืออย่างเป็นทางการ สิ่งเหล่านี้มีระยะเวลาตั้งแต่หนึ่งบทเรียนจนถึงสองสามสัปดาห์และต้องประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้เพื่อให้ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

- 1) กิจกรรมการสร้างทีมเพื่อสร้างเอกลักษณ์ของทีมและการทำงานร่วมกัน
- 2) ทักษะการทำงานเป็นทีมเฉพาะที่เน้นแต่ละบทเรียนหรือสัปดาห์
- 3) ครูเฝ้าติดตามและสนับสนุนทักษะงานและการทำงานเป็นทีม
- 4) การประเมินการเรียนรู้และการทำงานเป็นทีมของนักเรียนและครู

2. กลุ่มการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมอย่างไม่เป็นทางการ ใช้เวลาเพียงไม่กี่นาทีถึงทั้งหมดบทเรียนและมักจะประกอบด้วยการเล่น หันไปหาคุณของคุณ หรือคิด คู่ แบ่งปัน และสามารถขยายจากคู่เป็นสี่หรือแปด

3. กลุ่มฐานการร่วมมือ เหล่านี้มักจะเป็นระยะเวลาหนึ่งหรือปีการศึกษาและประกอบด้วยของกลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ต่างกันซึ่งมีสมาชิกที่มั่นคงเพื่อต่อยอดสนับสนุนและให้กำลังใจซึ่งกันและกัน องค์กรประกอบที่อธิบายไว้ในกลุ่มการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ข้างต้นจะต้องถูกรวมเข้าด้วยกันและสร้างขึ้น

จากข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ข้อดีของการทำงานร่วมกันมีความสำคัญคือความสำเร็จ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และสุขภาพจิตและความสามารถทางสังคมการเรียนรู้ที่ดีขึ้น แสดงให้เห็น

ผ่าน ผลสัมฤทธิ์ การะบวนการ สามารถให้เหตุผลในระดับสูงและสร้างแนวทางใหม่ ๆ ถ่ายทอดการเรียนรู้จากสถานการณ์หนึ่งไปยังสถานการณ์หนึ่ง มีเวลาในการทำงานและแก้ไขปัญหาเพิ่มขึ้น ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลแสดงให้เห็นโดยความเอาใจใส่และมุ่งมั่น การสร้างมิตรภาพ สนับสนุนกำลังใจให้กันและกันสุขภาพจิต แสดงให้เห็นผ่าน การยอมรับนับถือตนเองรู้จักคุณค่า มีความมั่นใจและอิสรภาพมากขึ้น อีกทั้งยังสามารถรับมือกับปัญหาต่าง ๆ ที่เข้ามาด้วย แต่ทั้งนี้ก็พบว่าไม่ได้พบการนิยมนำใช้อย่างแพร่หลายอันเนื่องมาจากเบื้องต้นการร่วมมือกันจะใช้ทักษะเพื่อให้ให้นักเรียนได้พูดคุยแสดงความคิดเห็นตามองค์ประกอบซึ่งทำให้ครูหลายคนรู้สึกสูญเสียการควบคุมชั้นเรียนและยังกังวลในเรื่องของการประเมินนักเรียนรายบุคคลได้อย่างมีประสิทธิภาพเมื่อทำงานเป็นกลุ่ม ซึ่งในการเรียนแบบร่วมมือนี้ครูจะเป็นผู้อำนวยการความสะดวกในการเรียนรู้ จัดระเบียบ ติดตาม สนับสนุนตามความเหมาะสม ฉะนั้นจุดแข็งของการร่วมมือนี้คือความหลากหลายของตัวบุคคล แทนที่จะอิงในมุมมองความของฉลาดในเชิงวิชาการเพียงอย่างเดียว

1.2 องค์ประกอบการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกน

การเรียนรู้แบบร่วมมือมีความแตกต่างจากงานกลุ่มคือจะมีโครงสร้างเพื่อให้แน่ใจว่านักเรียนต้องพึ่งพาอาศัยกันและมีการรับผิดชอบเป็นรายบุคคล เพราะหากแค่เป็นการจัดกลุ่มก็ไม่ได้หมายความว่าผู้เรียนจะร่วมมือกัน การจัดแบบกลุ่มอาจจะทำให้เกิดการมีปฏิสัมพันธ์กันน้อยซึ่งลักษณะพื้นฐานทางด้านสังคมที่มีร่วมกันของกลุ่มคนจะเป็นการแข่งขันการทำงานมากกว่า

คาแกน (Kagan, 2009) ได้กล่าวถึงการจัดกลุ่มที่ต้องทำงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายร่วมอภิปราย ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แน่แน่นอนว่าสิ่งเหล่านี้ไม่สามารถเกิดขึ้นทันทีแต่อาศัยกระบวนการค่อยเป็นค่อยไปโดยได้รับความช่วยเหลือตามวิธีการสอนที่ละขั้นตอนตลอดจนส่งเสริมการพึ่งพาอาศัยกันด้วยการทำงานเป็นทีมเป็นการพัฒนาทักษะชีวิตที่จำเป็น ลักษณะของการทำงานเป็นทีมนั้นเป็นที่รู้จักกันในแวดวงของการทำงานอาชีพด้วยสถานการณ์ที่มีการแข่งขันสูงดังเช่นภายในห้องเรียนบางห้องที่ต่างคนต่างทำงานอย่างอิสระ แข่งขันกัน ขาดการสนับสนุนและความช่วยเหลือจากเพื่อนร่วมงาน ฉะนั้นบรรยากาศการเรียนรู้ในชั้นเรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญตามมาด้วย ครูควรให้ความสำคัญกับความต้องการส่วนบุคคล สังคม และอารมณ์ของเด็ก กล่าวคือสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นข้อจำกัดเบื้องต้นที่ยืดหยุ่นสำหรับนักเรียนที่ทำงานร่วมกัน สามารถแบ่งได้ตามหลัก PIES

- 1) การพึ่งพาซึ่งกันและกันในเชิงบวก (P = Positive interdependence)
- 2) ความรับผิดชอบส่วนบุคคล (I= Individual accountability)
- 3) การมีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียม (E = Equal Participation)
- 4) การมีปฏิสัมพันธ์ (S = Simultaneous Interaction)

กล่าวคือการพึ่งพาอาศัยกันในการทำงานที่มีเป้าหมายร่วมกันโดยกระจายความสำคัญทั้งส่วนบุคคลและกลุ่มเล็ก ๆ ทำให้เกิดการมีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียมโดยไม่ทิ้งใครไว้ หลักการPIESจึงถูกออกแบบจากการเริ่มจับคู่แล้วพัฒนาเพิ่มคู่การเรียนรู้ไปเรื่อย ๆ ที่ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดปฏิสัมพันธ์กันอย่างทั่วถึง มีความแตกต่างจากการใช้การร่วมมือแบบแข่งขันที่กลายเป็นพึ่งพากันในเชิงลบเกิดการเปรียบเทียบและทำให้เสียนักเรียนกลุ่มอีกกลุ่มไปได้

คาแกน (Kagan, 2009) กล่าวถึงกฎแฉ 7 ดอกสู่ความสำเร็จ สิ่งที่ทำให้การเรียนรู้แบบร่วมมือต่างจากการเรียนแบบเดิมคือการรวมปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนแบบมีส่วนร่วมผ่านเนื้อหาที่เป็นส่วนสำคัญของกระบวนการเรียนรู้ จึงทำให้คาแกนเสนอทางที่นำไปสู่ความสำเร็จด้วยกฎแฉ 7 ดอกดังนี้

ดอกที่ 1 โครงสร้าง (Structures) คือเป็นวิธีที่ครูจัดปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียน โครงสร้างจะอธิบายความสัมพันธ์ของครู นักเรียนและเนื้อหา เป็นสิ่งบอกถึงสิ่งที่ครูกำลังทำการจัดระเบียบปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน

ดอกที่ 2 ทีม (Team) กลุ่มจะมีขนาดใดก็ได้อาจไม่แน่นอนสามารถเปลี่ยนได้ตามกาลเวลา แต่ทีมการเรียนรู้แบบร่วมมือมีเอกลักษณ์ที่เด่นชัดคือ 4 คน เพื่อให้สมาชิกได้ยอมรับซึ่งกันและกัน

ดอกที่ 3 การจัดการ (Management) การจัดการห้องเรียนลักษณะแบบทีมที่มีประสิทธิภาพนั้นต้องใช้ทักษะของครูเพิ่มขึ้นจากรูปแบบเดิม เช่น เสียงรบกวนระหว่างนักเรียนที่ทำการปฏิสัมพันธ์กันเนื่องจากการเข้ากิจกรรมกลุ่มครูจำเป็นต้องควบคุมเพื่อไม่ให้คนอื่นเกิดความรำคาญจากเสียงที่ไปรบกวนจนเกินไป

ดอกที่ 4 การสร้างชั้นเรียน (Class building) การสร้างชั้นเรียนให้มีลักษณะสิ่งแวดล้อมที่มีชีวิตชีวา สนุกสนาน อบอวนไปด้วยความหวังใจออกเข้าใจกัน เพื่อให้เด็กรู้สึกว่านี่คือชั้นเรียนของตนเองและเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญในชั้นเรียนด้วย

ดอกที่ 5 การสร้างทีม (Team building) การสร้างทีมเพื่อให้ทีมมีเอกลักษณ์ ส่งเสริมสนับสนุนซึ่งกันและกันบนความแตกต่างระหว่างบุคคล การให้ความช่วยเหลือเพื่อนในทีมและเชื่อในตัวบุคคลเพื่อที่จะก้าวเข้าไปอีกขั้นของความสำเร็จพร้อมกัน

ดอกที่ 6 ทักษะทางสังคม (Social Skill) การเรียนรู้แบบร่วมมือส่งเสริมทักษะทางสังคมที่หลากหลายที่จำเป็นกับสมาชิกในทีม เรียนรู้การเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี รู้จักยอมรับความคิดเห็นเมื่อถูกปฏิเสธต้องรู้วิธีที่จะจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นได้

ดอกที่ 7 หลักการพื้นฐานของ PIES หลักการพื้นฐานสี่ประการของการเรียนรู้แบบร่วมมือเมื่อถูกนำมาใช้นักเรียนทุกคนสามารถร่วมมือกัน รับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง ช่วยเหลือเพื่อนร่วมทีม มีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งในกระบวนการเรียน ซึ่งอัตราการประสบความสำเร็จจะเพิ่มเร็วขึ้น

จากที่กล่าวมาข้างต้น การประสบความสำเร็จในการเรียนรู้แบบร่วมมือนั้นขาดหลักการใด หลักการหนึ่งไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลักการ PIES ที่นอกจากส่งเสริมผู้เรียนในชั้นเรียนแล้วยังสามารถส่งเสริมทักษะทางสังคมลงไปด้วย ครูต้องเปลี่ยนแปลงการสร้างเป้าหมายให้เป็นไปไปในเชิงบวกที่ไม่ได้เน้นความสำคัญไปในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งที่จะทำให้ผู้เรียนดูด้อยลงไป จากกฎแฉ 7 ดอก แสดงให้เห็นถึงการจัดการชั้นเรียนของครูให้เหมาะสมกับบรรยากาศที่เป็นไปในเชิงบวกไม่ว่าจะเป็น การสร้างจุดมุ่งหมายร่วมกัน การสร้างกลุ่มผู้เรียน จนสามารถสร้างทักษะทางสังคมให้นำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้ กล่าวคือการนำมาปรับใช้ในการจัดการเรียนรู้ครูมีความสำคัญเป็นผู้ส่งเสริมปัจจัย ต่าง ๆ ให้สำเร็จผลจากนั้นผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติดำเนินกิจกรรมตามโครงสร้างแล้วผลสำเร็จจึงเกิดขึ้น

1.3 แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกน

กระบวนการเรียนรู้สิ่งที่ไม่ได้เลยคือ การจัดทำแผนการสอนเพื่อเป็นการออกแบบ วางแผนล่วงหน้าสำหรับสิ่งที่ครูต้องการทำให้เกิดขึ้นเมื่อตามหลักสูตรนี้ไปแล้ว การจัดทำแผนนั้นใน บางครั้งอาจจะใช้แล้วเกิดประสิทธิภาพที่สูงหรือไม่เป็นไปตามต้องการ อนึ่งการพัฒนาแผนการจัดการ เรียนรู้ไม่ใช่แค่เนื้อหาหรือกระบวนการเพียงอย่างเดียว แต่การวางจุดประสงค์ของแผนการสอนนี้ สามารถทำให้ครูเป็นผู้ออกแบบกระบวนการขึ้นมาเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีแนวทางในการจัดทำ จากหน่วยเล็ก ๆ เลือกความเหมาะสมของวิธีการที่เอามาใช้ให้เหมาะสมกับ เนื้อหาทำให้การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นส่วนหนึ่งของทุกบทเรียน แต่ส่วนสำคัญของการวางแผนใน บทเรียนนั้นคือ ส่วนประกอบของโครงสร้างที่ควรมีในการจัดทำแผนการเรียนรู้ (Kagan, 2009) การมี โครงสร้างในบทเรียนจะทำให้การเรียนรู้แบบร่วมมือมีประสิทธิภาพมากขึ้น คาแกนกำหนด องค์ประกอบและโครงสร้างที่เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับเนื้อหา ดังนี้

- 1) ก่อนเรียน (Anticipatory Set) ก่อนการเริ่มเรียนจำเป็นต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนเตรียม ความพร้อมก่อนเข้าเรียน เทคนิคที่ควรใช้ได้แก่ Round Robin, Team Interview, RoundTable
- 2) การสรุปการเรียนรู้ (Closure) ควรจะให้ความสัมพันธ์กับผู้เรียน เทคนิคที่ควรใช้ได้แก่ Rally Robin, Three-Step Interview, Think-Write-Share
- 3) การสะท้อนผล (Reflection) การสะท้อนผลหลังจากที่เรียนในบทเรียนแล้วสามารถ ประเมินว่าได้นำทักษะออกมาใช้มากน้อยเพียงใด เทคนิคที่ควรใช้ได้แก่ Timed Pair Share, Placemat Consensus, RoundTable Consensus
- 4) การนำเข้า (Input) การนำเข้าข้อมูลเพื่อนำเสนอนักเรียน เช่นการบรรยาย กิจกรรม เทคนิคที่ควรใช้ได้แก่ Rally Read Roam-the-Room, Partners, Jigsaw
- 5) แนวทางการปฏิบัติ (Guided Practice) เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะใหม่ ๆ

ในขณะที่เพื่อนร่วมทีมหรือผู้สอนมีโอกาสนี้เรียนรู้และแก้ไข เทคนิคที่ควรใช้ได้แก่ Flashcard Game, Inside-Outside Circle, Match Mine, Numbered Heads Together, Pairs Check, Sage-N-Scribe

6) การปฏิบัติแบบอิสระ (Independent Practice) การปฏิบัติแบบอิสระให้เวลานักเรียนทำงานคนเดียวในกิจกรรมที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ เทคนิคที่ใช้ได้แก่ Observe-Write-Round Robin, Team-Pair-Solo, Showdown

7) การประเมินผล (Assessment) การประเมินสามารถสร้างเป็นกิจกรรมที่ให้ความรู้ความเข้าใจแก่ครูและนักเรียน หรือสามารถสรุปผลเพื่อให้คะแนนกับนักเรียน เทคนิคที่ใช้ได้แก่ Choral Practice, Inside-Outside Circle, Numbered Heads Together, Show Me!, Stand-N-Share

8) คำติชม (Feedback) คำติชมช่วยให้มีความรู้เฉพาะเกี่ยวกับผลลัพธ์และการรับรู้ถึงความสำเร็จ เทคนิคที่ใช้ได้แก่ Showdown, Pairs Check, Paraphrase Passport

9) การสร้างทีม (Team building) การสร้างทีมมีจุดประสงค์เพื่อสร้างความสัมพันธ์เชิงบวกและสนับสนุนเพื่อนในกลุ่ม เทคนิคที่ใช้ได้แก่ 4S Brainstorming, RoundTable, Team Interview

10) การสร้างห้องเรียน (Class building) การสร้างเรียนที่มีความเคารพซึ่งกันและกันตลอดจนความปลอดภัยในด้านต่าง ๆ เทคนิคที่ใช้ได้แก่ Formations, Line Ups, Mix-Freeze-Group, Who Am I ?

11) ทักษะการเข้าสังคม (Social Skill) การสอนทักษะทางสังคมช่วยพัฒนาความสามารถของนักเรียนในการทำความเข้าใจและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้สำเร็จ เทคนิคที่ใช้ได้แก่ Assignment of Roles, Match Mine, Paraphrase Passport, Pass-N-Praise, Talking Chips

12) การเปลี่ยนแปลง (Transitions) หมายถึงขั้นตอนและทิศทางที่ให้ไว้ระหว่างองค์ประกอบของการออกแบบบทเรียน เทคนิคที่ใช้ได้แก่ Structuring, Sponges, Modeling

จากข้อมูลข้างต้นสรุปได้ว่าการจัดชั้นการสอนของการเรียนรู้แบบร่วมมือนั้นไม่ได้จำกัดเทคนิคตายตัวแต่จัดเทคนิคให้เข้ากับบทเรียนในเรื่องที่ผู้สอนจะสอน ทุกส่วนมีการร่วมมือกันตั้งแต่ขั้นเตรียมการจนถึงขั้นสรุปโดยครูเป็นเพียงผู้คอยสังเกตและแก้ไขปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นจากการทำงานของผู้เรียน ซึ่งกระบวนการของการเรียนรู้แบบร่วมมือนี้ยังส่งเสริมความร่วมมือทางสังคมที่เกิดขึ้นจากกระบวนการกลุ่มมากกว่าการเรียนโดยปกติทั่วไป เมื่อผู้เรียนได้เป็นผู้ลงมือปฏิบัติเรียนรู้ปัญหาด้วยตนเองจากกิจกรรมที่ผู้สอนจัดขึ้นจะส่งผลให้บรรยากาศทางการเรียนมีประสิทธิภาพมากขึ้น ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือของคาแกนมาใช้โดยพิจารณาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นตามหลัก PIES ในชั้นสอนเพื่อสร้างการมีส่วนร่วมที่ดำเนินกิจกรรมเป็นคู่หรือกลุ่มเล็ก มีการสลับเปลี่ยนคู่ให้ครบทั้งห้องเพื่อสร้างการมีปฏิสัมพันธ์อย่างทั่วถึง และมีลักษณะทำงานเดี่ยวเพื่อตรวจสอบตนเอง ทำให้ผู้เรียนทุกคนเกิดเกราะป้องกันทางการเรียนรู้ที่ไม่ใช่การแข่งขัน

ทางการเรียน เมื่อจบกิจกรรมต้องสะท้อนผลการเรียนรู้ร่วมกัน ซึ่งเทคนิคที่ผู้วิจัยเลือกใช้ ได้แก่ Round Robin, Rally Robin, Find Someone who, Quiz-Quiz-Trade, Rhythm Rumble, Think-pair-share, Team-pair-solo และ Timed-Pair-Share เป็นเทคนิคที่มีโครงสร้างตามหลักการ PIES และมีการระบุว่าคุณสมบัติเหมาะสมในช่วงวัยมัธยมศึกษาตอนปลายอีกทั้งในเทคนิคกลุ่ม Match Mine ยังเป็นเทคนิคเฉพาะที่สร้างขึ้นสำหรับกิจกรรมดนตรีด้วย

ตอนที่ 2 ทักษะการขับร้อง

ทักษะการขับร้องเป็นทักษะที่สำคัญในการเล่นดนตรีช่วยพัฒนาความแม่นยำในด้านเสียง และสามารถปฏิบัติผ่านการเรียนรู้ด้วยตนเองได้ ดุษฎี พนมยงค์ บุญทัศนกุล (2547) กล่าวถึงการขับร้องว่า การร้องเป็นเครื่องดนตรีที่มีอยู่ในตัวบุคคลทุกคน นับว่าเป็นเครื่องดนตรีชนิดแรกที่อยู่ในตัวเอง มีลักษณะเฉพาะตัวที่จำเพาะบุคคลแล้วแต่เสียงที่เปล่งออกมา มนุษย์ต่างแสดงการร้องเพลงออกมาทั้งความยินดี เศร้า และเพื่อความเพลิดเพลิน การขับร้องคือการเปล่งเสียงออกมารวมกันทั้งการขับและการร้องมีลักษณะเป็นเสียงสูงต่ำสลับสับเปลี่ยนตามแนวทำนองของบทเพลง

2.1 องค์ประกอบพื้นฐานในการร้องเพลง

การร้องเพลงโดยทั่วไปแล้วอาจจะมองเห็นแค่ว่าเป็นการเปล่งเสียงคำร้องออกมา แต่ปัจจัยในการขับร้องไม่ได้ใช้เพียงแค่เส้นเสียงเท่านั้น คอนลินส์ (Collins, n.d.) ได้อธิบายว่า กล้ามเนื้อในส่วนอื่น เช่น กล้ามเนื้อคอ กราม และลิ้น ยังส่งผลต่อคุณภาพเสียงร้องอย่างมาก รวมถึงกล้ามเนื้อภายนอกเช่น กล้ามเนื้อไหล่เป็นต้น ที่สำคัญทางยังเป็นกุญแจสำคัญในการนำไปสู่คุณภาพเสียงที่ดีอีกด้วย นอกจากเทคนิคที่เชี่ยวชาญแล้วการได้เคลื่อนไหวอย่างอิสระจะช่วยก็ให้กล้ามเนื้อในร่างกายไม่ต้องเครียดจนเกินไป

คอนลินส์ (Collins, n.d.) ได้แบ่งการร้องเพลงว่า มีองค์ประกอบพื้นฐาน 5 ประการ คือ ระดับเสียง จังหวะ การหายใจ คุณภาพเสียงและคำร้อง

1. ระดับเสียง เกี่ยวข้องกับโน้ตและเสียงของบุคคลเมื่อร้องเพลง ระดับเสียงที่ปล่อยออกมาเป็นตัวกำหนดว่าเพลงหรือนักร้องมีช่วงเสียงในระดับไหน ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องศึกษาระดับเสียงของทุก ๆ เพลงที่เลือกมาให้เหมาะสมกับตนเอง

2. จังหวะ นักร้องต้องตามจังหวะได้ถูกต้องเหมาะสมกับบทเพลง การไล่ตามจังหวะเพลงอยู่ตลอดเวลา เป็นการบ่งบอกถึงการร้องเพลงที่ยังไม่แม่นยำ เพื่อการร้องเพลงที่ดีควรศึกษาพื้นฐานในเรื่องของจังหวะ เช่น การจดจำช่วงจังหวะที่หลากหลาย และสามารถจับจังหวะพื้นฐานของเพลงได้

3. การหายใจ จัดอยู่ในบทเรียนร้องเพลงที่ครูสอนร้องเพลงส่วนใหญ่จะแนะนำให้ศึกษา การหายใจมีมาแต่กำเนิดในตัวเรา แต่นักร้องบางคนก็ทำได้ค่อนข้างยากเพราะความตึงเครียดของร่างกาย อาจจะต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับการหายใจอย่างถูกต้อง

4. คุณภาพของเสียง สิ่งแรกที่ผู้ชมสังเกตเห็นคือคุณภาพจากเสียงของนักร้อง ควรมีการฝึกซ้อมการร้องเพลง ฝึกซ้อมจากแบบฝึกหัด สิ่งเหล่านี้สามารถเพิ่มคุณภาพของเสียงและช่วยสร้างเสียงที่ยืดเยื้อเมื่อร้องเพลง เสียงจึงต้องเป็นหนึ่งในพื้นฐานการร้องเพลงที่สำคัญสำหรับนักร้อง

5. คำร้อง หมายถึงวิธีสร้างเสียงของคำหรือการออกเสียงคำในเพลง ถ้าคำร้องที่ดี ผู้ฟังสามารถเข้าใจเนื้อเพลงและเข้าใจข้อความของเพลงได้อย่างง่ายดาย จะสามารถเชื่อมต่อกับผู้ชมผ่านเพลงได้ คำร้องที่ดีก่อให้เกิดเสียงที่ชัดเจนและราบรื่นของคำ นั้นเป็นเหตุผลว่าทำไมเสียงร้องที่ไพเราะไม่เพียงพอที่สามารถทำให้ผู้ฟังพอใจ เป็นองค์ประกอบพื้นฐานอย่างหนึ่งในการร้องเพลง สามารถฝึกได้หลากหลายวิธี เช่น ฝึกอ่านอย่างต่อเนื่องและศึกษาการออกเสียงสระที่ถูกต้อง

2.2 การขับร้อง 2 แนว

การขับร้อง 2 แนว จัดอยู่ในระดับเริ่มต้นของการขับร้องประสานเสียง ซึ่งการประสานเสียงมีตั้งแต่ 2 – 4 แนว ณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2537) กล่าวถึงการขับร้องประสานเสียงที่มากกว่าหนึ่งแนวทำนองร้องไปพร้อมกันแบ่งคนร้องออกเป็นสองกลุ่มเป็นอย่างน้อย ซึ่งการขับร้อง 2 แนวเป็นจุดเริ่มต้นของการขับร้องประสานเสียงโดยพัฒนามาจากการร้องแบบแคนอน และรววน ที่ผู้เรียนจะเรียนรู้การประสานเสียงในเบื้องต้นหากแต่การขับร้อง 2 แนวนั้นเป็นการร้องที่ใช้การเดินทำนองแบบมีทำนองหลัก 1 แนว และทำนองประสานอีก 1 แนว ที่ร้องพร้อมกันตั้งแต่ต้นจนจบ สอดคล้องกับที่ Shirley Court & Stuart Overington (2016) กล่าวถึงแนวทางในการเริ่มร้องเพลงประสานเสียง โดยมีประเภทเพลง 2 แนวที่สำคัญดังนี้

- 1) การร้องเพลงแนวเดียว (Unison Song) คือ เพลงที่ร้องโน้ตเดียวกันตลอดทั้งเพลง
- 2) การร้องเพลงตอบกลับ (Call & Response songs) คือ เพลงที่มีตัวหลักในการร้องเรียกและสมาชิกในวงร้องตอบ ในกรณีนี้อาจจะใช้ระหว่างครูและนักเรียนก็ได้ หรือแยกเป็น 2 กลุ่มก็ได้
- 3) เพลงรววน (Round) คือ การร้องเพลงวนธรรมดาที่ร้องซ้ำหลาย ๆ ครั้ง ในเพลงเดียวกันแบ่งคนร้องเป็น 2 กลุ่ม แต่ละกลุ่มจะเริ่มร้องไม่พร้อมกัน
- 4) เพลงเดสแคนท์ (Descant) คือ เพลงที่มีทำนองหลักหรือแนวบน และมีการร้องประสานเสียงแทรกเป็นบางครั้ง
- 5) เพลงประสานเสียง 2 แนว (two-Part Singing) คือ เพลงที่มีการประสานเสียง 2 แนว โดยมีการประสานทำนองตลอดทั้งเพลง

6) เพลงออสตินาโต (Ostinato) คือ การร้องในแนวทำนองประสาน 2 – 3 เสียง เป็นการประสานเสียงแบบง่ายมีทำนองซ้ำ ๆ

จากที่กล่าวมาข้างต้น เพลงในการขับร้องประสานเสียงมีตั้งแต่ระดับง่ายไปยาก มีการจัดประเภทเพลงต่าง ๆ ที่ใช้ในการร้อง ซึ่งในการเริ่มขับร้องประสานเสียงผู้เรียนต้องเรียนรู้จากการเริ่มร้อง 2 แนว ให้เกิดทักษะในการร้องที่สมบูรณ์ โดยในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้เพลงประเภทประสานเสียง 2 แนว ที่จัดอยู่ในระดับเริ่มต้นของวงขับร้องประสานเสียง ซึ่งผู้เรียนในช่วงวัย 17 – 18 ปี มีระดับช่วงเสียงทั้งผู้ชายและผู้หญิงที่สมบูรณ์ใกล้เคียงวัยผู้ใหญ่มากขึ้น สามารถพัฒนาจนกระทั่งเป็น 3 – 4 แนวได้

2.3 การสอนร้องเพลงในวัยรุ่น

การปฏิบัติร้องเพลงเป็นประสบการณ์ทั้งร่างกายและจิตใจล้วนเกี่ยวข้องกับจิตนาการและสัญชาตญาณโดยเฉพาะอย่างยิ่งประสิทธิภาพของตัวบุคคลร่างกายเนื่องจากเสียงร้องเป็นเครื่องดนตรีภายในของมนุษย์ร่างกายจึงเป็นส่วนสำคัญในการเข้าใจทั้งพัฒนาการในส่วนต่าง ๆ ในวัยรุ่นนั้น รสนิยมเป็นตัวกำหนดอัตลักษณ์และการเลือกกลุ่มสังคม การมีส่วนร่วมทางดนตรีของวัยรุ่นล้วนมาจากความสนใจที่ต้องการมีตัวตนในสังคมนั้นเอง ทั้งนี้รวมถึงการรับมือจากความเครียดทางอารมณ์ ในระหว่างการฝึกซ้อมดนตรีด้วย ครูผู้สอนจึงต้องร่วมเรียนรู้ไปพร้อมกันเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนให้สอดคล้องตามพัฒนาการของเด็กในวัยนี้

วิลเลียม (Williams, 2018) ได้กล่าวถึงรายละเอียดในการสอนร้องเพลงในวัยรุ่นสำหรับหัวข้อต่าง ๆ ที่ควรรู้และนำไปปรับใช้ในการเรียนการสอน ในด้านช่วงเสียงนั้นเด็กสาววัยรุ่นจะมีกล่องเสียงเจริญเติบโตประมาณ 34 เฮอร์เซ็นต์ การเจริญเติบโตนั้นอาจส่งผลให้หายใจลำบากชั่วคราวและการมีรอบเดือนก็ส่งผลให้เกิดความแห้งไม่เสถียรของเส้นเสียงอันเกิดจากความหนาของเส้นเสียงที่มากขึ้น อีกทั้งการร้องเสียงสูงจะรู้สึกถึงความไม่ปกติฉะนั้นการให้กำลังใจและทำเป็นแบบอย่างจะช่วยส่งเสริมได้ในด้านนี้ ในส่วนของเด็กผู้ชายกล่องเสียงมีการเจริญเติบโตประมาณ 65 เฮอร์เซ็นต์ การเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วจะได้เปรียบในด้านวิวัฒนาการที่ใกล้เคียงผู้ใหญ่ ระดับเสียงในการพูดส่งผลถึงความน่าเชื่อถือมากขึ้นผู้ชายส่วนใหญ่ยินดีที่จะยอมรับการเปลี่ยนแปลงและเริ่มสนุกกับเสียงที่แตกของตนเองแต่ยังมีข้อควรระวังว่าหากมีผู้ชายที่ยังไม่ยอมรับการเปลี่ยนแปลงของเสียงตนเองจะมีความยากในการจัดการอารมณ์ความรู้สึกนี้ ฉะนั้นในการสอนร้องเพลงจะต้องสอนด้วยความระมัดระวังผู้สอนต้องคอยให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์และคอยให้กำลังใจในการพัฒนาการร้องของเด็กเหล่านี้ค่อนข้างมากหากเลือกเพลงหรือสอนเทคนิคที่ยังไม่เหมาะสมกับเสียงอาจเกิดสภาวะความเครียดขึ้นได้ ซึ่งนอกจากช่วงเสียงแล้วนั้นการฝึกฝนในการจัดวางท่าทางให้รู้จักการทรง

ตัว การผ่อนคลาย ตลอดจนการรู้จักการฝึกลมหายใจให้เกิดคุณภาพจากสรีระร่างกายตนเองระหว่างการร้องก็ควรได้รับการฝึกฝนเช่นเดียวกัน อีกทั้งการเรียนรู้อุสโตร์เพลงที่เด็กชื่นชอบจึงควรนำมาพิจารณาประกอบการสอนด้วย นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงการเรียนร้องเพลงที่ดีควรมีทั้งการออกกำลังกาย การอบอุ่นร่างกาย (Warm up)

การบูรณาการทั้งร่างกายและจิตใจให้เชื่อมโยงกับบทเพลง การฝึกเรียนทฤษฎีทางดนตรี และการฝึกขับร้องเพลงจากความทรงจำจะถูกขับร้องและสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพการฝึกการทำซ้ำอย่างน้อยสามครั้งมักจะทำให้เกิดเสียงในหัวที่สามารถถ่ายทอดออกมาได้ดีขึ้น และมีข้อควรระวังในการใช้เสียงที่ทำให้สุขภาพทางเสียงผิดปกติหรือแย่งลงปัญหาเหล่านี้มีสาเหตุหลายปัจจัยรวมกัน อาทิ เช่น การนอนหลับพักผ่อน ความเครียดวิตกกังวล การใช้เสียงในเวลาอื่นที่มากเกินไปนอกเหนือจากการร้องเพลง และปัญหาสุขภาพส่วนบุคคล เช่นเดียวกับที่ฟิลลิปส์ (Phillip, 1985) ได้ให้การสนับสนุนให้ครูดนตรีดำเนินการด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่งเมื่อต้องสอนเด็กกลุ่มนี้ โดยเฉพาะการฝึกซ้อมส่วนบุคคลเพื่อให้เข้ากับกลุ่มเพื่อน กล่าวได้ว่าถ้าครูดนตรีมีความรู้เรื่องการเปลี่ยนแปลงของเสียงตามพัฒนาการ จะสามารถแนะนำสนับสนุนนักเรียนผ่านกระบวนการเรียนรู้และเข้าใจถึงข้อจำกัดของนักเรียนแต่ละคน

2.4 หลักสูตรดนตรีในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

การจัดทำหลักสูตรถูกออกแบบมาเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในแต่ละระดับตามความเหมาะสมในแต่ละช่วงวัย ในประเทศไทยมีการใช้หลักสูตรที่เป็นมาตรฐานเรียกว่าหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

หลักสูตรถูกพัฒนามาจากแผนยุทธศาสตร์ชาติ แผนการศึกษาแห่งชาติ ไล่ระดับลงมาในระดับจังหวัด โรงเรียน และกลุ่มสาระวิชา แสดงให้เห็นถึงเป้าหมายที่สำคัญในการพัฒนาคนในชาติว่ามีแนวทางเป็นอย่างไร การศึกษาดนตรีในประเทศไทยแบ่งเป็นระดับช่วงชั้นมีจุดมุ่งหมายในแต่ละชั้นปี โดยกำหนดว่า ต้องมีความรู้อะไรในทางดนตรีซึ่งแบ่งเป็นมาตรฐานการเรียนรู้ 2 มาตรฐานได้แก่ มาตรฐาน ศ2.1 เข้าใจและแสดงออกดนตรีอย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์คุณค่าดนตรี ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดต่อดนตรีอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน และ มาตรฐาน ศ2.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรี ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม เห็นคุณค่าของดนตรีเป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล ตลอดจนกำหนดคุณภาพผู้เรียนตามช่วงชั้นไว้ว่าเมื่อจบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผู้เรียนต้องรู้และเข้าใจรูปแบบบทเพลงและวงดนตรีแต่ละประเภทและจำแนกรูปแบบของวงดนตรีทั้งไทยและสากล เข้าใจอิทธิพลของวัฒนธรรมต่อการสร้างสรรค์ดนตรี เปรียบเทียบอารมณ์และความรู้สึกที่ได้รับจากดนตรีที่มาจาก

วัฒนธรรมที่ต่างกัน อ่าน เขียน โน้ตดนตรีไทยและสากลในอัตราจังหวะต่าง ๆ มีทักษะในการร้อง เพลงหรือเล่นดนตรีเดี่ยวและรวมวงโดยเน้นเทคนิค การแสดงออกและคุณภาพของการแสดง สร้าง เกณฑ์สำหรับประเมินคุณภาพการประพันธ์การเล่นดนตรีของตนเองและผู้อื่นได้อย่างเหมาะสม สามารถนำดนตรีไปประยุกต์ใช้ในงานอื่น ๆ วิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะเด่นของดนตรีไทยและ สากลในวัฒนธรรมต่าง ๆ เข้าใจบทบาทของดนตรีที่สะท้อนแนวความคิดและค่านิยมของคนในสังคม สถานะทางสังคมของนักดนตรีในวัฒนธรรมต่าง ๆ สร้างแนวทางและมีส่วนร่วมในการส่งเสริมและ อนุรักษ์ดนตรี (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544)

หลักสูตรดนตรีในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนั้นมีขอบเขตเนื้อหาที่ค่อนข้างกว้างทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบริบทและการนำไปใช้ในแต่ละพื้นที่ซึ่งจะต่างกับหลักสูตรดนตรีในต่างประเทศที่มีหลักสูตร เฉพาะในแต่ละรัฐ อาทิเช่นหลักสูตรดนตรีชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของรัฐควีนแลนด์ ประเทศ ออสเตรเลีย โครงสร้างของหลักสูตรถูกสร้างขึ้นจากหลักสูตร P-10 Australian Curriculum เพื่อให้ เกิดผลลัพธ์ในการนำไปสู่การศึกษาในระดับอุดมศึกษาหลักสูตรต้องการสร้างพื้นฐานสำหรับการศึกษา ต่อและการจ้างงานในสาขาต่าง ๆ ทางศิลปกรรม องค์กรต่าง ๆ ให้ความสำคัญกับความคิดสร้างสรรค์ ของกำลังคนเพิ่มขึ้นเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี กระบวนการทางดนตรีจะช่วยพัฒนา ทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 โดยเฉพาะดนตรีสามารถช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ การคิดเชิงวิพากษ์ การทำงานร่วมกัน ทักษะด้านเทคโนโลยี ทักษะการสื่อสารทางสังคมทั้งหมดนี้ล้วนแต่เป็นความ ต้องการขององค์กรสมัยใหม่ แนวคิดหลักในการสร้างหลักสูตรให้เหตุผลว่าดนตรีเป็นรูปแบบศิลปะที่มี เอกลักษณ์เฉพาะตัวสามารถใช้เสียงและความเงียบเป็นสื่อในการแสดงออกส่วนบุคคล ซึ่งแสดงออก ถึงสติปัญญา จินตนาการ อารมณ์ และคุณค่าทางดนตรีที่มีส่วนสำคัญในชีวิตประจำวันทั้งในสังคม วัฒนธรรม การเมือง และการศึกษา ผู้เรียนสามารถใช้องค์ประกอบทางดนตรีและแนวคิดดนตรีแสดง ออกมาผ่านการร้องเพลงและเล่นดนตรี แสดงให้เห็นถึงทักษะทั้งการเล่นเดี่ยวและรวมวง ตระหนักถึง ความคิดทางดนตรีผ่านการสาธิตและตีความองค์ประกอบทางดนตรีแนวคิดเพื่อสื่อความหมายหรือ อารมณ์ให้กับผู้ชม ซึ่งโครงสร้างรายวิชาประกอบด้วยสี่หัวข้อได้แก่ 1) การออกแบบ 2) ความเป็น ตัวตน 3) นวัตกรรม 4) การเล่าเรื่อง เมื่อสิ้นสุดการศึกษานักเรียนสามารถแสดงให้เห็นถึงทักษะทาง เทคนิค อธิบายการใช้องค์ประกอบและแนวคิดทางดนตรีและสามารถใช้อธิบายองค์ประกอบของดนตรี รวมเข้าด้วยกัน สามารถวิเคราะห์เพลงตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของดนตรี แรวกคิด และลักษณะเพลง ตลอดจนนำความรู้ไปใช้ในการประพันธ์เพลงใช้ภาษาที่เหมาะสม จัดเรียงไวยากรณ์ คำ วลี อย่างเป็นระบบ แยกแยะและนำไปใช้ได้เหมาะสมรวมทั้งการอ้างอิงแหล่งข้อมูลที่มาและ แนวความคิด ตีความองค์ประกอบทางดนตรีประเมินดนตรีเพื่อปรับใช้กับองค์ประกอบ ตระหนักถึง ความคิดทางดนตรีเพื่อสื่อถึงความหมายในการแสดงตลอดจนสามารถแก้ไขปัญหาผ่านการแสดง ความคิดทางดนตรี (Queensland Curriculum & Assessment Authority, 2019)

แสดงให้เห็นว่า หลักสูตรดนตรีระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในต่างประเทศมีจุดมุ่งหมายของหลักสูตรในการพัฒนาระบบความคิดของผู้เรียนเป็นสำคัญ ทั้งนี้มาจากการสร้างหลักสูตรเพื่อพัฒนาการนำไปสู่การเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาหรือสามารถประกอบอาชีพในองค์กรต่าง ๆ ด้านศิลปกรรมได้ และมีการพัฒนาเพื่อตอบสนองทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ผ่านองค์ความรู้และปฏิบัติทางดนตรี ซึ่งสอดคล้องกับในประเทศสิงคโปร์ เป็นหลักสูตรที่ได้รับการออกแบบมาเพื่อให้นักเรียนได้เรียนดนตรีในวงกว้างมากขึ้นจากความสนใจด้านดนตรีและเสียง สามารถมอบประสบการณ์ความรู้จากการลงมือปฏิบัติจริงและได้สัมผัสกับดนตรีหลากหลายแนวโดยที่เทคโนโลยีเป็นส่วนสำคัญของการเรียนรู้ เพื่อให้สอดคล้องกับความจำเป็นในอุตสาหกรรมดนตรีมากขึ้น ทักษะทางดนตรี เช่นการฟัง การแสดงและการสร้างสรรค์ถูกจัดทำขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการทางดนตรีที่หลากหลาย โดยมีจุดมุ่งหมายของหลักสูตรคือ พัฒนานักดนตรีผ่านการมีส่วนร่วมและบูรณาการในด้านการฟัง การแสดง และการสร้างสรรค์ ได้รับทักษะทางเทคโนโลยีดนตรีที่หลากหลายและพัฒนาการใช้งานแอปพลิเคชันเข้ากับโลกเสมือนจริง ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม พัฒนาทักษะการแก้ปัญหาความสามารถในการตัดสินใจทางดนตรี ตระหนักถึงคุณค่าและชื่นชมวัฒนธรรมระดับท้องถิ่น ระดับโลกและหน้าที่ในสังคม ปลูกฝังการเรียนดนตรีด้วยความสุขและการมีส่วนร่วมในดนตรี ตลอดจนคำนึงคุณค่าเชิงบวกผ่านการเรียนรู้ดนตรี (Singapore Examination and Assessment Board, 2020)

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า หลักสูตรดนตรีในต่างประเทศนั้นมีความแตกต่างจากหลักสูตรดนตรีในประเทศไทยที่มีการพัฒนาความคิดเชิงระบบและเหมาะสมกับช่วงวัยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มุ่งเน้นการเรียนรู้จากการปฏิบัติและเรียงลำดับเนื้อหาไว้อย่างชัดเจน มีการพัฒนาหลักสูตรในแต่ละรัฐสอดคล้องกับการปกครองและจุดมุ่งหมายแต่ละเมืองที่ต่างกัน แต่ทั้งนี้ประเทศไทยใช้หลักสูตรเดียวครอบคลุมทั้งประเทศ ซึ่งยังไม่มีหลักสูตรทางดนตรีในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่เป็นเฉพาะท้องถิ่น แต่หากพิจารณาตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 แล้วนั้น จุดเน้นคือต้องการให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในองค์ประกอบของดนตรีและสามารถนำองค์ประกอบเหล่านั้นไปสร้างสรรค์งาน หรือต่อยอดองค์ความรู้ที่ถูกแสดงออกมาทั้งผ่านการแสดงและทางแนวความคิด การศึกษาเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาคนในชาติตามแบบที่สังคมกำหนดและในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกำลังเป็นวัยที่เตรียมพร้อมสู่ระบบการทำงาน ผู้วิจัยต้องการนำกระบวนการรวมวงทางดนตรีไปพัฒนาการเรียนรู้ร่วมกันของผู้เรียน เกิดทักษะทางสังคมในการดำเนินชีวิต และตอบสนองกับแผนการศึกษาแห่งชาติในการพัฒนาให้เรียนมีทักษะในศตวรรษที่ 21

2.5 หลักสูตรการขับร้องประสานเสียงในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ในงานวิจัยเล่มนี้ได้สังเคราะห์เนื้อหาจากหลักสูตรในต่างประเทศจำนวน 4 หลักสูตรที่ใช้สอนในระดับเริ่มต้นของการขับร้องประสานเสียง อนึ่งวิชาดนตรีในประเทศไทยบางส่วนยังถูกมองว่าเป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากกว่ารายวิชาหลักพื้นฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลักสูตรที่มีความเฉพาะเจาะจงทักษะความสามารถทางเครื่องดนตรี การร้องเพลงถือเป็นทักษะยอดนิยมนที่ผู้คนสามารถเข้าถึงและฝึกซ้อมได้แต่ตามโรงเรียนทั่วไปไม่ได้มีการจัดสอนอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรมซึ่งเป็นหลักสูตรที่ใช้มาตรฐานดนตรีชาติในสหรัฐอเมริกาเป็นแนวคิดหลักแต่ได้มีการออกแบบหลักสูตรการขับร้องประสานเสียงสำหรับรัฐของตนเองซึ่งมีความเหมือนและต่างกันในบางหัวข้อซึ่งทั้งสองหลักสูตรนี้ผู้วิจัยเลือกใช้ระดับเริ่มต้นในการรวบรวมเนื้อหาเพื่อให้สอดคล้องกับงานวิจัยที่ใช้สำหรับผู้เรียนที่เริ่มต้นในการร้องประสานเสียง (Arlington Public Schools, 2009; Boulder Valley School, 2009; Clark country school, 2010; Saint Charles, 2017)

ตารางที่ 1 ตารางสังเคราะห์เนื้อหาในการจัดการเรียนรู้การขับร้อง 2 แนว

เนื้อหาใน บทเรียน	Boulder Valley School District (2009)	The School District of the city of ST. Charles (2017)	Clark country school district (2010)	Arlington Public Schools (2009)	การ สังเคราะห์ เนื้อหา
เทคนิคการร้อง	-แนวเสียง -ลักษณะเฉพาะ -ประโยคเพลง -การหายใจ -การออกเสียง	-การออกเสียงร้อง -ประโยคเพลง -การหายใจ -การออกเสียง สระ	-คุณภาพเสียง -ประโยคเพลง -การหายใจ -การออกเสียง สระ	-การออก เสียงร้อง -ประโยค เพลง -การหายใจ	การหายใจ ท่าทาง คุณภาพเสียง อารมณ์เพลง
		-จังหวะ -ความจำ -ท่าทาง -ความดั่งเบา	-จังหวะ -ความจำ -ท่าทาง -ความดั่งเบา -อารมณ์เพลง	-การออก เสียงสระ -จังหวะ -ความจำ -ท่าทาง -ความดั่ง เบา	

เนื้อหาใน บทเรียน	Boulder Valley School District (2009)	The School District of the city of ST. Charles (2017)	Clark country school district (2010)	Arlington Public Schools (2009)	การ สังเคราะห์ เนื้อหา
ร้องกลุ่ม แสดงกลุ่ม		ร้องประสานเสียง	-การผสมผสาน สมดุลง -ปฏิสัมพันธ์กับผู้ ควบคุมวง -พฤติกรรมผู้นำ วง -การเป็นผู้นำ	-2 แนว -ราวด์ -แคนนอน -ขับร้องรวมวง	-2 แนว -การ ผสมผสาน สมดุลง -ทักษะการ รวมขับร้อง
การแสดง	เทคนิคการแสดง	เทคนิคเพื่อการ แสดง	-ทักษะการแสดง -เปรียบเทียบการ แสดง -การแสดงบน เวที -โอกาสในการ แสดงต่อชุมชน	-เปรียบเทียบ การแสดงดนตรี -พฤติกรรม แสดงคอนเสิร์ต ที่ถูกต้อง -มารยาทในการ ชมดนตรี	ทักษะการ แสดง
ความรู้ทาง ทฤษฎีดนตรี	-อ่านโน้ตใน เพลงที่กำหนด -ร้องโน้ตฉับพลัน -อัตราจังหวะ -สัญลักษณ์	อัตราจังหวะ 2/4, 3/4, 4/4, 6/8 การบันทึก บนบรรทัด 5 เส้น โน้ตตัวกลม โน้ตตัวขาว โน้ตตัวดำ โน้ตตัวเข้บ็ต โน้ตประจุด โน้ตสามพยางค์ โน้ตในลักษณะที่ เน้นจังหวะยก และตัวหยุด	-ทำนองและ เสียงประสาน -จังหวะ -อัตราจังหวะ -สัญลักษณ์ ดนตรี -ขั้นคู่ -ร้องโน้ตฉับพลัน	อัตราจังหวะ 4/4, 3/4, 2/4 โน้ตตัวกลม โน้ตตัวขาว โน้ตตัวดำ โน้ตตัวเข้บ็ต กุญแจเสียง -ร้องโน้ตฉับพลัน	อัตราจังหวะ 4/4, 3/4, 2/4 -โน้ตตัวกลม -โน้ตตัวขาว -โน้ตตัวดำ -โน้ตตัวเข้บ็ต -ตัวหยุดตัว โน้ต -ร้องโน้ต ฉับพลัน
การฟังและ วิเคราะห์เพลง	อธิบายเทคนิคที่ ใช้ในบทเพลง		อธิบายเทคนิคที่ ใช้ในบทเพลง	ตีความเพลงจาก เทคนิคที่ใช้ใน บทเพลง	อธิบาย เทคนิคที่ใช้ใน บทเพลง
โครงสร้างของ บทเพลง		โบนารี เทอนารี	รูปแบบการร้อง แต่ละยุคสมัย	โบนารี เทอนารี	โบนารี เทอนารี

เนื้อหาใน บทเรียน	Boulder Valley School District (2009)	The School District of the city of ST. Charles (2017)	Clark country school district (2010)	Arlington Public Schools (2009)	การ สังเคราะห์ เนื้อหา
การประเมิน เพลง	ความเกี่ยวข้อง ของดนตรีกับ วิชาอื่น			พัฒนาเกณฑ์การ ประเมินคุณภาพ ทางดนตรีและ การแสดง	ประเมิน คุณภาพงาน ดนตรีและ การแสดง
ดนตรีและการ ประยุกต์ใช้	ความมุ่งหมาย ทางดนตรี	ดนตรีและอาชีพที่ เกี่ยวข้องกับงาน ดนตรี	ประยุกต์ใช้ ดนตรีกับ รายวิชาอื่น	ใช้ดนตรีกับ ศิลปะด้านอื่น หรือสาขาวิชา อื่น	ประยุกต์ ดนตรีกับ รายวิชาอื่น
ดนตรีกับ วัฒนธรรม	ยุคสมัยทาง ดนตรี		เพลงดนตรีในแต่ละ ยุค	ดนตรีกับ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และ ศิลปะรูปแบบอื่น	เพลงและ วัฒนธรรม

จากการสังเคราะห์เนื้อหาการขับร้องประสานเสียงในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีการจัดรูปแบบเนื้อหาที่แตกต่างและคล้ายคลึงกัน เช่นเทคนิคการร้อง การขับร้องกลุ่ม โครงสร้างของบทเพลง ซึ่งเนื้อหาที่มีการลงรายละเอียดแตกต่างกันไปโดยผู้วิจัยได้นำมาสังเคราะห์เพื่อนำไปใช้ในการจัดทำแผนการเรียนรู้

2.6 การคัดเลือกบทเพลง

การขับร้องประสานเสียงในระดับเริ่มต้นผู้เรียนควรเริ่มต้นจากบทเพลงที่ไม่ยากจนเกินไปและรวมถึงทำนอง ภาษา จังหวะ ทั้งนี้ความเข้าใจในบทเพลงเป็นสิ่งสำคัญที่ส่งผลต่อการแสดงหากเป็นทำนองที่นักเรียนเคยได้ยินหรือคุ้นเคยจะช่วยส่งเสริมในการประสานเสียงมากขึ้น จากด้านเนื้อหาที่ผู้วิจัยใช้สอนจะเห็นว่าเพลงในลักษณะของสองแนว ราวด์ และแคนนอน มีการนำมาใช้ในระดับเริ่มต้นอย่างแพร่หลายซึ่งส่วนใหญ่มีทำนองที่ง่ายต่อการจดจำ ลักษณะของทำนองมีการเคลื่อนที่ไม่กระโดดจนเกินไปและอยู่ในอัตราจังหวะปกติไม่ซับซ้อน จากการศึกษาบทเพลงที่แนะนำจากสมาคมดนตรีผู้วิจัยได้รวบรวม Song list จากทั้ง 3 แหล่งไว้ดังนี้

ตารางที่ 2 การคัดเลือกบทเพลง

American choral Directors Association (2019)	Pennsylvania Music Educators Association (2021)	Colorado American Choral Directors Association (2021)
1. Choral Reflection on Amazing Grace	1. Shenandoh	1. There Always Something Sing
2. O Love	2. Jesus, Jesus Rest Your Head	2. Eldorado
3. Laudate Dominum	3. Rise Up, My Heart, With Gladness	3. Viking Song
4. Hodie	4. God Is My Song	4. Vado ben spesso cangiando loco
5. Rock-a My Soul	5. A Prayer	5. Leaves of gold
6. Hallelujah	6. The Lost Chicken	6. Festival Sanctus
7. Last Goodbye	7. Oh, Calm Of Night	7. Cangoma
8. Silent Night	8. Hosanna To The King	8. Serenade Italienne
9. If	9. Morning Has Broken	9. Caliban's Dream
10. If Love Should	10. In The Country	10. Viva La Quince
11. Gloria	11. Serenade	11. Sea Fever
	12. Evening Hymn	12. San'bonani/Nahmla Kudibene
	13. Bendemeer's Stream	13. Glory Hallelujah to du newbo'n king
	14. Longing for Spring	14. Go Said the Star
	15. Lullaby	15. I Dream a world
	16. March Of The Kings	16. John 3:16
	17. Vado Ben Spesso	17. Sing out my sou
	18. Amazing Grace	18. Set of Chinese folk song volume1
	19. Wanderling	19. Seeking Light
	20. Cuckoo	20. Returning
	21. Light That Shines In Me	21. The Bird's Lullaby
	22. Drink To Me Only With Thine Eyes	22. Amazing Grace
	23. Every Night When The Sun Goes In	23. Arirang
	24. This Little Light O' Mine	24. Epilogue: Why I do not weep
	25. My Master Hath A Garden	25. Think on these things
	26. Dream Angels	26. Wau Balan
	27. Down By The Salley Gardens	27. Music of life
	28. I Saw Two Clouds At Morning	28. Plena

American choral Directors Association (2019)	Pennsylvania Music Educators Association (2021)	Colorado American Choral Directors Association (2021)
	29. Au Clair De La Lune 30. O Lamb of God	29. Sing out My Soul 30. I'm on my way 31. I am only one 32. O I Got a light 33. Singabahambayo 34. She Lingers on

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกบทเพลง Amazing Grace เป็นบทเพลงที่แนะนำจากสถาบันที่เน้นด้านการขับร้องประสานเสียงเสียง (American Choral Directors Association, 2019; Colorado American Choral Directors Association, 2021; Pennsylvania Music Educators Association, 2021) อีกทั้งยังเป็นบทเพลงที่มี ลักษณะของทำนองมีการซ้ำสามารถจดจำได้ง่าย วรรณยุกต์มีการเปิดปิดคำที่ชัดเจน และประโยคเพลงสอดคล้องกับที่ฟิลลิปส์ (Phillip, 2004) ได้กล่าวว่าควรคัดเลือกบทเพลงที่สามารถร้องได้ง่าย เรียนรู้ได้เร็วและมีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จเมื่อต้องแสดงผลงาน ซึ่งมีความตรงกับเนื้อหาที่ผู้วิจัยได้สังเคราะห์จากโรงเรียนมัธยมศึกษาปลายที่สอนขับร้องอีกด้วย

ตอนที่ 3 พัฒนาการผู้เรียนอายุ 17 - 18 ปี

พัฒนาการในช่วงอายุตั้งแต่ประมาณ 12 - 18 ปี อาจจะถูกเป็นระยะเวลาที่ไม่ยาวนานนักแต่กลับเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงหลายช่วงหลายระดับ ในช่วงวัยรุ่นเรียกได้ว่าเป็นวัยที่มีลักษณะพิเศษไม่แพ้กับในช่วง 5 ปี แรกของชีวิต กล่าวได้ว่าเป็นวัยที่กำลังเจริญพันธุ์ทุกด้านทั้ง กาย สังคม อารมณ์ และสติปัญญา เป็นรอยต่อที่เชื่อมระหว่างวัยเด็กสู่วัยผู้ใหญ่ นั้นหมายความว่าชีวิตในช่วงวัยรุ่นกำลังอยู่ในช่วงของความพลุกพล่านฮอร์โมนทุกอย่างกำลังก่อตัวอย่างรวดเร็วส่งผลไปยังระบบต่าง ๆ ภายในร่างกายที่จะแสดงถึงวัยเจริญพันธุ์ที่แท้จริง บางครั้งจึงเป็นวัยที่ดูเต็มไปด้วยปัญหาชีวิต (ศรีเรื่อน แก้วกัญวาล, 2553) พัฒนาการทางร่างกายของวัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลงที่เห็นได้ชัดเจนและสังเกตได้ง่ายที่สุด เช่น รูปร่าง น้ำหนัก ส่วนสูง และในส่วนภายในร่างกายการเปลี่ยนแปลงของฮอร์โมนหรือเซลล์ที่ทำการผลิตการเจริญเติบโตนั้นก็มีการปรับเปลี่ยนด้วยเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นอวัยวะเพศเริ่มมีการทำงานเด็กหญิงจะมีการตกไข่และการเพิ่มของฮอร์โมนที่เรียกว่าเอสโตรเจนส์ ในเลือดเด็กชายมีการเพิ่มของขนาดอวัยวะสืบพันธุ์และเพิ่มฮอร์โมนของเพศชายที่เรียกว่าแอนโดรเจนส์ (สุรางค์ ไคว้ตระกูล, 2559) เด็กผู้ชายเสียงเริ่มแตก หน้าอกใหญ่กว้าง รูปร่างสูง ในบางคนเริ่มมีหนวดเคราหรือขนขึ้นตามอวัยวะต่าง ๆ ส่วนเด็กผู้หญิงนั้นเริ่มมีสัดส่วนของร่างกายที่ชัดเจน มีหน้าอกมีประจำเดือน แต่การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ก็ไม่ได้เกิดกับวัยรุ่นทุกคน บางคนรูปร่างไม่ได้สัดส่วน

อ้วนหรือผอมเกินไป สูงหรือเตี้ยเกินไป เด็กวัยรุ่นจึงเกิดความไม่พอใจในรูปร่างของตนเกิดอารมณ์อ่อนไหวง่ายเนื่องจากไม่พึงพอใจในการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายนั่นเอง

ในด้านพัฒนาการด้านสังคมและอารมณ์วัยรุ่นเป็นวัยที่ต้องการการยอมรับ ต้องการมีตัวตนในสังคม และกำลังอยู่ในช่วงของการสับสนกับการเปลี่ยนแปลง อาจกล่าวได้ว่ามาจากพัฒนาการด้านร่างกายที่ได้กล่าวข้างต้นมีการเปลี่ยนแปลงรวดเร็ว กลุ่มเพื่อนจึงมีความสำคัญกับวัยรุ่นมากเพราะอยู่ในวัยใกล้เคียงอารมณ์ที่แปรปรวนและเปลี่ยนแปลงง่ายที่สุดคือกลุ่มของวัยรุ่น จากองค์ประกอบหลายด้านทำให้ทราบว่า การรับสภาพการเปลี่ยนแปลงทั้งหมดส่งผลกระทบต่ออารมณ์เป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นรูปร่างที่มีความกังวลในเรื่องของรูปร่างและการยอมรับ อากาใจร้อนไม่ยอมใครเห็นแก่ตัวเกิดจากการที่มีระบบความคิดที่เป็นเหตุเป็นผลและเริ่มค้นหาตัวเอง การเริ่มมีความรักจากการเปลี่ยนแปลงด้านฮอร์โมนทางเพศที่มากขึ้น มีความอ่อนไหว รัก โกรธ เอาแต่ใจตนเอง นับว่าเป็นวัยที่รวมสารพัดอารมณ์ไว้ในคนเดียวได้

จากการพัฒนาการทางกายที่เปลี่ยนไปของขนาดรูปร่างเด็กวัยรุ่นนี้สามารถเล่นเครื่องดนตรีที่มีขนาดใหญ่และมีความอดทนในการฝึกซ้อมซึ่งสามารถเรียนเป็นการเรียนเฉพาะเครื่องส่วนตัวได้ (Private class) ครูสามารถนำการศึกษาพัฒนาการของวัยรุ่นไปออกแบบให้เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมดนตรี อย่างที่ทราบกันว่าดนตรีเป็นวิชาทางด้านโสตศิลป์ (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2561) ดนตรีจึงถือเป็นกิจกรรมหนึ่งที่ช่วงวัยรุ่นให้ความสนใจโดยตรงเป็นการทำให้ผู้เรียนได้แสดงออกแบบสุดโต่ง หรือนำไปออกแบบกิจกรรมที่ทำท้ายเพื่อกระตุ้นความคิดความอยากรู้ของผู้เรียนได้ดีอีกด้วย

จากพัฒนาการที่มีความเด่นชัดในวัยรุ่นนี้มีความต้องการเป็นที่ยอมรับของสังคม สามารถสร้างสรรค์การคิดในรูปแบบนามธรรมและมีความเป็นเหตุเป็นผลได้แล้วนั้น การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในห้องเรียนยกตัวอย่างเช่น ครูต้องการสอนเนื้อหาให้นักเรียนได้รู้จักสร้างสรรค์จังหวะในบทเพลง ควรให้นักเรียนได้เป็นผู้เลือกบทเพลงที่ชื่นชอบเองเป็นสิ่งที่เริ่มจากสิ่งที่เด็กสนใจก่อนแล้วครูจึงให้เด็กได้รวมกลุ่มกันเพื่อออกแบบสร้างสรรค์จังหวะจากเพลงที่เด็กคุ้นเคย การที่ได้เป็นผู้ออกความคิดเห็นในกลุ่มเพื่อจะสร้างความรู้สึกว่าตนเองเป็นผู้นำและคนอื่นยอมรับได้ จากนั้นจึงให้ออกมานำเสนอผลงาน นอกจากผู้เรียนได้เนื้อหาสาระทางด้านดนตรีแล้วยังได้ฝึกการเรียนรู้การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น การได้รับการยอมรับ และความมีตัวตนในสังคมเพื่อนเพิ่มขึ้นด้วย เมื่อชั้นเรียนมีความสุขสนุกสนานบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ก็จะเกิดตามมา นอกจากนี้กิจกรรมเสริมหลักสูตรต่าง ๆ เช่น วงโยธวาทิต วงดนตรีสากล วงขับร้องประสานเสียง เป็นการเปิดพื้นที่ให้ผู้เรียนได้แสดงออกถึงกระบวนการทำงานร่วมกัน ส่งผลให้เด็กได้เรียนรู้วิธีการแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น หรือแม้กระทั่งการได้ออกไปประกวดแข่งขันเป็นการท้าทายและเป็นพื้นที่ให้คนใกล้ชิดได้เปิดใจยอมรับ

ตอนที่ 4 การวัดผลและการประเมินผลดนตรี

การวัดประเมินผลเป็นการติดตามความสำเร็จที่ได้ตั้งเป้าหมายการเรียนรู้ไว้เพื่อตรวจสอบทั้งความรู้ ทักษะ เจตคติ อีกทั้งยังเป็นประเด็นท้าทายสำหรับผู้สอนในการตัดสินผลหากขาดความเที่ยงตรงอาจส่งผลกระทบต่อผู้เรียน ดังนั้นการวัดประเมินผลต้องมีความมีความชัดเจนโปร่งใสและควรชี้แจงเกณฑ์ให้ชัดเจน

ณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2560) ได้กล่าวถึงการวัดผลและประเมินว่ามักใช้คู่กันเพื่อวัดผลการเรียนของผู้เรียน ซึ่งการวัดจะตีค่าเป็นตัวเลขส่วนการประเมินผลคือการได้ค่าจากการวัดมาแล้ว ฉะนั้นการวัดประเมินผลสามารถเป็นได้ทั้งสองลักษณะทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ การประเมินผลทางดนตรีควรเป็นไปทั้งสองแบบร่วมกันขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของสาระเนื้อหาที่สอน ไม่ว่าจะเป็นการวัดด้านเนื้อหา ทักษะ และเจตคติ โดยแบ่งได้ดังนี้

เกณฑ์การประเมินผลดนตรี มี 2 ประการดังนี้ 1) การตัดสินประเมินผลอิงเกณฑ์ คือผู้สอนมีการวางหลักเกณฑ์ระดับคะแนนไว้ และออกมาเป็นระดับคะแนนต่าง ๆ ผู้เรียนจะได้ผลคะแนนตามความสามารถ 2) การประเมินผลอิงกลุ่ม คือการใช้ผลคะแนนผู้เรียนเป็นเกณฑ์ ใช้ค่าสถิติเข้ามาช่วยหาค่าคะแนน และจากนั้นอาจมีการปรับเกณฑ์จากผลคะแนนของผู้เรียนทั้งหมด

ในการประเมินผลทางดนตรีสามารถใช้เกณฑ์ทั้งสองควบคู่กันไปได้และควรกำหนดเกณฑ์ให้มีความชัดเจนสามารถวัดได้จริง ซึ่งอยู่ที่ครูผู้สอนเห็นสมควรซึ่งบางครั้งการวัดผลอาจเกิดขึ้นในระหว่างสอนก็ได้ ข้อสำคัญคือการประเมินผลควรเป็นไปโดยยุติธรรมและเป็นจริงมากที่สุดเพื่อสร้างความเชื่อมั่นและส่งเสริมคุณภาพของผู้เรียนให้เกิดประสิทธิภาพ

4.1 การวัดประเมินผลการปฏิบัติขับร้องแบบรวมวง

การวัดประเมินผลการปฏิบัติขับร้องแบบรวมวงของ University of West London (2017) พบว่า การวัดประเมินผลการขับร้องแบบรวมวงออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเทคนิค ด้านอารมณ์ของบทเพลง ด้านความรู้ทั่วไปทางดนตรี และด้านการทำงานร่วมกัน ซึ่งแต่ละด้านมีรายละเอียด ดังนี้

1. ด้านเทคนิค ผู้ปฏิบัติขับร้องต้องมีความสามารถในการปฏิบัติขับร้องซึ่งประกอบไปด้วยเรื่องของคุณภาพเสียงที่ที่มั่นคง อ่อนนุ่ม หรือเข้มแข็งซึ่งส่งผลต่อการสื่ออารมณ์ในบทเพลง การออกเสียงที่ตรงและเท่ากันอย่างสม่ำเสมอ รวมถึงการออกเสียงที่พร้อมเพรียงกันของผู้ขับร้องในกลุ่มสามารถขับร้องได้ตรงตามระดับเสียงของตัวโน้ตไม่ผิดเพี้ยน สามารถควบคุมความยืดหยุ่น ดัง หรือเบาในการใช้ลม และการออกเสียงได้ และนำความรู้ของหลักการพื้นฐานทางด้านดนตรีมาใช้ควบคู่กับการใช้เทคนิคในการขับร้อง เช่น ขับร้องได้ตรงจังหวะ ขับร้องได้รู้ระดับความดังเบา ขับร้องได้อย่างเป็นประโยชน์ของบทเพลง และมีสำเนียงที่เหมาะสมกับบทเพลงที่ทำการแสดง

2. ด้านอารมณ์ของบทเพลง ผู้ขับร้องบทเพลงมีความสามารถในการตีความในเรื่องความรู้สึกจากบทเพลง และสามารถสื่อสารแสดงออกมาผ่านการขับร้องได้ โดยยึดจากศัพท์สังคิตทางดนตรีที่ระบุไว้ในบทเพลง

3. ด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับบทเพลง ผู้ขับร้องมีความสามารถทางด้านทฤษฎีดนตรีสากลในการอ่านโน้ต การรับรู้ระดับเสียง และอัตราจังหวะ รวมถึงสำเนียงของบทเพลงในแต่ละรูปแบบ โดยเฉพาะดนตรีในรูปแบบบทเพลงพื้นบ้าน เพลงคลาสสิก และเพลงป๊อป เป็นต้น

4. ด้านการทำงานร่วมกัน ผู้ขับร้องจะต้องมีความรู้ และความสามารถในระดับที่ใกล้เคียงหรือสามารถช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้ มีความพร้อมเพรียงในการออกเสียง การสลับหมუნเวียนกันในการหายใจ การเชื่อมทำนองและเนื้อร้องให้บทเพลงสามารถดำเนินไปได้จนจบการแสดง

จากการศึกษาการวัดประเมินผลของ University of West London (2011) ได้พบถึงความสอดคล้องกับแนวทางการวัด ประเมินผลการขับร้องแบบรวมวงของ Pennsylvania Music Educators Association (2020) ซึ่งได้นำหลักทางด้านเทคนิคการขับร้องมาเป็นกรอบในการวัดประเมินผล ประกอบด้วยดังนี้

1. คุณภาพเสียงที่จะต้องใช้ในการออกเสียงผ่านความเร็วลม ความคงที่ของน้ำเสียง การเบนเสียงเพื่อปรับน้ำเสียงเข้ากับผู้อื่นและคงไว้ด้วยความอึดตัวของเสียง และเนื้อเสียงที่เต็มตลอดการขับร้อง

2. ด้านน้ำเสียงที่ผู้ขับร้องมีระดับของเสียงที่ติดที่ตามระดับตัวโน้ต ความเข้ากันของเสียงในรูปแบบชิ้นคู่ และคอรัส

3. ความถูกต้องของตัวโน้ต เนื้อเสียง การเปลี่ยนระดับเสียงตามบันไดเสียง และการเปลี่ยนเสียงตามเครื่องหมายแปลงเสียง ความถูกต้องในเรื่องของจังหวะหนักหรือเบา เนื้อเสียงที่ไม่กระด้าง รวมถึงสามารถขับร้องได้อย่างเป็นธรรมชาติ

4. ด้านเทคนิค ผู้ขับร้องจะต้องมีการแสดงออกถึงเทคนิคการขับร้อง ความกว้างของเสียง และการควบคุมจังหวะที่ดี

5. การตีความ ผู้ขับร้องจะต้องมีความรู้ความสามารถในการตีความบทเพลงผ่านความรู้ทางทฤษฎีดนตรี ได้แก่ จังหวะ ประโยคเพลง ความดั่งเบา และศัพท์สังคิตในการสื่ออารมณ์

การวัดผล และประเมินผลการรวมวงของ Pennsylvania Music Educators Association (2020) พบว่า มีการลงรายละเอียดเกี่ยวกับด้านการแสดงออกทางดนตรีมากขึ้น ซึ่งมุ่งเน้นที่คุณภาพของบทเพลงที่จะถ่ายทอดสู่ผู้รับฟัง ซึ่งผู้แสดงจะต้องเป็นผู้มีความสามารถ การแสดงจะต้องมีความพร้อมเพรียงกันในเรื่องของการออกเสียง

จากการศึกษาการวัดประเมินผลการขับร้องรวมวงของ Trumbull Public school (2016) พบว่ามีการวัดด้านเทคนิคการขับร้องโดยตรงซึ่งโรงเรียนแห่งนี้รับนักเรียนที่ไม่มีพื้นฐานด้านการขับ

ร้องมาก่อนเข้าเรียนและยังแบ่งกลุ่มการขับร้องเป็นกลุ่มเสียงผู้หญิง (SSAA) และกลุ่มนักร้องชาย (TTBB) ซึ่งแบ่งด้านในการวัดประเมินได้แก่ เสียง (Pitch) จังหวะ (Rhythm) คุณภาพเสียง (Tone Quality) การแสดงออก (Expression) ซึ่งเป็นไปในแนวทางเช่นเดียวกับ Virginia Honors Choir (2021) และ Fort Hamilton High school, Brooklyn (2020)จากการศึกษาผู้วิจัยสามารถทำการสังเคราะห์เกณฑ์ในการวัดผลและประเมินผลการขับร้อง 2 แนวได้ดังนี้

ตารางที่ 3 ตารางสังเคราะห์เกณฑ์การวัดประเมินผลการขับร้อง 2 แนว

ด้าน	ระดับคุณภาพ			
	4 = ดีมาก	3 = ดี	2 = ปานกลาง	1 = พอใช้
คุณภาพเสียง (Tone Quality)	มีคุณภาพเสียงที่ดี เสียงชัดเจน ควบคุมลมหายใจให้เข้ากับการร้องและระดับเสียงตลอดทั้งบทเพลงโดยไม่มีคามผิดพลาด	มีคุณภาพเสียงที่ดี เสียงชัดเจน ควบคุมลมหายใจให้เข้ากับการร้องและระดับเสียงมีความผิดพลาดไม่เกิน 2 - 3 จุด	มีคุณภาพเสียงที่ดี แต่ไม่สามารถควบคุมลมหายใจให้เข้ากับการร้องและระดับเสียง มีความผิดพลาดไม่เกิน 4 - 5 จุด	คุณภาพเสียงไม่ดี ไม่สามารถควบคุมลมหายใจได้ เกิดความผิดพลาดในบทเพลง ตั้งแต่ 5 จุดขึ้นไป
จังหวะ (Rhythm)	ร้องจังหวะทั้งหมดถูกต้องเหมาะสมกับความเร็วของบทเพลงโดยไม่มีคามผิดพลาด	เกิดความผิดพลาดในการร้อง ไม่ตรงกับจังหวะ ไม่เกิน 2 - 3 จุด	เกิดความผิดพลาดในการร้อง ไม่ตรงกับจังหวะ ไม่เกิน 4 - 5 จุด	เกิดความผิดพลาดในการร้อง ไม่ตรงกับจังหวะ ตั้งแต่ 5 จุดขึ้นไป
การออกเสียง คำร้อง (Diction)	แสดงออกในการออกเสียงคำร้องสระและพยัญชนะ ชัดเจนทั้งบทเพลงโดยไม่มีคามผิดพลาด	แสดงออกในการออกเสียงคำร้องสระและพยัญชนะผิดพลาดไม่เกิน 2 - 3 จุด	แสดงออกในการออกเสียงคำร้องสระและพยัญชนะ ถูกต้องผิดพลาดไม่เกิน 4 - 5 จุด	แสดงออกในการออกเสียงคำร้องสระและพยัญชนะ ถูกต้องผิดพลาด ตั้งแต่ 5 จุดขึ้นไป
การสื่อสาร อารมณ์เพลง (Expression)	ร้องเพลงและแสดงออกถึงอารมณ์ในบทเพลง โดยใช้ รูปประโยค, ความดัง-เบา และการควบคุมลักษณะเสียง ในบทเพลงโดยไม่มีคามผิดพลาด	ร้องเพลงและแสดงออกถึงอารมณ์ในบทเพลง โดยใช้ รูปประโยค, ความดัง-เบา และการควบคุมลักษณะเสียง ผิดพลาดไม่เกิน 2 - 3 จุด	ร้องเพลงและแสดงออกถึงอารมณ์ในบทเพลง โดยใช้ รูปประโยค, ความดัง-เบา และการควบคุมลักษณะเสียง ผิดพลาดไม่เกิน 4 - 5 จุด	ร้องเพลงและแสดงออกถึงอารมณ์ในบทเพลง โดยใช้ รูปประโยค, ความดัง-เบา และการควบคุมลักษณะเสียง ผิดพลาดตั้งแต่ 5 จุดขึ้นไป
ความกลมกลืนและ ความสมดุล (Blend and Balance)	ร้องเสียงแนวเดียวเข้ากับเสียงประสานมีความสมดุลตลอดทั้งบทเพลงโดยไม่มีคามผิดพลาด	ร้องเสียงแนวเดียวเข้ากับเสียงประสานมีความสมดุลในบทเพลง ผิดพลาดไม่เกิน 2 - 3 จุด	ร้องเสียงแนวเดียวเข้ากับเสียงประสานมีความสมดุลในบทเพลง ผิดพลาดไม่เกิน 4 - 5 จุด	ร้องเสียงแนวเดียวเข้ากับเสียงประสานความสมดุลในบทเพลง ผิดพลาดตั้งแต่ 5 จุดขึ้นไป

ตอนที่ 5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องและข้อมูลในงานวิจัยเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนว โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคานาแกนสำหรับผู้เรียนอายุ 17 – 18 ปี แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคานาแกนมีการออกแบบเทคนิคในการเรียนดนตรีโดยเฉพาะโดยมุ่งเน้นการจับคู่และกลุ่มขนาดเล็กเพื่อให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้อย่างเท่าเทียมสร้างปฏิสัมพันธ์ในเชิงบวกจากการทำกิจกรรมดนตรีเพื่อส่งเสริมทักษะการขับร้อง 2 แนว ผู้เรียนได้เรียนรู้ทักษะการขับร้องจากการจับคู่ เป็นกลุ่ม กลายเป็นพันธมิตรทางการเรียนรู้ซึ่งตอบสนองต่อพัฒนาการของผู้เรียนในช่วงวัยนี้ ผู้วิจัยได้สืบค้นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศเกี่ยวกับการสอนดนตรีโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคานาแกน การสอนขับร้องประสานเสียงในนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย หลักสูตรเนื้อหา การจัดการเรียนรู้รายวิชาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคานาแกน ดังนี้

การเรียนร้องเพลงสำหรับผู้เรียนช่วงวัย 17 – 18 ปี ต้องคำนึงถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทุกด้านโดยเฉพาะทางร่างกายที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วเกี่ยวข้องถึงการขยายตัวของกล่องเสียง การหายใจ ระดับเสียงในการพูด และอารมณ์ที่ผันผวนมีกลุ่มเพื่อนหรือคนรักเป็นศูนย์กลางและต้องการการยอมรับทางสังคมมากขึ้น คุกกี้และเวลล์ (2008) ได้ศึกษาการร้องเพลงในวัยรุ่นและการออกแบบหลักสูตรระดับชาติพบว่าการสอนร้องเพลงในวัยรุ่นนั้นทุกขั้นตอนสำคัญนักเรียนควรได้รับโอกาสในการควบคุมเสียงพร้อมกับพัฒนาเสียงการดำเนินกิจกรรมควรเป็นไปด้วยความสนุกสนานการเลือกเพลงต้องเหมาะสมกับช่วงเสียงและความสามารถของนักเรียนการออกแบบหลักสูตรจึงควรให้มีความเหมาะสมกับความสามารถทางร่างกายและศักยภาพของผู้เรียน ซึ่งการขับร้องประสานเสียงในระดับเริ่มต้นการฝึกซ้อมในการร้อง 2 แนวมีความสำคัญมากเป็นทักษะสำคัญที่ใช้ในการรวมวงสอดคล้องกับที่พรเทพ วิชชุชัยชาญ (2563) ได้ศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการสอนขับร้องประสานเสียงด้วยบทเพลงภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายพบว่า ในการประสานเสียงที่ครบถ้วนตามการประสานเสียงสี่แนวนั้นควรฝึกแนวประสานที่เป็นแบบ 2 ทำนองก่อนจะช่วยให้ นักเรียนมีความเข้าใจในบทเพลงและบทบาทหน้าที่ของตนเอง เมื่อเกิดความชำนาญแล้วจึงเพิ่มเติมแนวประสานอีกสองแนวทำนองเข้าไป อธิชัย ตระกูลเดช (2556) ได้พบปัญหาจากการอำนวยเพลงเพราะนักร้องแต่ละคนกังวลกับโน้ตร้องของตนเองจนไม่ได้ฟังแนวเสียงอื่น ใช้การร้องเสียงดังขึ้นเพื่อสร้างความมั่นใจให้กับตนเองจนทำให้แนวเสียงหลักถูกกลบไป แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ในการจัดการเรียนรู้ดนตรีในแบบกลุ่มว่านอกจากการฝึกซ้อมที่สำคัญการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างแนวเสียงของตนเองก็มีความสำคัญสอดคล้องกับเพียร์ชและคณะ (Pearce et al., 2016) ได้ศึกษาผลกระทบระหว่างการร้องเพลงแบบแข่งขันกันกับการร้องเพลงแบบร่วมมือกันเพื่อตรวจสอบความผูกพันทางสังคมพบว่าการร้องเพลงร่วมกันสามารถเพิ่ม

ความสนิทสนมกับบุคคลที่ไม่คุ้นเคยกันมาก่อนแต่การร้องเพลงที่มีการแข่งขันอาจลดความใกล้ชิดภายในกลุ่มได้

การเรียนรู้แบบร่วมมือในการจัดการเรียนรู้นั้นมีหัวใจสำคัญคือการจัดกลุ่มเรียนรู้ขนาดเล็กโดยผู้วิจัยได้นำแนวคิดนี้ใช้ในการจัดแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ คาแกน (Kagan, 2009) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้แล้วเมื่อนักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นมากขึ้นจะช่วยส่งเสริมการคิดแบบมีโครงสร้างและทักษะทางสังคมที่ตามมา การเรียนรู้แบบร่วมมือมีความแตกต่างจากงานกลุ่มคือ มีโครงสร้างของกิจกรรมที่นักเรียนต้องพึ่งพาอาศัยกันและมีการรับผิดชอบเป็นรายบุคคล เอมีลี (Emily, 2019) ที่ได้นำกลยุทธ์ของคาแกนไปใช้สอนเพื่อศึกษาการเสริมทักษะจังหวะ ที่นอกจากผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้นแล้วยังสามารถตรวจสอบระดับความผูกพันของนักเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน และค่านิยมของการเรียนรู้ได้อีกด้วย และสอดคล้องกับคันทันนิ่งแฮม (Cunningham, 2007) ที่นำกิจกรรมของคาแกนไปสอนเรื่องการเป่าไล่เสียงขลุ่ยของนักเรียนที่มีปัญหาการเป่าไม่ตรงเสียง พบว่านอกจากทักษะที่ดีขึ้นยังสังเกตเห็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมเสียขลุ่ยขลุ่ยแต่ใจเข้าไปช่วยเหลือเพื่อน ให้กำลังใจซึ่งกัน จนทำให้ชั้นเรียนดนตรีเกิดความไพเราะไปพร้อมกัน และทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้นสอดคล้องกับงานวิจัยของเหนือดวง พูลเพิ่ม (2560) ที่พบว่าทักษะการขับร้องของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของชูชูกร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ณัฐศรีณย์ ทฤษฎีคุณ และคณะ (2559) กล่าวว่าเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือมีความเหมาะสมกับกิจกรรมทางดนตรีเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้จากการทดสอบก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันโดยหลังเรียนมีผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้น นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยในรายวิชาภาษาไทยที่ใช้แนวคิดของคาแกนพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความก้าวหน้าในการแต่งโคลงสี่สุภาพที่สอนด้วยเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือของคาแกนสูงขึ้น (อภิชาติ ชมภูทัศน์, 2556) นักเรียนที่เรียนรู้ด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเพื่อนคู่คิดมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (เทพบุตร หาญมนตรี, 2563) โดยผู้วิจัยได้นำแนวคิดข้างต้นมาใช้ในการจัดทำแผนการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกนในการสอนขับร้อง 2 แนวและเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้

ตอนที่ 6 กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกน โดยใช้เทคนิค Round Robin, Rally Robin, Find Someone who, Quiz-Quiz-Trade, Rhythm Rumble, Think-pair-share, Team-pair-solo และ Timed-Pair-Share ในชั้น การสอน โดยมีความสัมพันธ์กับเนื้อหาที่เรียนซึ่งเทคนิคทั้งหมดมีจุดเน้นตามหลักการ PIES ประกอบด้วย

1. การพึ่งพาซึ่งกันและกันในเชิงบวก (P = Positive interdependence)
2. ความรับผิดชอบส่วนบุคคล

(I= Individual accountability) 3. การมีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียม (E = Equal Participation) 4. การมีปฏิสัมพันธ์ (S = Simultaneous Interaction) จากหลักการดังกล่าวเมื่อผู้เรียนเกิดกระบวนการได้เรียนรู้ร่วมกันตามเทคนิคที่ใช้ในชั้นสอน จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการขับร้อง 2 แนว แสดงให้เห็นถึงการมีคุณภาพเสียง จังหวะ การออกเสียงคำร้อง การสื่อสารอารมณ์เพลง และความกลมกลืนในการขับร้องที่ดีขึ้น ซึ่งจากเทคนิคที่เน้นการจับคู่แล้วขยายเป็นกลุ่มย่อยไม่เกิน 4 คน ทำให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในชั้นเรียนอย่างทั่วถึงไม่มีการทอดทิ้งผู้เรียนคนใดคนหนึ่งในชั้นเรียนไป การเรียนขับร้อง 2 แนวด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือมีความเหมาะสมสำหรับการพัฒนาทักษะการขับร้องซึ่งการประสานเสียงในระดับเริ่มต้นควรได้รับการสอนพื้นฐานทางการร้องเพลงและบทเพลงที่เหมาะสมควรเป็นเพลงที่มีแนวเสียง 2-3 แนวเสียง ในช่วงอายุ 17-18 ปี เป็นวัยที่ต้องการการยอมรับโดยเฉพาะกลุ่มเพื่อน ซึ่งในโรงเรียนต่างๆจะจัดให้มีกิจกรรมดนตรี เช่น วงโยธวาทิต วงดนตรีสากล และวงขับร้องประสานเสียงจะเห็นได้ว่าแต่ละกิจกรรมมีลักษณะเป็นการรวมวง เพื่อเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้มีเวทีแสดงออกถึงความสามารถ ซึ่งจากการจัดการเรียนรู้แบบเดิมเมื่อให้ผู้เรียนแยกแนวเสียงเพื่อฝึกซ้อมจะเกิดความกังวลและพะวงกับเสียง ผู้เรียนสูญเสียความมั่นใจจนส่งผลให้กระทบกับแนวเสียงอื่นเมื่อมารวมวง (คัคนางค์ มณีศรี, 2556; พรเทพ วิชชุชัยชาญ, 2563; อธิชัย ตระกูลเดช, 2556) จากข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกนกับการขับร้อง 2 แนว ควรได้รับการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกนสำหรับผู้เรียนอายุ 17 – 18 ปี สามารถสรุปเป็นกรอบแนวคิดการวิจัยได้ดังนี้

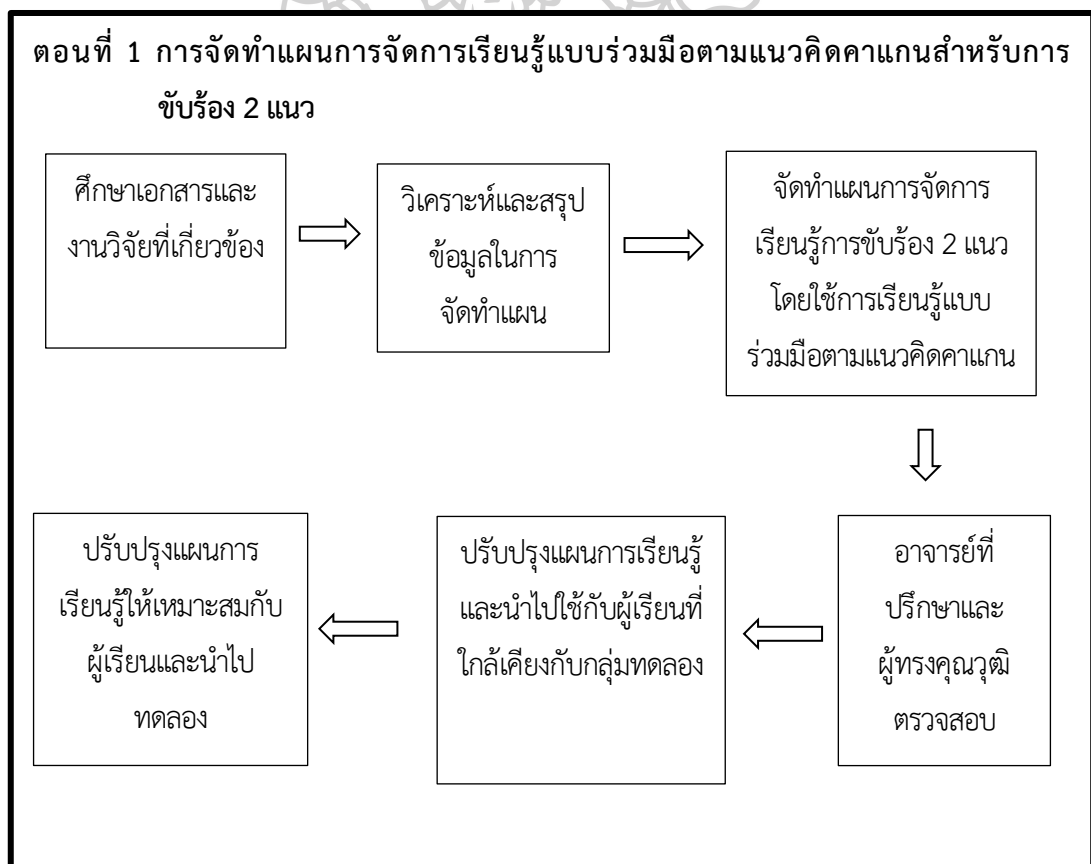

แผนภูมิที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการจัดการเรียนรู้การขับร้อง 2 แนว โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกนสำหรับผู้เรียนอายุ 17 - 18 ปี ทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มทดลองและเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการจัดการเรียนรู้การขับร้อง 2 แนวในผู้เรียนอายุ 17-18 ปี ระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกนกับกลุ่มควบคุมที่ใช้การจัดการเรียนรู้แบบปกติการวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงทดลอง เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental Design) แบบศึกษาสองกลุ่มวัดสองครั้ง โดยแบ่งเป็น 2 ตอนดังนี้

แผนภูมิที่ 2 กรอบการดำเนินวิจัย

ตอนที่ 1 การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกนสำหรับการขับร้อง 2 แนว

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือได้แก่ แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการขับร้อง 2 แนว การร้องเพลงในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกน (Arlington Public Schools, 2009; Boulder Valley School, 2009; Clark country school, 2010; Kagan, 2011; Saint Charles, 2017)

2. วิเคราะห์และสรุปข้อมูล ที่ได้รับจากการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดของคาแกน (Kagan, 2009) โดยมีการกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ ขอบเขต

เนื้อหา และการวัดประเมินผล วิเคราะห์เทคนิคที่ใช้กับช่วงวัย 17 – 18 ปี ซึ่งกำหนดองค์ประกอบและเทคนิคที่สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับเนื้อหา ตามหลัก PIES ได้แก่ 1. การพึ่งพาซึ่งกันและกันในเชิงบวก (P = Positive interdependence) 2. ความรับผิดชอบส่วนบุคคล (I= Individual accountability) 3. การมีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียม (E = Equal Participation) 4. การมีปฏิสัมพันธ์ (S = Simultaneous Interaction)

3. จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้การขับร้อง 2 แนว โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกน สำหรับผู้เรียนอายุ 17-18 ปี

ตารางที่ 4 ตารางแสดงโครงสร้างรายวิชาปฏิบัติขับร้องสากล

สัปดาห์	เนื้อหาสาระ	การเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกน
สัปดาห์ที่ 1	ประเมินการขับร้อง 2 แนว (ก่อนเรียน)	
สัปดาห์ที่ 2	การหายใจและท่าทาง	Round Robin
สัปดาห์ที่ 3	การออกเสียงสระ	Rally Robin
สัปดาห์ที่ 4	บันไดเสียงเมเจอร์	Find Someone who
สัปดาห์ที่ 5	การอ่านโน้ต	Quiz-Quiz-Trade
สัปดาห์ที่ 6	จังหวะ	Rhythm Rumble
สัปดาห์ที่ 7	อารมณ์ในบทเพลง	Think-pair-share
สัปดาห์ที่ 8	ขับร้องเพลง Amazing Grace 2 แนวเสียงแบบแยกกลุ่ม (ครั้งที่ 1)	Team-pair-solo
สัปดาห์ที่ 9	ขับร้องเพลง Amazing Grace 2 แนวเสียงแบบแยกกลุ่ม (ครั้งที่ 2)	Team-pair-solo
สัปดาห์ที่ 10	ขับร้องเพลง Amazing Grace 2 แนวเสียงแบบแยกกลุ่ม (ครั้งที่ 3)	Team-pair-solo
สัปดาห์ที่ 11	ขับร้องเพลง Amazing Grace 2 แนวเสียงแบบแยกกลุ่ม (ครั้งที่ 4)	Team-pair-solo
สัปดาห์ที่ 12	ขับร้องเพลง Amazing Grace รวมแนวเสียงทั้งหมด (ครั้งที่ 1)	Timed-Pair-Share
สัปดาห์ที่ 13	ขับร้องเพลง Amazing Grace รวมแนวเสียงทั้งหมด (ครั้งที่ 2)	Timed-Pair-Share
สัปดาห์ที่ 14	ประเมินการขับร้อง 2 แนว (หลังเรียน)	

4. นำแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกนสำหรับการขับร้อง 2 แนวที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความเหมาะสมและนำไปปรับปรุงให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ (IOC) มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.85

5. ปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญทดลองกับนักเรียนที่มีคุณลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มทดลอง นำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมกับผู้เรียน

6. ปรับปรุงนำแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกนสำหรับการขับร้อง 2 แนว ให้เหมาะสมกับผู้เรียนและนำไปทดลอง

ตอนที่ 2 ศึกษาผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกนสำหรับผู้เรียนอายุ 17 - 18 ปี

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้กำหนดผู้เข้าร่วมวิจัยและสร้างเครื่องวิจัย รวมถึงจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้การขับร้อง 2 แนว โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกนสำหรับผู้เรียนอายุ 17-18 ปี ซึ่งได้นำไปทดลองกับนักเรียนที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มทดลอง ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ เป็นวิจัยกึ่งทดลอง โดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างเครื่องมือวิจัย ได้แก่ เกณฑ์การวัดประเมินผลการขับร้อง 2 แนว การคัดเลือกบทเพลงที่เหมาะสมกับผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (American choral Directors Association, 2019; Colorado American Choral Directors Association, 2021; Fort Hamilton High School, Brooklyn, 2020; Pennsylvania Music Educators Association, 2020; Virginia Honors Choir, 2021; Trumbull Public School, 2016)

2. ผู้วิจัยกำหนดผู้เข้าร่วมการวิจัยและคัดเลือกนักเรียนแบบเจาะจง (Purposive Selection) เข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยมีเกณฑ์การกำหนดผู้เข้าร่วมการวิจัยคือ เป็นผู้เรียนที่อายุระหว่าง 17-18 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 เรียนแผนการเรียนศิลป์ทั่วไป และเลือกเรียนวิชาปฏิบัติขับร้องสากลโดยต้องผ่านการเรียนรายวิชาดนตรี 1 เนื่องจากผู้เรียนต้องมีทักษะด้านการขับร้องเบื้องต้นและการอ่านโน้ตเพลง

2.1 ผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือกับนักเรียนที่ลงทะเบียนเรียนวิชาปฏิบัติขับร้องสากล แผนการเรียนศิลป์ทั่วไป ของโรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร จำนวน 40 คน

2.2 ผู้วิจัยมอบเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย พร้อมทั้งชี้แจงรายละเอียดการเข้าร่วมงานวิจัยในครั้งนี้ทั้งข้อดี และข้อเสียที่จะได้รับการเข้าร่วมโครงการ

2.3 ผู้วิจัยมอบหนังสือแสดงเจตนายินยอมเข้าร่วมการวิจัย ให้แก่นักเรียนผู้เข้าร่วมการวิจัยลงนามยินยอม

2.4 จัดกลุ่มผู้เข้าร่วมวิจัย ที่มีช่วงเสียงโดยผู้วิจัยกำหนด ได้แก่ ผู้เรียนที่มีช่วงเสียง D4 - G5 จัดอยู่ในแนวเสียงที่ 1 และผู้เรียนที่มีช่วงเสียง E3 - G4 จัดอยู่ในแนวเสียงที่ 2 จากนั้นผู้เข้าร่วมการวิจัยจำนวน 40 คน ทำการทดสอบระดับเสียง โดยร้องโน้ตตามเสียงเปียโนที่ผู้วิจัยกด เพื่อระบุแนวเสียงของ

ผู้เรียนแต่ละบุคคล จากนั้นให้ผู้เรียนที่ได้แนวเสียงที่1 ตั้งแต่ลำดับที่ 1 ถึง 10 และแนวเสียงที่2 ตั้งแต่ลำดับที่ 1 ถึง10 เข้าทดลอง และแนวเสียงที่1 ตั้งแต่ลำดับที่ 11 ถึง 20 และแนวเสียง ที่2 ตั้งแต่ลำดับที่11 ถึง 20 เข้ากลุ่มควบคุม มีจำนวนคนกลุ่มละ 20 คน

การสร้างเครื่องมือวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบการขับร้อง และแบบประเมินการปฏิบัติทักษะขับร้อง 2 แนว

1. แบบทดสอบการขับร้อง 2 แนว เป็นแบบทดสอบทักษะปฏิบัติใช้เวลา 50 นาที แบ่งเป็น 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 รายละเอียดในการขับร้อง ตอนที่ 2 ข้อตกลงในการทดสอบ ตอนที่ 3 โน้ตเพลง Amazing Grace โดยมีเกณฑ์การคัดเลือกบทเพลงจากเพลงที่ได้รับการแนะนำว่ามีความเหมาะสมทั้งในด้านช่วงเสียง ความยากง่ายของแนวทำนอง ในการขับร้อง 2 แนว จากสถาบันดนตรีทั้ง 3 แห่ง เพื่อทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (American Choral Directors Association, 2019; Colorado American Choral Directors Association, 2021; Pennsylvania Music Educators Association, 2021) โดยมีการกำหนดเกณฑ์การคัดเลือกบทเพลงตามขอบเขตเนื้อหาของการขับร้อง 2 แนวในระดับเริ่มต้นเพื่อนำมาใช้เป็นแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกบทเพลง Amazing Grace เป็นบทเพลงที่ถูกแนะนำ จากสถาบันที่เน้นด้านการขับร้องประสาน อีกทั้งยังเป็นบทเพลงที่มี ลักษณะของทำนองมีการซ้ำ สามารถจดจำได้ง่าย วรรณยุกต์มีการเปิดปิดคำที่ชัดเจน และประโยคเพลง สอดคล้องกับที่ฟิลลิปส์ (Phillip, 2004) ได้กล่าวว่าควรคัดเลือกบทเพลงที่สามารถร้องได้ง่าย เรียนรู้ได้เร็วและมีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จเมื่อต้องแสดงผลงาน ซึ่งตรงกับเนื้อหาที่ผู้วิจัยได้สังเคราะห์จากโรงเรียนมัธยมศึกษาปลายที่สอนขับร้อง โดยผู้วิจัยได้วิเคราะห์บทเพลงดังนี้ (ดูภาคผนวก ค)

ด้านทำนอง เพลงอยู่ในบันไดเสียง จีเมเจอร์ (G Major) ตามต้นฉบับของจอร์น นิวตัน ซึ่งในปัจจุบันมีการปรับเปลี่ยนไปโน้ตเสียงต่าง ๆ โดยฉบับที่ผู้วิจัยนำมาเป็นของสถาบัน Virginia Harmony ได้เรียบเรียงขึ้นสำหรับการขับร้อง 2 แนว จะเห็นได้ว่าผู้เรียนแนวเสียงที่1 ที่มีช่วงเสียง D4 - G5 สามารถร้องได้ และในแนวเสียงที่ 2 มีการเคลื่อนทำนองด้วยโน้ตสองเสียง

ด้านจังหวะ ใช้อัตราจังหวะ 3/4 ตามต้นฉบับ มีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่ผู้วิจัยได้สังเคราะห์จากเรื่องทฤษฎีดนตรีมีความยาว 80 ห้องเพลง โดยแต่ละท่อนมีความยาว 16 ห้องเพลง

ด้านคำร้อง ใช้เนื้อเพลงตามต้นฉบับ ทั้งหมด 5 ท่อนเพลง

2. แบบประเมินการปฏิบัติทักษะขับร้อง 2 แนว ผู้วิจัยสร้างแบบประเมินเพื่อใช้ประเมินทักษะการขับร้องผู้เรียนทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน มีลักษณะเป็น มาตรฐานประมาณค่า มี 4 ระดับคุณภาพ ซึ่งแบ่งเป็นด้านการประเมิน 5 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านคุณภาพเสียง ผู้เรียนมีคุณภาพเสียงที่ดีสามารถควบคุม

การหายใจให้เข้ากับบทเพลง 2) ด้านจังหวะ ผู้เรียนต้องร้องตรงจังหวะให้ถูกต้องกับความเร็วของบทเพลง 3) ด้านการออกเสียงคำร้อง ผู้เรียนสามารถออกเสียงคำร้อง สระ พยางค์ได้ชัดเจน 4) ด้านการสื่อสารอารมณ์เพลง ผู้เรียนสามารถแสดงออกถึงการสื่ออารมณ์ โดยความหนักเบาและการแบ่งวรรคประโยคเพลง และ 5) ด้านความกลมกลืนและความสมดุล ผู้เรียนสามารถขับร้องเพลงแนวเสียงตนเองให้เกิดการประสานเสียงและมีความสมดุลตลอดบทเพลง โดยใช้ประเมินการปฏิบัติทักษะการขับร้อง 2 แนว ร่วมกับแบบทดสอบการขับร้อง 2 แนว เพื่อวัดประเมินผลก่อนเรียนและหลังเรียน (ดูภาคผนวก ค)

จากนั้นนำเครื่องมือวิจัยที่สร้างให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาด้านความตรงของเนื้อหา เกณฑ์การให้คะแนนและการวัดผลเพื่อปรับปรุงแก้ไข และนำเครื่องมือที่ปรับปรุงแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบ เมื่อผู้เชี่ยวชาญพิจารณาถึงความตรงและความสอดคล้องของวัตถุประสงค์ เนื้อหา รวมถึงเกณฑ์ในการวัดประเมินผล จึงนำผลการพิจารณามาหาค่าความสอดคล้อง (IOC) ซึ่งพิจารณาจากข้อคำถามถึงความสอดคล้องของเครื่องมือวิจัย โดยให้ผู้เชี่ยวชาญคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง แบบทดสอบการขับร้อง 2 แนว มีค่าเท่ากับ 0.78 และแบบประเมินการปฏิบัติทักษะขับร้อง 2 แนว มีค่าเท่ากับ 0.87 แล้วนำมาปรับปรุงและแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ที่ปรึกษา จากนั้นนำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยไปทดลองกับกลุ่มที่มีคุณลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มทดลอง แล้วนำผลที่ได้รับมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสม

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้มีวิธีการดำเนินงานวิจัยมุ่งเน้นศึกษาผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคานาสำหรับผู้เรียนอายุ 17 – 18 ปี เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental design) เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบและการประเมินทักษะปฏิบัติขับร้อง 2 แนว โดยผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลสัปดาห์ละ 1 ครั้งเป็นเวลา 12 สัปดาห์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โดยการทดสอบค่าที (t-test) หลังจากนั้นจึงนำข้อมูลมาสรุปและอภิปรายผล เป็นการศึกษาสองกลุ่มวัดสองครั้ง

E	O ₁	X	O ₂
C	O ₁	-	O ₂

E	แทน	กลุ่มทดลอง
C	แทน	กลุ่มควบคุม
X	แทน	การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกน
-	แทน	การจัดการเรียนรู้แบบปกติ
O ₁	แทน	การวัดการขับร้อง 2 แนวก่อนการทดลอง
O ₂	แทน	การวัดการขับร้อง 2 แนวหลังการทดลอง

1) ก่อนการทดลอง

ผู้วิจัยกำหนดและแต่งตั้งคณะกรรมการทดสอบร่วมกับผู้วิจัย จำนวน 2 ท่าน โดยคัดเลือกจากผู้สอนขับร้องหรือขับร้องประสานเสียง และชี้แจงเกณฑ์การวัดประเมินผลกับคณะกรรมการและผู้เข้าร่วมวิจัย จากนั้นผู้เข้าร่วมวิจัยทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) โดยให้นักเรียนขับร้องในบทเพลง Amazing Grace ตามแนวเสียงของตนเอง แบ่งเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน ประกอบไปด้วยแนวเสียงละ 2 คน ซึ่งผู้เข้าร่วมวิจัยจะได้รับไฟล์เสียงประกอบไปฝึกซ้อมก่อน 1 สัปดาห์ แล้วจึงมาทดสอบก่อนเรียน นำผลการทดสอบก่อนเรียนมาทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยการทดสอบค่าที (t-test) เพื่อแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความรู้ในด้านการขับร้อง 2 แนว ไม่แตกต่างกัน

2) ระหว่างการทดลอง

กลุ่มทดลอง ผู้วิจัยใช้แผนการจัดการเรียนรู้การขับร้อง 2 แนวแบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกน จำนวน 12 แผน เป็นเวลา 50 นาที รวมทั้งสิ้น 12 ครั้ง รวมถึงเก็บบันทึกรวบรวมข้อมูล ปัญหาและวิธีการแก้ไขตามแผนการจัดการเรียนรู้ และในกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ จำนวน 12 แผน จัดการเรียนรู้สัปดาห์ละ 1 ครั้ง เป็นเวลา 50 นาที รวมทั้งสิ้น 12 ครั้ง รวมถึงเก็บบันทึกรวบรวมข้อมูล ปัญหาและวิธีการแก้ไขตามแผนการจัดการเรียนรู้

3) หลังการทดลอง

ทำการทดสอบหลังเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (Post-test) โดยผู้วิจัยและคณะกรรมการอีก 2 ท่านได้แก่ครูสอนวิชาดนตรีในโรงเรียน 1 ท่าน และครูจากภายนอกที่มีความเชี่ยวชาญด้านการขับร้อง 1 ท่าน เป็นผู้ให้คะแนนตามแบบประเมินการปฏิบัติทักษะขับร้อง 2 แนว

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง ด้วยการทดสอบค่าที (Dependent-Sample t-test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05
2. ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยการทดสอบค่าที (Independent-Sample t-test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05
3. นำผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอในรูปแบบตารางและการบรรยายแบบความเรียง
4. สรุป อภิปรายผลและนำเสนอเป็นวิทยานิพนธ์สมบูรณ์

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้เป็นการศึกษาผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับผู้เรียนอายุ 17 – 18 ปี จำนวน 20 คน ใช้เวลาทดลอง 12 สัปดาห์ ครั้งละ 50 นาที ซึ่งผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยนำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบทดสอบการขับร้อง 2 แนว เป็นแบบทดสอบทักษะปฏิบัติ แบ่งเป็น 3 ตอน ตอนที่ 1 รายละเอียดในการขับร้อง ตอนที่ 2 ข้อตกลงในการทดสอบ ตอนที่ 3 โน้ตเพลง Amazing Grace 2) แบบประเมินการปฏิบัติทักษะขับร้อง 2 แนว ซึ่งเป็นแบบที่ผู้วิจัยใช้ประเมินทักษะการขับร้อง 2 แนว ทั้งก่อนและหลังเรียน มีลักษณะเป็น Rating Scale 4 ระดับคุณภาพ ซึ่งแบ่งด้านประเมินออกเป็น 5 ด้าน ดังนี้ 1. ด้านคุณภาพเสียง 2. ด้านจังหวะ 3. ด้านการออกเสียงคำร้อง 4. ด้านการสื่อสารอารมณ์เพลง และ 5. ด้านความกลมกลืนและความสมดุล โดยใช้ประเมินการปฏิบัติทักษะการขับร้อง 2 แนวร่วมกับแบบทดสอบการขับร้อง 2 แนว ที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน และนำไปทดสอบก่อนเรียนกับผู้เข้าร่วมวิจัย จากนั้นดำเนินการทดลองกับกลุ่มทดลองโดยจัดกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ หลังจากนั้นจึงทำการทดสอบหลังเรียนกับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เพื่อตอบวัตถุประสงค์และคำถามในการวิจัย ผู้วิจัยจึงเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ศึกษาผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดกาแกนก่อนและหลังเรียนของกลุ่มทดลอง

ตอนที่ 2 ศึกษาผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดกาแกนก่อนและหลังเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N แทน จำนวนผู้เข้าร่วมวิจัย

M แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน

SD แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

t แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์แบบ t-test

p แทน ค่าความน่าจะเป็น

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในภาพรวมโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวความคิดก่อนและหลังเรียนของกลุ่มทดลอง

ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวความคิดก่อนและหลังเรียนของกลุ่มทดลอง วิเคราะห์โดยใช้สถิติการทดสอบค่าทีแบบไม่อิสระ (t-dependent test) โดยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวความคิดก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลในตอนที่ 1 คือ 1) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในภาพรวมของกลุ่มทดลองช่วงก่อนและหลังเรียน 2) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวรายด้านของกลุ่มทดลองช่วงก่อนและหลังเรียน

1) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในภาพรวมของกลุ่มทดลองช่วงก่อนและหลังเรียน

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในภาพรวมของกลุ่มทดลองจากการใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวความคิดสำหรับผู้เรียนอายุ 17-18 ปีช่วงก่อนและหลังเรียน โดยการคำนวณค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนว วิเคราะห์โดยใช้สถิติการทดสอบค่าทีแบบไม่อิสระ (t-dependent test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ตามตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในภาพรวมของกลุ่มทดลองช่วงก่อนและหลังเรียน

การทดลอง	N	M	SD	t	p
ก่อนเรียน	20	8.00	0.79	-44.452	.000*
หลังเรียน	20	18.40	0.50		

* $p < .05$ (อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05)

จากตารางที่ 5 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในภาพรวมของกลุ่มทดลองหลังเรียน พบว่ากลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนว ($M = 18.40$, $SD = 0.50$) สูงกว่าก่อนเรียน ($M = 8.00$, $SD = 0.79$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า หลังจากผู้เรียนในกลุ่มทดลองได้เรียนการขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวความคิดสำหรับผู้เรียนอายุ 17-18 ปี ทำให้มีผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในภาพรวมสูงขึ้น

2) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวรายด้านของกลุ่มทดลองช่วงก่อนและหลังเรียน

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวรายด้านของกลุ่มทดลองจากการใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกนสำหรับผู้เรียนอายุ 17-18 ปีช่วงก่อนและหลังเรียน โดยการคำนวณค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนว วิเคราะห์โดยใช้สถิติการทดสอบค่าทีแบบไม่อิสระ (t-dependent test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ตามตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวรายด้านของกลุ่มทดลองช่วงก่อนและหลังเรียน

การทดลอง	N	M	SD	t	p
ค่าสถิติ					
ด้านคุณภาพเสียง					
ก่อนเรียน	20	1.60	0.50	-12.815	.000*
หลังเรียน	20	3.80	0.41		
ด้านจังหวะ					
ก่อนเรียน	20	1.50	0.51	-15.771	.000*
หลังเรียน	20	3.90	0.30		
ด้านการออกเสียงคำร้อง					
ก่อนเรียน	20	1.70	0.47	-19.494	.000*
หลังเรียน	20	3.70	0.47		
ด้านการสื่อสารอารมณ์เพลง					
ก่อนเรียน	20	1.40	0.50	-15.983	.000*
หลังเรียน	20	3.60	0.50		
ด้านความกลมกลืน					
และความสมดุล					
ก่อนเรียน	20	1.80	0.41	-14.236	.000*
หลังเรียน	20	3.40	0.50		

* $p < .05$ (อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05)

จากตารางที่ 6 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายด้านการขับร้อง 2 แนวของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกน โดยแบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ ด้านคุณภาพเสียง พบว่ากลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวหลังเรียน

($M = 3.80$, $SD = 0.41$) สูงกว่าก่อนเรียน ($M = 1.60$, $SD = 0.50$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านจังหวะ พบว่ากลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนว หลังเรียน ($M = 3.90$, $SD = 0.30$) สูงกว่าก่อนเรียน ($M = 1.50$, $SD = 0.51$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านการออกเสียงคำร้อง พบว่ากลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนว หลังเรียน ($M = 3.70$, $SD = 0.47$) สูงกว่าก่อนเรียน ($M = 1.70$, $SD = 0.47$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านการสื่อสารอารมณ์เพลง พบว่ากลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนว หลังเรียน ($M = 3.60$, $SD = 0.50$) สูงกว่าก่อนเรียน ($M = 1.40$, $SD = 0.50$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านความกลมกลืนและความสมดุล พบว่ากลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนว หลังเรียน ($M = 3.40$, $SD = 0.50$) สูงกว่าก่อนเรียน ($M = 1.80$, $SD = 0.41$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า หลังจากผู้เรียนในกลุ่มทดลองได้เรียนการขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคานาเกนสำหรับผู้เรียนอายุ 17 – 18 ปี ทำให้มีผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวรายด้าน ได้แก่ ด้านคุณภาพเสียง ด้านจังหวะ ด้านการออกเสียงคำร้อง ด้านการสื่อสารอารมณ์เพลง ด้านความกลมกลืนและความสมดุล สูงขึ้น

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวช่วงก่อนและหลังเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคานาเกนหลังเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม วิเคราะห์โดยใช้สถิติการทดสอบค่าทีแบบอิสระ (t-independent test) โดยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคานาเกนหลังเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลในตอนที่ 2 คือ

- 1) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในภาพรวมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมช่วงก่อนเรียน
- 2) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในภาพรวมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมช่วงหลังเรียน
- 3) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวรายด้านระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมช่วงก่อนเรียน
- 4) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวรายด้านระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมช่วงหลังเรียน

1) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในภาพรวมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมช่วงก่อนเรียน

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในภาพรวมช่วงก่อนเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการคำนวณค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนววิเคราะห์โดยใช้สถิติการทดสอบค่าทีแบบไม่อิสระ (t-independent test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ตามตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในภาพรวมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมช่วงก่อนเรียน

การทดสอบ	N	M	SD	t	p
กลุ่มทดลอง	20	8.00	0.79	1.566	.126
กลุ่มควบคุม	20	7.60	0.82		

* $p < .05$ (อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05)

จากตารางที่ 7 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในภาพรวมช่วงก่อนเรียน กลุ่มทดลอง ($M = 8.00$, $SD = 0.79$) สูงกว่ากลุ่มควบคุม ($M = 7.60$, $SD = 0.82$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในภาพรวมก่อนเรียนไม่แตกต่างกัน

2) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในภาพรวมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมช่วงหลังเรียน

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในภาพรวมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ช่วงหลังเรียนโดยการคำนวณค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนววิเคราะห์โดยใช้สถิติการทดสอบค่าทีแบบไม่อิสระ (t-independent test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ตามตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในภาพรวมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมช่วงหลังเรียน

การทดสอบ	N	M	SD	t	p
กลุ่มทดลอง	20	18.40	0.50	8.779	.000*
กลุ่มควบคุม	20	16.50	0.82		

* $p < .05$ (อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05)

จากตารางที่ 8 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในภาพรวมช่วงหลังเรียนกลุ่มทดลอง ($M = 18.40, SD = 0.50$) สูงกว่ากลุ่มควบคุม ($M = 16.50, SD = 0.82$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า หลังจากผู้เรียนในกลุ่มทดลองได้เรียนโดยใช้แผนการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคานสำหรับผู้เรียนอายุ 17 – 18 ปี ทำให้มีผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในภาพรวมที่สูงขึ้น

3) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวรายด้านระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมช่วงก่อนเรียน

ผู้วิจัยนำผลเสนอการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ขับร้อง 2 แนวเป็นรายด้านระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมช่วงก่อนเรียน โดยการคำนวณค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนการขับร้อง 2 แนว วิเคราะห์โดยใช้สถิติการทดสอบค่าทีแบบไม่อิสระ (t-independent test) ที่ระดับนัยสำคัญ ทางสถิติ .05 ตามตารางที่ 9

ตารางที่ 9 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในรายด้านระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมช่วงก่อนเรียน

การทดลอง	N	M	SD	t	p
ค่าสถิติ					
ด้านคุณภาพเสียง					
กลุ่มทดลอง	20	1.60	0.50	1.258	.216
กลุ่มควบคุม	20	1.40	0.50		
ด้านจังหวะ					
กลุ่มทดลอง	20	1.50	0.51	-0.623	.537
กลุ่มควบคุม	20	1.60	0.50		

การทดลอง	N	M	SD	t	p
ค่าสถิติ					
ด้านการออกเสียงคำร้อง					
กลุ่มทดลอง	20	1.70	0.47	1.949	.059
กลุ่มควบคุม	20	1.40	0.50		
ด้านการสื่อสารอารมณ์เพลง					
กลุ่มทดลอง	20	1.40	0.50	-0.623	.537
กลุ่มควบคุม	20	1.50	0.51		
ด้านความกลมกลืนและความสมดุล					
กลุ่มทดลอง	20	1.80	0.41	0.717	.478
กลุ่มควบคุม	20	1.70	0.47		

* $p < .05$ (อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05)

จากตารางที่ 9 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวรายด้านเรียน ทั้ง 5 ด้านคือ ด้านคุณภาพเสียงพบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ช่วงก่อนเรียน ($M = 1.60$, $SD = 0.50$) สูงกว่ากลุ่มควบคุม ($M = 1.40$, $SD = 0.50$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านจังหวะ พบว่ากลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ช่วงก่อนเรียน ($M = 1.50$, $SD = 0.51$) สูงกว่ากลุ่มควบคุม ($M = 1.60$, $SD = 0.50$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านการออกเสียงคำร้อง พบว่ากลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ช่วงก่อนเรียน ($M = 1.70$, $SD = 0.47$) สูงกว่ากลุ่มควบคุม ($M = 1.40$, $SD = 0.50$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านการสื่อสารอารมณ์เพลงพบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ช่วงก่อนเรียน ($M = 1.40$, $SD = 0.50$) สูงกว่ากลุ่มควบคุม ($M = 1.50$, $SD = 0.51$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และด้านความกลมกลืนและความสมดุล พบว่ากลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ช่วงก่อนเรียน ($M = 1.80$, $SD = 0.41$) สูงกว่ากลุ่มควบคุม ($M = 1.70$, $SD = 0.47$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ผู้เรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวรายด้านช่วงก่อนเรียนไม่แตกต่างกัน

4) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวรายด้านระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมช่วงหลังเรียน

ผู้วิจัยนำเสนอผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวรายด้านระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมช่วงหลังเรียน โดยการคำนวณค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนการขับร้อง 2 แนว วิเคราะห์โดยใช้สถิติการทดสอบค่าทีแบบไม่อิสระ (t-independent test) ที่ระดับนัยสำคัญ ทางสถิติ .05 ตามตารางที่ 10

ตารางที่ 10 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในรายด้านระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมช่วงหลังเรียน

การทดลอง	N	M	S.D.	t	p
ค่าสถิติ					
ด้านคุณภาพเสียง					
กลุ่มทดลอง	20	3.80	0.41	2.757	.009*
กลุ่มควบคุม	20	3.40	0.50		
ด้านจังหวะ					
กลุ่มทดลอง	20	3.85	0.36	2.483	.018*
กลุ่มควบคุม	20	3.50	0.51		
ด้านการออกเสียงคำร้อง					
กลุ่มทดลอง	20	3.60	0.50	3.794	.001*
กลุ่มควบคุม	20	3.10	0.30		
ด้านการสื่อสารอารมณ์เพลง					
กลุ่มทดลอง	20	3.75	0.44	2.333	.025*
กลุ่มควบคุม	20	3.40	0.50		
ด้านความกลมกลืน					
และความสมดุล					
กลุ่มทดลอง	20	3.40	0.50	2.767	.029*
กลุ่มควบคุม	20	3.10	0.30		

* $p < .05$ (อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05)

จากตารางที่ 10 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวรายด้าน แบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือด้านคุณภาพเสียง พบว่ากลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ช่วงหลังเรียน ($M = 3.80$, $SD = 0.41$) มีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มควบคุม ($M = 3.40$, $SD = 0.50$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านจังหวะ พบว่ากลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ช่วงหลังเรียน ($M = 3.80$, $SD = 0.36$) มีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มควบคุม ($M = 3.50$, $SD = 0.51$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านการออกเสียงคำร้อง พบว่ากลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ช่วงหลังเรียน ($M = 3.60$, $SD = 0.50$) มีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มควบคุม ($M = 3.10$, $SD = 0.30$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านการสื่อสารอารมณ์เพลง พบว่ากลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ($M = 3.75$, $SD = 0.44$) มีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มควบคุม ($M = 3.40$, $SD = 0.50$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านความกลมกลืนและความสมดุล พบว่ากลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ($M = 3.40$, $SD = 0.50$) มีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มควบคุม ($M = 3.10$, $SD = 0.30$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า

หลังจากผู้เรียนในกลุ่มทดลองได้เรียนโดยใช้แผนการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกนสำหรับ
ผู้เรียนอายุ 17 – 18 ปี ทำให้มีผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในรายด้านได้แก่ ด้านคุณภาพเสียง ด้าน
จังหวะ ด้านการออกเสียงคำร้อง ด้านการสื่อสารอารมณ์เพลง ด้านความกลมกลืนและความสมดุล
ที่สูงขึ้น

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคานาแกนสำหรับผู้เรียนอายุ 17 – 18 มีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวของกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคานาแกนสำหรับผู้เรียนอายุ 17 - 18 ปี ในช่วงก่อนเรียนและหลังเรียน และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวระหว่างกลุ่มทดลองที่ใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคานาแกนสำหรับผู้เรียนอายุ 17 – 18 ปี กับกลุ่มควบคุมที่ใช้การจัดการเรียนรู้แบบปกติ ในช่วงก่อนและหลังเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย ในการศึกษาผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคานาแกนสำหรับผู้เรียนอายุ 17 - 18 ปี โดยแบ่งเป็น 2 ขั้นตอนได้แก่ การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคานาแกนสำหรับการขับร้อง 2 แนว และศึกษาผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับผู้เรียนอายุ 17 - 18 ปี ดังนี้

ตอนที่ 1 การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคานาแกนสำหรับการขับร้อง 2 แนว

ตอนที่ 2 ศึกษาผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคานาแกนสำหรับผู้เรียนอายุ 17 - 18 ปี

สรุปผลการวิจัย

ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนว โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับผู้เรียนอายุ 17 – 18 ปี สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในภาพรวมโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคานาแกนก่อนและหลังเรียนของกลุ่มทดลอง

ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในภาพรวมโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคานาแกนก่อนและหลังเรียนของกลุ่มทดลอง วิเคราะห์โดยใช้สถิติการทดสอบค่าทีแบบไม่อิสระ (t-dependent test) โดยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคานาแกน ก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในภาพรวมของกลุ่มทดลองหลังเรียน พบว่ามีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนว ($M = 18.40, SD = 0.50$) สูงกว่าก่อนเรียน

($M = 8.00$, $SD = 0.79$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า หลังจากผู้เรียนในกลุ่มทดลองได้เรียนการขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกนสำหรับผู้เรียนอายุ 17-18 ปี ทำให้มีผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในภาพรวมสูงขึ้น

2. ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวรายด้าน กลุ่มทดลองในช่วงก่อนและหลังเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ แบ่งออกเป็น 5 ด้านคือ ด้านคุณภาพเสียง ด้านจังหวะ ด้านการออกเสียงคำร้อง ด้านการสื่อสารอารมณ์เพลง และด้านความกลมกลืนและความสมดุล แสดงว่า หลังจากผู้เรียนในกลุ่มทดลองได้เรียนตามแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกน ทำให้มีผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนว สูงขึ้น

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวช่วงก่อนและหลังเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกนช่วงก่อนและหลังเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม วิเคราะห์โดยใช้สถิติการทดสอบค่าทีแบบอิสระ (t-independent test) ผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกน ช่วงก่อนและหลังเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในภาพรวมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมช่วงก่อนเรียน กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ย ($M = 8.00$, $SD = 0.79$) สูงกว่ากลุ่มควบคุม ($M = 7.60$, $SD = 0.82$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในภาพรวมก่อนเรียนไม่แตกต่างกัน

2. ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในภาพรวมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมช่วงหลังเรียน กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ย ($M = 18.40$, $SD = 0.50$) สูงกว่ากลุ่มควบคุม ($M = 16.50$, $SD = 0.82$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า หลังจากผู้เรียนในกลุ่มทดลองได้เรียนโดยใช้แผนการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกนสำหรับผู้เรียนอายุ 17 – 18 ปี ทำให้มีผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวในภาพรวมที่สูงขึ้น

3. ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวรายด้าน ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมช่วงก่อนเรียน แบ่งออกเป็น 5 ด้านคือด้านคุณภาพเสียง ด้านจังหวะ ด้านการออกเสียงคำร้อง ด้านการสื่อสารอารมณ์เพลง และด้านความกลมกลืนและความสมดุล กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยรายด้านสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวรายด้านก่อนเรียนไม่แตกต่างกัน

4. ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวรายด้าน ระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมช่วงหลังเรียน แบ่งออกเป็น 5 ด้านคือ ด้านคุณภาพเสียง ด้านจังหวะ ด้านการออกเสียงคำร้อง ด้านการสื่อสารอารมณ์เพลง และด้านความกลมกลืนและความสมดุล พบว่ากลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยรายด้านสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า หลังจากผู้เรียนในกลุ่มทดลองได้เรียนตามแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือแล้วทำให้มีผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวรายด้านช่วงหลังเรียน สูงขึ้น

การอภิปรายผล

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการขับร้อง 2 แนวที่เรียนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือของกลุ่มทดลอง หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่าการเรียนโดยใช้แผนการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้โครงสร้างของคาแณตามหลัก PIES สามารถส่งเสริมทักษะการขับร้อง 2 แนวได้ เนื่องจากการขับร้อง 2 แนวต้องพัฒนาทักษะโดยการฝึกซ้อมร่วมกันทั้งการการซ้อมแยกแนวเสียงและการรวมวง ซึ่งผู้สอนคอยให้การสนับสนุนและผู้เรียนได้ฝึกประสบการณ์ตรงด้วยตนเองจากการใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนที่เกิดการช่วยเหลือกันเองในระหว่างฝึกซ้อม อีกทั้งมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจนเกิดความยอมรับเข้าใจในความแตกต่างระหว่างบุคคลมากขึ้น ซึ่งการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือของคาแณ มีการจับกลุ่มผู้เรียนที่มีเอกลักษณ์เด่นชัดคือมีสมาชิก 4 คน เป็นขนาดที่สามารถยอมรับซึ่งกันและกันได้ และมีความโดดเด่นในการออกแบบมาเพื่อการสอนดนตรีโดยเฉพาะ เช่น Rhythm Rally, Word Wizard : Treble clef, Melody: Step, Leap, Repeat เป็นต้น กิจกรรมเหล่านี้เป็นการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีโครงสร้างตามหลัก PIES ซึ่งคาแณออกแบบกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ให้เกิดความสนุกสนานมากขึ้นโดยผสมผสานกิจกรรมด้านดนตรีไปพร้อมกัน จากการสังเกตพฤติกรรมก่อนเรียนนั้นทักษะการขับร้องไม่สามารถร้องประสาน 2 แนวได้ แต่ในสัปดาห์ที่ 3 ผู้เรียนเริ่มมีการทำกิจกรรมที่ต่อเนื่องมากขึ้น กล่าวคือกล้าแสดงออกพร้อมกับยอมรับความคิดเห็นระหว่างกันจนแสดงความเชื่อใจที่พร้อมจะร้องเพลงทั้ง 2 แนวไปด้วยกัน โดยแสดงออกมาให้เห็นถึงการพัฒนาทักษะด้านจังหวะที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด สอดคล้องกับเอมิลี (Emily, 2019) ที่ได้นำกลยุทธ์ของคาแณไปใช้สอนเพื่อศึกษาการเสริมทักษะจังหวะ ที่นอกจากผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้นแล้วยังสามารถตรวจสอบระดับความผูกพันของนักเรียนความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน และค่านิยมของการเรียนรู้ได้อีกด้วย ในส่วนนี้มีความสอดคล้องการมีทักษะทางสังคม และสอดคล้องกับคันทันนิงแฮม (Cunningham, 2007) ที่นำกิจกรรมของ คาแณไปสอนเรื่องการเป่าไล่เสียงขลุ่ยของนักเรียนที่มีปัญหาการเป่าไม่ตรงเสียง พบว่านอกจากทักษะที่ดีขึ้นยังสังเกตเห็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมเจียบขริมเอาแต่ใจเข้าไปช่วยเหลือเพื่อน ให้กำลังใจซึ่งกัน จนทำให้ชั้นเรียนดนตรีเกิดความไม่ไพเราะไปพร้อมกัน อีกทั้งผู้วิจัยยังสังเกตเห็นว่าในระหว่างแยกกลุ่มฝึกซ้อมจะมีผู้เรียนคอยกระตุ้นเพื่อนในชั้นเรียน

ทบทวนเพลงร่วมกัน โดยเพื่อนในชั้นเรียนไม่แสดงที่ท่าในการแสดงบทบาทผู้นำของเพื่อน แสดงให้เห็นว่าเป็นผลจากการที่การได้มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันในเชิงบวกของผู้เรียน สอดคล้องตามที่ไวทกอสกี (Vygotsky, 1978) ได้กล่าวถึงการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมสามารถส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียนได้ ไม่ว่าจะเป็นการช่วยเหลือจากเพื่อนหรือครู การมีวัฒนธรรมที่ต่างกันของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขับร้องนั้นเป็นการสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ร่วมกันโดยใช้ภาษาเป็นสื่อกลางในการสร้างปฏิสัมพันธ์จนก่อให้เกิดทักษะทางสังคมตลอดจนเกิดเป็นทักษะที่ดีในการเรียนรู้เพิ่มขึ้น

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แผนการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกน แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนได้เรียนรู้จากการร่วมมือกันจนประสบความสำเร็จตามจุดประสงค์การเรียนรู้ แต่ยังมีข้อจำกัดในเรื่องของการนำไปใช้สำหรับกลุ่มผู้เรียนที่ปริมาณมากขึ้นเนื่องจากเวลาในการจัดกิจกรรมค่อนข้างมีจำกัด ในทุกกิจกรรมผู้เรียนต้องนำเสนอให้ครบทุกกลุ่ม การมีกลุ่มที่มากเกินไปทำให้การจัดการด้านเวลา มีความยาวนานและขาดบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดีไป ทั้งนี้ในการจัดลำดับเนื้อหาควรศึกษาให้เหมาะสมกับความสามารถพื้นฐานของผู้เรียนในแต่ละบริบทโรงเรียน รวมถึงพัฒนาการในการเรียนดนตรีแต่ละช่วงวัยการคัดเลือกบทเพลง หากช่วงเสียงของผู้เรียนสามารถร้องเพลงได้ แต่ระดับความยากของบทเพลงยากเกินไปจะส่งผลต่อกระบวนการเรียนรู้ด้วย รวมถึงอารมณ์ความรู้สึกหรือสถานการณ์ที่นักเรียนเผชิญอยู่ในปัจจุบันระดับความเครียดที่ส่งผลเช่นเดียวกัน เนื่องจากในระยะการเก็บข้อมูลอยู่ในช่วงการแพร่ระบาดเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID-19) ที่อยู่ในระดับแพร่เชื้อรุนแรง ผู้วิจัยสังเกตเห็นถึงความเครียดในการทำกิจกรรมกับผู้เรียนบางคนเนื่องจากบางกิจกรรมต้องมีการใกล้ชิดและสัมผัสกัน ซึ่งการเรียนรู้แบบร่วมมือต้องอาศัยการทำกิจกรรมร่วมกัน อีกทั้งการที่ผู้เรียนได้พูดคุย ถ่ายทอดความรู้ และการเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันยังเป็นทักษะที่จำเป็นไปสู่การขับร้องรวมวง

2. จากผลการวิจัยระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้แผนการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคาแกนมีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนว สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า โครงสร้างของการเรียนรู้แบบร่วมมือของคาแกนสามารถยกระดับผลสัมฤทธิ์ให้ดีขึ้น เนื่องจากทั้งสองกลุ่มพบว่าในช่วงก่อนเรียนผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนว ไม่แตกต่างกัน แต่หลังเรียนกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนว ในภาพรวมที่สูงขึ้น ซึ่งเมื่อวิเคราะห์เป็นรายด้านแล้วพบว่ากลุ่มควบคุมมีผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวทุกด้านสูงขึ้น แสดงให้เห็นว่ากลุ่มควบคุมมีผลสัมฤทธิ์สูงขึ้นทั้งในภาพรวมและรายด้าน แต่ผู้วิจัยมีความเห็นถึงความแตกต่างที่เกิดขึ้นระหว่างสองกลุ่มคือการเกิดทักษะในด้านสังคมมากขึ้นของกลุ่มทดลอง ซึ่งในชั้นเรียนมีผู้เรียนที่ไม่กล้าร้องกล้าแสดงออก เช่น กิจกรรม Round Robin ในการเรียนที่ให้ผู้เรียนผลัดกันพูดหรือร้องเพลงประโยคสั้น ๆ เพื่อถามตอบกันในวงนำเข้าสู่บทเรียน จนช่วยส่งเสริมให้มีการปฏิสัมพันธ์เกิดขึ้นระหว่างกันอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับ ดูวอลล์ (Duvall, 2021) ที่ใช้กิจกรรมของคาแกนเพื่อพัฒนานักเรียน

ที่ไม่กล้าแสดงออก กล่าวว่าการใช้โครงสร้างจากกลุ่มเล็ก ๆ ผลัดกันถามตอบ เขียนหรือวาดภาพ แสดงความคิดเห็น นับเป็นพื้นที่ปลอดภัยทางความคิดของผู้เรียน ซึ่งในการวิจัยนี้ผู้เข้าร่วมวิจัยอยู่ในช่วงมัธยมศึกษาตอนปลาย มีลักษณะที่ใกล้เคียงวัยผู้ใหญ่การโต้ตอบกันผ่านความคิดเหตุผลและการมีมนุษยสัมพันธ์ จะช่วยเตรียมพร้อมกับการก้าวเข้าสู่มหาวิทยาลัยและวัยทำงาน และสอดคล้องกับสลาวิน (Slavin, 1985) กล่าวถึงการประสบความสำเร็จของเผ่าพันธุ์มนุษย์นั้นคือความสามารถในการใช้สติปัญญาในการร่วมมือกับผู้อื่นเพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของกลุ่มได้ แต่ในขณะเดียวกันผลการศึกษาของ ซูคราจ (Sukrajh, 2018) ได้ระบุถึงมุมมองของนักเรียนที่หลากหลายเกี่ยวกับแนวความคิดการสอนระหว่างเพื่อนด้วยกันที่ยังมีความสงสัยกับความถูกต้องของการฝึกปฏิบัติ เนื่องจากบางครั้งเพื่อนอาจให้ข้อมูลที่ไมถูกต้องกับพวกเขา หรืออาจถูกกีดกันเมื่อต้องแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ฉะนั้นผู้สอนต้องเข้าใจถึงบริบทของผู้เรียนจึงเพื่อระมัดระวังในการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับพัฒนาการตามวัยสอดคล้องตามที่ฟิลลิปส์ (Phillip, 1985) ได้ให้การสนับสนุนว่าครูควรต้องดำเนินการด้วยความระมัดระวัง เรียนรู้ผู้เรียนจนสนับสนุนผู้เรียนเข้าใจถึงข้อจำกัดของเพื่อนแต่ละคนได้ เช่นเดียวกันกับพรเทพ วิชชุชัยชาญ (2563) ได้ศึกษาถึงแนวทางการสอนขับร้องประสานเสียง ว่าครูผู้สอนนั้นควรศึกษาความรู้และทักษะวิธีการร้อง เทคนิคต่าง ๆ รวมถึงการคัดเลือกบทเพลงเพื่อนำมาวิเคราะห์ให้เหมาะสมกับผู้เรียน อีกทั้งการจัดการเรียนการสอนในระยะเก็บข้อมูลนั้นเป็นช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID-19) ที่มีสภาวะการแพร่ระบาดรุนแรง เนื่องจากกิจกรรมต้องใช้การร้องและการรวมกลุ่มกันซึ่งเป็นการเพิ่มความเสี่ยงในการติดเชื้อ ผู้วิจัยจึงปรับบางการสอนบางสัปดาห์เป็นรูปแบบออนไลน์ (Online) เพื่อให้ดำเนินการทดลองไม่ขาดความต่อเนื่อง แต่ยังคงพบถึงปัญหาเรื่องความพร้อมในอุปกรณ์สื่อสารและสัญญาณอินเทอร์เน็ต จึงใช้แนวทางการเฝ้าระวังการแพร่ระบาดของสถานศึกษาปรับไปทดลองในการเรียนที่โรงเรียน (Onsite) เพราะความต่อเนื่องในการจัดการเรียนรู้จึงต้องมีเป้าหมายที่ทั้งผู้สอนและผู้เรียนควรมองไปในทางเดียวกัน สอดคล้องกับวิลเลียม (Williams, 2018) กล่าวถึงการเรียนร้องเพลงที่ดีควรมีการบูรณาการทั้งร่างกายและจิตใจให้เชื่อมโยงกับบทเพลง เป็นการชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของดนตรีที่สามารถร่วมกันก้าวผ่านไปสู่ความสำเร็จ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ครูผู้สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสามารถนำแผนการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคิกแกนไปใช้กับผู้เรียนในเครื่องดนตรีอื่นได้แต่ควรทำความเข้าใจถึงจุดประสงค์ของการเรียน และเทคนิคที่นำไปใช้กับเนื้อหาที่เรียน โดยข้อจำกัดในเรื่องของผู้เรียนที่มีความต่างกัน อาจมีผลกระทบในการจัดการเรียนรู้ในการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มในด้านการยอมรับ ดังนั้นผู้สอนต้องสังเกตพฤติกรรมเพิ่มเติมเพื่อส่งผลที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้

2. ครูผู้สอนในระดับอื่น ๆ ควรระวังในเรื่องข้อจำกัดของช่วงเสียงทั้งเด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชาย รวมถึงบริบทรายวิชา เช่น ในประถมศึกษา ผู้เรียนเริ่มมีแนวคิดเรื่องระดับเสียง ควรจัดเนื้อหาส่งเสริมเรื่องของการทำนองและเสียงประสาน บทเพลงที่สามารถร้องได้ง่าย เช่น บทเพลงประเภทอทินาโต ออกแบบกิจกรรมให้เกิดความสนุกสนานและค่านึงข้อจำกัดด้านสมรรถนะในการเรียนรู้

3. การเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคานานีเทคนิคในการจัดกิจกรรมที่ระบุความเหมาะสมตามช่วงวัยและจุดประสงค์การเรียนรู้ ผู้ที่สนใจควรศึกษาเทคนิคที่เหมาะสมกับเนื้อหาและช่วงวัยที่นำไปใช้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดคานานีในระดับชั้นอื่น ตามความเหมาะสมของผู้เรียนและบริบทโรงเรียน ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาถึงปัจจัยด้านอื่นที่ได้ข้อมูลเชิงลึกมากขึ้น เช่น ความต่อเนื่องของการเรียนรู้ในวิชาดนตรีของระดับชั้นต่าง ๆ

2. เนื่องจากในระยะเก็บข้อมูลอยู่ในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID-19) ทำให้การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือในการปฏิบัติซ้ำร้องอาจมีอุปสรรค เช่น การยินยอมของผู้ปกครองในการอนุญาตให้ผู้เรียนมาทดลองช่วงการแพร่ระบาดที่รุนแรง ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปผู้วิจัยควรมีการปรับปรุงแบบกิจกรรมให้เหมาะสมกับบริบทการจัดการเรียนรู้ เช่น การสร้างสื่อในช่องทางออนไลน์ที่สามารถสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียน

รายการอ้างอิง

- Brown, C., & Katz, M., . (2011). *Cooperative learning & Music*. Kagan
- Brown, C., & Katz, M., . (2011). *Match Mine Music*. Kagan
- Cooksey, J. M. G., F. W., . (1998). *A dolescence, Singing Development and Nation Curricula Design*. British Journal of Music Education, 15, pp 99-119 doi:10.1017/S026505170000379X.
- Cunningham, L. (2007). *Kagan and 4th Graders Make Beautiful Music Together San Clemente*. Kagan Online Magazine.
- Duval, R. (2021). *But What About My Shy Students*. Kagan.
- Emily, L. (2019). *The Use of Kagan Cooperative Learning Structures in Music Education To Promote Rhythm Skills and Knowledge*. Northwestern College.
- Finney, J. (2018). "Knowledge and creativity in conversation." *Music Education Now*, 21 June. Online. <https://jfin107.wordpress.com/2018/06/21/knowledge-and-creativity-in-conversation>. (accessed 3 July 2021).
- Graham, F. W. (1994). "The Assessment Of Singing." *Psychology of music* 1994(22), 3-19.
- Jolliffe, W. (2007). *Cooperative Learning In The Classroom*. Paul Chapman.
- Kagan, S. K., M., . (2009). *Kagan Cooperative Learning*. Kagan.
- McCarthy, M. (2002). *The New Handbook Of Research On Music Teaching And Learning*. Oxford University.
- McCoy, S. (2014). *Singing Pedagogy In The Twenty-Frist Century: A Look Toward the Future*. In Scott D. Harrison, Jessica O'Bryan. *Teaching Singing in the 21st Century*, (13-20). www.springer.com.
- Osborn, R. L. (1929). *Ensemble Singing In The Senior High School*, *Music Supervisors Journal*, 1929(2), 53-77. <https://www.jstor.org/stable/3383559>
- Pearce, E., Launay, J., Duijin, M. V., Rotkirch, A., Barreett, T. D., Dunbar, R. I. M., . (2016). *Singing together or apart: The effect of competitive and cooperative singing on social bonding within and between sub-groups of a University Fraternity*, *Psychology of Music*, 2016,1-19. doi: 10.1177/0305735616636208.

- Phillip, K. H. (1985). "Training the Child Voice." *Music Educators Journal* 35, no.4 (1985):19-22, 57-58.
- Slavin, R. E. (1985). *An Introduction To Cooperative Learning Research*. Springer. <https://doi.org/10.1007/978-1-4899-3650-9>.
- Sukrajh, V. (2018). *The Use Of Peer Teaching To Promote Active Learning Amongst Senior Medical Students (Doctor dissertation, Stellenbosch University)*.
- Vandergraaff, Z. (2018). *Cooperative Learning In The General Music Classroom: A Literature Review*. Central Michigan University.
- Vygotsky, L. S. (1978). *Mind In Society: The development Of Higher Psychological Processes*. Cambridge, MA: Harvard University.
- เทพบุตร หาญมนตรี. (2563). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนคู่คิดเพื่อส่งเสริมความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เรื่องดอกเบี๋ยและมูลค่าของเงิน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เหนือดวง พูลเพิ่ม. (2560). *การจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของชูชุกีร์่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อพัฒนาทักษะการขับร้องและความสามารถในการทำงานเป็นทีม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- กมลวรรณ ตังธนภานนท์. (2558). *ระเบียบวิธีทางสถิติทางการศึกษา*. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ กรุงเทพฯ : กระทรวง*.
- กุลิสรา จิตรชญาณิข. (2563). *การจัดการเรียนรู้ (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. (2537). *สังคีตนิยมความซาบซึ้งในดนตรีตะวันตก (พิมพ์ครั้งที่ 4)*. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. (2560). *วิธีวิทยาการสอนดนตรี (พิมพ์ครั้งที่2)*. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. (2561). *ดนตรีศึกษาหลักการและสาระสำคัญ (พิมพ์ครั้งที่10)*. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ณัฐศรีณย์ ทฤษฎีคุณ, ภาคภูมิ เตี้ยวงษ์สุวรรณ, พูนสุข กุหลาบวงษ์, สมภาค สุขชน., (2559). การพัฒนากระบวนการเรียนการสอนพื้นฐานทางดนตรีรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการดนตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา. สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- ดวงใจ อมาตยกุล. (2545). เอกสารคำสอน วิชาการสอนขับร้อง ภาควิชาดุริยางคศิลป์ คณะศิลปศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดุชนีย์ พนมยงค์ บุญทัศนกุล. (2547). สานฝันด้วยเสียงเพลง สำนักพิมพ์บ้านเพลง.
- พิศนา แคมมณี. (2563). ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 23). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรเทพ วิชชุชัยชาญ. (2563). แนวทางการสอนขับร้องประสานเสียงด้วยบทเพลงภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัชรรา เล่าเรียนดี, ประณัฐ กิรุ่งเรือง และอรพิน ศิริสัมพันธ์. (2560). กลยุทธ์การจัดการเรียนรู้เชิงรุก เพื่อพัฒนาการคิดและยกระดับคุณภาพการศึกษาสำหรับศตวรรษที่ 21 (พิมพ์ครั้งที่ 12). นครปฐม : เพชรเกษมพรินต์ติ้ง.
- วิจารณ์ พานิช. (2562). เรียนรู้สู่การเปลี่ยนแปลง เอส.อาร์.พรินต์ติ้งแมสโปรดักส์.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2553). จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย แนวคิดเชิงทฤษฎี-วัยเด็กตอนกลาง (พิมพ์ครั้งที่ 9). สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศศินันท์ วิภูษิตมากุล. (2563). หลักการสอนเพื่อส่งเสริมการแสดงออกของวงขับร้องประสานเสียงระดับประถมศึกษาตอนปลาย. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ โค้วตระกูล. (2559). จิตวิทยาการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 12). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ. (2553). 19 วิธีการจัดการเรียนรู้: เพื่อพัฒนาความรู้ทักษะ (พิมพ์ครั้งที่ 9). ภาพพิมพ์.
- อชิชัย ตระกูลเดช. (2556). การแสดงเดี่ยวด้านการอำนวยเพลงสำหรับคณะนักเรียนประสานเสียง; อันโตนิโอ วิวาลดี โวลฟ์กัง อมาเดอุส โมซาร์ท เดวิด แบลคเวล โรเบิร์ต เดอคอร์มิเยร์ และ ไกวัล กุลวัฒโนทัย. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อภิชาติ ชมภูทัศน์. (2556). การสร้างชุดการเรียนการสอนแต่งโคลงสี่สุภาพโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือของคาแกน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ภาคผนวก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิที่ประเมินคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้และเครื่องมือวิจัย

1. อาจารย์ ศิรรัตน์ สุขชัย
อาจารย์ประจำคณะดนตรี มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ
2. อาจารย์ ดร.นลิน เพ็ชรอินทร์
อาจารย์ผู้สอนในหลักสูตรธุรกิจดนตรีและบันเทิง
คณะดุริยางคศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐศรีณย์ ทฤษฎีคุณ
อาจารย์ภาควิชาดนตรีตะวันตก วิทยาลัยการดนตรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

ภาคผนวก ข
เอกสารรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

มหาวิทยาลัยศิลปากร

หนังสือฉบับนี้ให้ไว้เพื่อแสดงว่า

รหัสโครงการ: REC 64.1216-203-8401

ชื่อโครงการ (ภาษาไทย): การศึกษาผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับผู้เรียนอายุ 17-18 ปี

ชื่อโครงการ (ภาษาอังกฤษ): A Study of Learning Achievement in Two - Part Singing using Cooperative Learning Lesson Plans for Student age 17-18 Years old

ผู้วิจัยหลัก: นางสาวปาริฉัตร สุ่มมาตย์

สังกัด: คณะดุริยางคศาสตร์

เอกสารที่รับรอง:

1. แบบเสนอเพื่อขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ เวอร์ชัน 01 ฉบับลงวันที่ 16 ธันวาคม 2564
2. แบบเสนอโครงการวิจัยเพื่อการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ (ฉบับภาษาไทย) เวอร์ชัน 01 ฉบับลงวันที่ 16 ธันวาคม 2564
3. เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย เวอร์ชัน 01 ฉบับลงวันที่ 16 ธันวาคม 2564
4. หนังสือแสดงเจตนายินยอมการเข้าร่วมการวิจัย เวอร์ชัน 01 ฉบับลงวันที่ 16 ธันวาคม 2564

ได้ผ่านการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยยึดหลักเกณฑ์ตามคำประกาศ เฮลซิงกิ (Declaration of Helsinki) และมีความสอดคล้องกับหลักจริยธรรมสากล ตลอดจนกฎหมายข้อบังคับ และข้อกำหนดภายในประเทศ โดยขอให้รายงานความก้าวหน้าของโครงการวิจัยทุก 6 เดือน และรายงานฉบับสมบูรณ์เมื่อโครงการเสร็จสิ้น

(ศาสตราจารย์ ดร.พรศักดิ์ ศรีอมรศักดิ์)

ประธานกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

มหาวิทยาลัยศิลปากร

หมายเลขใบรับรอง COE 65.0222-035

วันที่รับรอง: 22 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2565

วันหมดอายุ: 21 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2566

สำนักงานบริหารการวิจัย นวัตกรรมและการสร้างสรรค์

6 ถนนราชมรรคาใน ตำบลพระปฐมเจดีย์ อำเภอเมืองนครปฐม จังหวัดนครปฐม 73000

โทร 0-3425-5808 โทรสาร (Fax) : 0-3425-5808

email : su.ethicshuman@gmail.com

แบบทดสอบการขับร้อง 2 แนว

คำชี้แจง 1. ให้นักเรียนขับร้องบทเพลง Amazing Grace (20 คะแนน) โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.1 คุณภาพของเสียง หมายถึง เนื้อเสียงขับร้องชัดเจน การหายใจที่ถูกต้องและร้องตรงระดับเสียง

1.2 จังหวะ หมายถึง การร้องตรงตามจังหวะทั้งบทเพลง

1.3 การออกเสียง หมายถึง การออกเสียงร้องตามสระและพยัญชนะ อย่างถูกต้องชัดเจน

1.4 การแสดงอารมณ์ความรู้สึก หมายถึง การร้องเพลงและแสดงอารมณ์ในบทเพลงโดยใช้ทั้ง รูปประโยค, ความดัง-เบา และการควบคุมลักษณะเสียง ในบทเพลง

1.5 ความสมดุล หมายถึง ร้องเสียงส่วนบุคคลเข้ากับเสียงส่วนรวมมีความสมดุลตลอดทั้งบทเพลง

2. นักเรียนต้องขับร้องบทเพลง Amazing Grace ในแนวเสียงของตนเอง

3. นักเรียนขับร้องบทเพลง Amazing Grace ด้วยความเร็วที่ 80 bpm

4. นักเรียนสามารถใช้เปียโนเพื่อเทียบเสียงก่อนการขับร้องได้

5. นักเรียนสามารถใช้เวลาในการเตรียมพร้อมไม่เกิน 5 นาที

6. นักเรียนสามารถดูโน้ตเพลงในขณะที่ขับร้องได้

บทเพลงที่ใช้ประกอบในการทดสอบ

Amazing Grace

Traditional Song

Virginia Harmony
Edwin O. Excell

แนวที่ 1

A maz ing grace how sweet the sound that
Twas grace that taught my heart to fear, and
The Lord has prom - ised good to me, his
Throughe man - y dan - gers, toils, and snares I
When we've been there ten thou - sand years, bright

แนวที่ 2

p

แนวที่ 1

5
saved a wretch like me I once was lost but
grace my fears re - lieved how pre - cious did that
world my hope se - cures he wil my shield and
have al - read - y come 'tis grace hath brought me
shin - ing as the sun we've no less days to

แนวที่ 2

f

แนวที่ 1

11 rit. . .
now am found was blind but now I see
grace ap - pear the hour I frist be - lieved
por - tion be as long as life en - dures
safe thus far, and grace will lead me home
sing God's praise than when we'd frist be - gun

แนวที่ 2

แบบประเมินการปฏิบัติทักษะขับร้อง 2 แนว
โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับผู้เรียนอายุ 17-18 ปี

ที่	กลุ่ม	เกณฑ์การพิจารณา																			
		คุณภาพเสียง (Tone Quality)				จังหวะ (Rhythm)				การออกเสียงคำ ร้อง (Diction)				การสื่อสาร อารมณ์เพลง (Expression)				ความกลมกลืน และความสมดุล (Blend and Balance)			
		4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1
1																					
2																					
3																					
4																					
5																					
6																					
7																					
8																					

ความคิดเห็นอื่น ๆ

.....

.....

.....

.....

ระดับ 4 หมายความว่า ระดับดีมาก

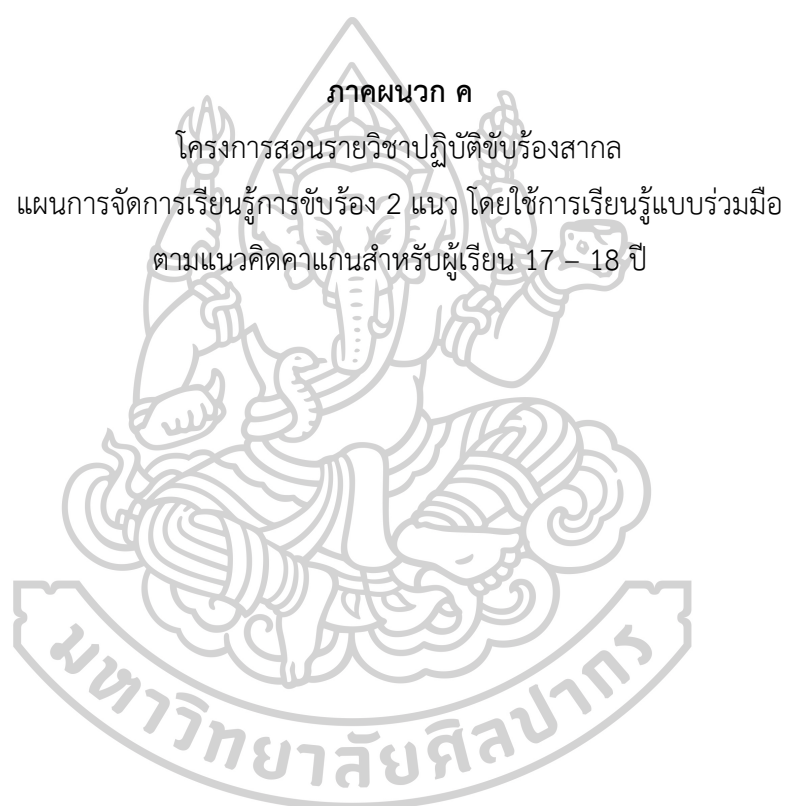
ระดับ 3 หมายความว่า ระดับดี

ระดับ 2 หมายความว่า ระดับปานกลาง

ระดับ 1 หมายความว่า ระดับพอใช้

เกณฑ์การพิจารณาทักษะปฏิบัติการขับร้อง 2 แนว
โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับผู้เรียนอายุ 17-18ปี

ด้าน	ระดับคุณภาพ			
	4 = ดีมาก	3 = ดี	2 = ปานกลาง	1 = พอใช้
คุณภาพเสียง (Tone Quality)	มีคุณภาพเสียงที่ดี เสียงชัดเจน ควบคุมลมหายใจให้เข้ากับการร้องและระดับเสียงตลอดทั้งบทเพลงโดยไม่มี ความผิดพลาด	มีคุณภาพเสียงที่ดี เสียงชัดเจน ควบคุมลมหายใจให้เข้ากับการร้องและระดับเสียงมีความผิดพลาดไม่เกิน 2 - 3 จุด	มีคุณภาพเสียงที่ดี แต่ไม่สามารถควบคุมลมหายใจให้เข้ากับการร้องและระดับเสียง มีความผิดพลาดไม่เกิน 4 - 5 จุด	คุณภาพเสียงไม่ดี ไม่สามารถควบคุมลมหายใจได้ เกิดความผิดพลาดในบทเพลง ตั้งแต่ 5 จุดขึ้นไป
จังหวะ (Rhythm)	ร้องจังหวะทั้งหมดถูกต้องเหมาะสมกับความเร็วของบทเพลงโดยไม่มี ความผิดพลาด	เกิดความผิดพลาดในการร้อง ไม่ตรงกับจังหวะ ไม่เกิน 2 - 3 จุด	เกิดความผิดพลาดในการร้อง ไม่ตรงกับจังหวะ ไม่เกิน 4 - 5 จุด	เกิดความผิดพลาดในการร้อง ไม่ตรงกับจังหวะ ตั้งแต่ 5 จุดขึ้นไป
การออกเสียง คำร้อง (Diction)	แสดงออกในการออกเสียงคำร้องสระและพยัญชนะ ชัดเจนทั้งบทเพลงโดยไม่มี ความผิดพลาด	แสดงออกในการออกเสียงคำร้องสระและพยัญชนะผิดพลาดไม่เกิน 2 - 3 จุด	แสดงออกในการออกเสียงคำร้องสระและพยัญชนะถูกต้อง ผิดพลาดไม่เกิน 4 - 5 จุด	แสดงออกในการออกเสียง คำร้องสระและพยัญชนะ ถูกต้องผิดพลาด ตั้งแต่ 5 จุดขึ้นไป
การสื่อสาร อารมณ์เพลง (Expression)	ร้องเพลงและแสดงออกถึงอารมณ์ในบทเพลง โดยใช้รูปประโยค, ความดัง-เบา และการควบคุมลักษณะเสียงในบทเพลงโดยไม่มี ความผิดพลาด	ร้องเพลงและแสดงออกถึงอารมณ์ในบทเพลง โดยใช้รูปประโยค, ความดัง-เบา และการควบคุมลักษณะเสียง ผิดพลาดไม่เกิน 2 - 3 จุด	ร้องเพลงและแสดงออกถึงอารมณ์ในบทเพลง โดยใช้รูปประโยค, ความดัง-เบา และการควบคุมลักษณะเสียง ผิดพลาดไม่เกิน 4 - 5 จุด	ร้องเพลงและแสดงออกถึงอารมณ์ในบทเพลง โดยใช้รูปประโยค, ความดัง-เบา และการควบคุมลักษณะเสียง ผิดพลาดตั้งแต่ 5 จุดขึ้นไป
ความกลมกลืนและความสมดุล (Blend and Balance)	ร้องเสียงแนวเดียวเข้ากับเสียงประสาน มีความสมดุลตลอดทั้งบทเพลงโดยไม่มี ความผิดพลาด	ร้องเสียงแนวเดียวเข้ากับเสียงประสาน มีความสมดุลในบทเพลง ผิดพลาดไม่เกิน 2 - 3 จุด	ร้องเสียงแนวเดียวเข้ากับเสียงประสาน มีความสมดุลในบทเพลง ผิดพลาดไม่เกิน 4 - 5 จุด	ร้องเสียงแนวเดียวเข้ากับเสียงประสานความสมดุลในบทเพลง ผิดพลาดตั้งแต่ 5 จุดขึ้นไป

โครงการสอนรายวิชาปฏิบัติขับร้องสากล

สัปดาห์ที่	เนื้อหา	การเรียนรู้แบบร่วมมือ ตามแนวคิดคาแกนที่ใช้
สัปดาห์ที่ 1	ประเมินการขับร้อง 2 แนว (ก่อนเรียน)	
สัปดาห์ที่ 2	พื้นฐานการร้องเพลง	Round Robin
สัปดาห์ที่ 3	พื้นฐานการร้องเพลง	Rally Robin
สัปดาห์ที่ 4	บันไดเสียงเมเจอร์	Find Someone who (Melody: Step, Leap, Repeat)
สัปดาห์ที่ 5	การอ่านโน้ต	Quiz-Quiz-Trade (Word Wizard : Treble clef)
สัปดาห์ที่ 6	จังหวะ	Rhythm Rumble
สัปดาห์ที่ 7	อารมณ์ในบทเพลง	Find Someone who Think-pair-share
สัปดาห์ที่ 8	ขับร้องเพลง Amazing Grace 2 แนว เสียง แบบแยกกลุ่ม (ครั้งที่ 1)	Team-pair-solo
สัปดาห์ที่ 9	ขับร้องเพลง Amazing Grace 2 แนว เสียง แบบแยกกลุ่ม (ครั้งที่ 2)	Team-pair-solo
สัปดาห์ที่ 10	ขับร้องเพลง Amazing Grace 2 แนว เสียง แบบแยกกลุ่ม (ครั้งที่ 3)	Team-pair-solo
สัปดาห์ที่ 11	ขับร้องเพลง Amazing Grace 2 แนว เสียง แบบแยกกลุ่ม (ครั้งที่ 4)	Team-pair-solo
สัปดาห์ที่ 12	ขับร้องเพลง Amazing Grace รวมแนว เสียงทั้งหมด (ครั้งที่ 1)	Timed-Pair-Share
สัปดาห์ที่ 13	ขับร้องเพลง Amazing Grace รวมแนว เสียงทั้งหมด (ครั้งที่ 2)	Timed-Pair-Share
สัปดาห์ที่ 14	ประเมินการขับร้อง 2 แนว (หลังเรียน)	

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

เรื่อง พื้นฐานการร้องเพลง

แนวคิด

1. ทำทางการขับร้องเป็นส่วนสำคัญในการเริ่มต้นที่จะเปียกร่างกายให้เหมาะสมกับการร้องเพลง รวมทั้งสร้างของแต่ละบุคคล
2. การหายใจเป็นการใช้ลมควบคุมกับการออกเสียงและแบ่งประโยคการร้อง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนแสดงท่าทางที่ถูกต้องในขณะที่นั่งหรือยืนกับการร้องเพลงหลังจากเรียนเรื่องนี้ไปแล้ว
2. นักเรียนแสดงการหายใจเข้าแล้วเป่าลมออกให้เหมาะสมตามบทเพลง The Breathing Song
3. นักเรียนมีส่วนร่วมในการอภิปรายความรู้เรื่องท่าทางการขับร้องและการหายใจ

สาระการเรียนรู้

ท่าทางการร้อง (Posture) และ การหายใจ (Breathing)

ท่าทางการร้อง (Posture) การวางท่าทางในการขับร้องอย่างถูกต้องนั้นเป็นพื้นฐานสำคัญลำดับแรก ท่าทางในการขับร้องนั้นมีส่วนสำคัญที่จะทำให้นักขับร้องสามารถร้องเพลงได้ดีการที่ผู้ขับร้องสามารถวางท่าทางที่ถูกต้อง จะทำให้กล้ามเนื้อทุกส่วนที่ใช้ในการขับร้องทำงานประสานกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ และการวางท่าทาง ในการขับร้องอย่างดียิ่งจะช่วยให้ผู้ขับร้องมีความพร้อมและมีโอกาสที่จะสร้างเสียงที่มีคุณภาพ (ดวงใจ อมาตยกุล, 2546)

การหายใจ (Breathing) เป็นขั้นตอนสำคัญในการร้องเพลงเพราะสมหายใจเป็นตัวสร้างเสียง ส่งผลให้พัฒนาเทคนิคการร้องให้ดี การร้องต้องอาศัยช่องปาก ช่องคอ ส่วนที่เป็นกะโหลกเปรียบเสมือนลำโพงของนักร้อง การขับร้องเพลงต้องหายใจทางปาก เพราะช่องปากเป็นทางผ่านของลมที่จะส่งขึ้นมาจากปอด ผ่านช่องท้อง หากคอไม่เปิดหรือวางรูปปากไม่ดี จะทำให้การส่งลมและลำรัยที่ออกมานั้นไม่ได้มีประสิทธิภาพ (Kenpo, 2019)

การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ		การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ		
ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา	สื่อการเรียนรู้	สื่อการเรียนรู้
1. ขั้นนำ	1.1 ครูแสดงท่าทางแล้วให้นักเรียนเคลื่อนไหวร่างกายเลียนแบบครูแล้วสลับให้นักเรียนเป็นผู้แสดงท่าทางให้เพื่อนในชั้นเรียนเลียนแบบตาม 1.2 ครูเปิดคลิปเพลง The Breathing Song พร้อมร่วมกันแสดงท่าทางตามคลิปวีดีโอไปด้วยกัน	10	บทเพลง The Breathing Song https://www.youtube.com/watch?v=PoEqvoMoZsQ	คลิปวีดีโอ https://www.youtube.com/watch?v=0ektPrZUcMk
2. ขั้นสอน	2.1 นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน คิดค้นท่าทางการหายใจตามที่ครูกำหนดโจทย์ คือ ให้มีลักษณะเหมือนสัตว์ต่าง ๆ 2.2 นักเรียนจัดกลุ่มเป็นวงกลม จากนั้นเริ่มกิจกรรม Round Robin ตามที่ได้มอบหมายให้แสดงลักษณะการหายใจอิงจากลักษณะของสัตว์ต่าง ๆ เริ่มจากกลุ่มที่ 1 วนไปจนครบกลุ่มที่ 4	30		
1. ขั้นสอน	1.1 ครูเปิดคลิปการแสดงการขับร้องประสานเสียงให้นักเรียนรับชม 1.2 ครูกล่าวเชื่อมโยงถึงลักษณะท่าทางที่นักร้องใช้ในขณะที่ยืนร้องเพลง	10		
2. ขั้นสอน	2.1 ครูสาธิตท่าทางการยืนร้องเพลง และการนั่งร้องเพลงเพื่อให้เห็นถึงการวางศีรษะร่างกายที่เหมาะสมกับการร้องเพลงและให้นักเรียนลองปฏิบัติตาม 2.2 ครูสาธิตการฝึกหายใจด้วยการใช้ฝ่ามือแนบชิดกับท้องแล้วหายใจเข้าออกเพื่อตรวจสอบการทำงานของกระบังลมและให้นักเรียนลองปฏิบัติตาม	25		Metronome

การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ		การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ		
ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา	สื่อการเรียนรู้	สื่อการเรียนรู้
ขั้นตอน	<p>โดยแต่ละกลุ่มต้องไม่ซ้ำกัน หากซ้ำกับกลุ่มก่อนหน้าให้รับแสดงท่าทางสวัสดีใหม่ ถ้าแสดงไม่ได้กลุ่มนั้นจะแพ้ไป</p> <p>2.3 จากนั้นทำซ้ำไปเรื่อย ๆ จนได้กลุ่มที่มีชนะ</p> <p>2.4 จากนั้นครูเปิดคลิปการแสดง การขับร้องประสานเสียงให้นักเรียนรับชม</p> <p>2.5 ครูมอบหมายให้นักเรียนฝึกปฏิบัติ ร่วมกับเพื่อนเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ในค้นหาวิธีการปฏิบัติที่เหมาะสมกับตนเอง</p>	10		
3. ขั้นสรุป	<p>3.1 ครูสาธิตทำท่าทางการยืนร้องเพลงและการนั่งร้องเพลงเพื่อให้เห็นถึงการวางสรีระร่างกายที่เหมาะสมกับการร้องเพลง และการฝึกหายใจด้วยการใช้ฝ่ามือแนบชิดกับท้องแล้วหายใจเข้าออกเพื่อตรวจสอบการทำงานของกระบังลม</p>	15	<p>3.1 ครูสรุปความรู้เรื่องท่าทางการร้องเพลงและการหายใจ</p> <p>3.2 ครูปฏิบัติท่าทางในการร้องเพลงและการหายใจกันอีกครั้ง</p>	

การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ		การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ					
ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา	สื่อการเรียนรู้	ชิ้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา	สื่อการเรียนรู้
	<p>2.5 ตัวแทนแต่ละกลุ่มแสดงความคิดเห็นจากกิจกรรมข้างต้นและแสดงท่าทางที่ได้ลงมือปฏิบัติมาหน้าชั้นเรียน</p> <p>3.1 นักเรียนและครูสรุปความรู้และปฏิบัติท่าทางการหายใจพร้อมกันอีกครั้ง</p>						

การวัดและประเมินผล

1. แสดงท่าทางการขับร้องและการหายใจ
2. สังเกตการมีส่วนร่วมในการอธิบายความรู้เรื่องท่าทางการขับร้องและการหายใจ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2
เรื่อง พื้นฐานการร้องเพลง

แนวคิด

1. การออกเสียงเป็นการทำงานร่วมกันของริมฝีปากที่ทำให้เกิดเป็นคำและเสียงต่าง ๆ ทั้งนี้มีความหมายและไม่มีความหมายเพื่อใช้สื่อสาร

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถออกเสียงด้วยวรรณยุกต์ สระ และการร้องตามระดับเสียง
2. นักเรียนออกเสียงรูปสระ ah, eh, ee, oh, oo ตามเสียงเปียโนได้ถูกต้องตามระดับเสียง
3. นักเรียนมีส่วนร่วมในการสรุปความรู้เรื่องการออกเสียง

สาระการเรียนรู้

เสียงพยัญชนะ สระ (Vowels and consonants) และ ระดับเสียง (Pitch)

เสียงพยัญชนะ สระ (Vowels and consonants) การออกเสียงทั้งในภาษาไทยและต่างประเทศต่างมีสระ พยัญชนะ ที่เกี่ยวข้องกับหลักภาษา การสร้างความเข้าใจที่ดีจะทำให้คนร้องสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน ทำให้เพลงนั้นให้ความรู้สึกไม่ขัดหูจึงเป็นพื้นที่จะนำไปสู่การร้องเพลงหรือสร้างสรรค์เพลงในระดับต่อไป (ดวงใจ อมาตยกุล, 2546)

ระดับเสียง (Pitch) หมายถึง ความสูงต่ำของเสียงในเชิงกายภาพ ความถี่ของการสั่นสะเทือนเร็วเสียงจะสูง ถ้าการสั่นสะเทือนช้าเสียงจะต่ำ ทุกคนสามารถแยกเสียงตั้งแต่ระดับความเร็ว 16 ครั้ง/วินาที จนถึง 20,000 ครั้ง/วินาที เปียโนซึ่งเป็นเครื่องดนตรีที่มีเสียงต่ำสุดจนถึงสูงสุดที่ใช้โยนดนตรีแม่พบทั้งหมดมีช่วงเสียงกว้างตั้งแต่ 30-4,000 ครั้ง/วินาที (นรุพธ์ สุทธิจิตต์, 2561)

การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ			การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ				
ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา	สื่อการเรียนรู้	ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา	สื่อการเรียนรู้
1. ขั้นนำ (Rally robin)	1.1 นักเรียนทบทวนความรู้เรื่องท่าทางการยืนและการหายใจในการร้องเพลง เมื่อสลับตาที่ผ่านมามีด้วยกิจกรรม หุตเป็นคู่ (Rally robin)	10	เปียโน	1. ขั้นนำ	1.1 ครูทบทวนการใช้ท่าทางการหายใจ แล้วลองให้ปฏิบัติใบกิจกรรมต่อไป 1.2 ครูเล่นเปียโนเพลง Twinkle Twinkle little star แล้วให้นักเรียน ออกเสียงร้อง	10	เพลง Twinkle Twinkle little star

การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ			การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ		
ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา	สื่อการเรียนรู้	ขั้นตอน	สื่อการเรียนรู้
	<p>1.2 ครูเล่นเปียโนโนบันไดเสียงMajor แล้วให้นักเรียน ออกเสียงร้องตามตัวอักษรตั้งแต่ตัว A ถึง Z เพื่อให้ นักเรียนคุ้นเคยกับเสียงการออกเสียง</p> <p>1.3 จากนั้น เชื่อมโยงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของท่าทางการยืน นั่ง การหายใจ เมื่อร้องเพลงออกมา</p>			กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการเรียนรู้
2.ขั้นตอนกิจกรรม	<p>2.1 ครูคเปียโน และให้นักเรียนร้องตาม และออกเสียงรูปสระ ah, eh, ee, oh, oo</p> <p>2.2 ให้นักเรียนสังเกตกล้ามเนื้อปากและรูปปาก รวมถึงการออกเสียงของตนเอง</p> <p>2.3 ให้นักเรียนร้องใหม่อีกครั้ง</p> <p>2.4 ครูแจกชุดกิจกรรม Melody: Step, Leap, Repeat พร้อมชี้แจงวิธีการเล่น ซึ่งชุดกิจกรรมเป็นระดับเสียงที่เคลื่อนที่</p> <p>1. หากโน้ตมีลักษณะสูงขึ้นให้ก้าวขา</p> <p>2. หากโน้ตมีลักษณะต่ำลงให้ถอย</p> <p>3. หากโน้ตไม่มีการเคลื่อนที่ให้ทวนเสียง</p> <p>โดยให้นักเรียนจับคู่ แบ่งเป็น 2 ฝ่าย</p>	30	ชุดกิจกรรม. Melody: Step, Leap, Repeat	2.ขั้นตอน	25
				กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการเรียนรู้
				ตามตัวอักษร ABC...Z เพื่อให้ให้นักเรียนคุ้นเคยกับเสียงการออกเสียง	
				2.1 ครูอธิบายกล้ามเนื้อปากและการออกเสียงคำ วรณยุกต์ สระ ในขณะที่ร้องเพลง	
				2.2 นักเรียนออกเสียงรูปสระ ah, eh, ee, oh, oo	
				2.3 ครูคเปียโน สาธิตการออกเสียงรูปสระตามโน้ตที่ได้ยิน	
				2.4 นักเรียนปฏิบัติร้องเสียงสระตามเสียงเปียโน	

การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ		การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ		
ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา	สื่อการเรียนรู้	สื่อการเรียนรู้
ขั้นต้น	ได้แก่ ฝ่ายคำถามและฝ่ายตอบคำถาม ใช้เวลา 10 วินาที ต่อ 1 รอบ และตรวจจบความถูกต้องให้กับเพื่อน 2.5 เมื่อเล่นเสร็จหนึ่งรอบให้ทำการสลับชุดกิจกรรมกับคู่ข้าง ๆ			
3. ขั้นสรุป	3.1 ให้นักเรียนทำกิจกรรมตามโจทย์ที่ครูยกตัวอย่างมาไปพร้อมกัน 3.2 นักเรียนร่วมสรุปเรื่องการออกเสียงวรรณยุกต์ สระ ระดับเสียง 3.3 นักเรียนให้ตากกับเพื่อนผู้ที่นั่งเรียนประทับใจจากการเล่นได้ทำงานรวมกัน	10	3.ขั้นสรุป	3.1 ครูสรุปความรู้ให้นักเรียนฟังอีกครั้ง 3.2 นักเรียนตอบทวนความรู้โดยการร้องเสียงสระตามเป็โย

วัตถุประสงค์

1. แสดงการออกเสียงขับร้องด้วยวรรณยุกต์ สระ และการร้องตามระดับเสียง
2. สังเกตการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

ชุดกิจกรรม Melody: Step, Leap, Repeat

SET C

1 Step, Leap or Repeat?
Answer _____ Intials _____

2 Step, Leap or Repeat?
Answer _____ Intials _____

3 Step, Leap or Repeat?
Answer _____ Intials _____

4 Step, Leap or Repeat?
Answer _____ Intials _____

5 Step, Leap or Repeat?
Answer _____ Intials _____

6 Step, Leap or Repeat?
Answer _____ Intials _____

SET D

1 Step, Leap or Repeat?
Answer _____ Intials _____

2 Step, Leap or Repeat?
Answer _____ Intials _____

3 Step, Leap or Repeat?
Answer _____ Intials _____

4 Step, Leap or Repeat?
Answer _____ Intials _____

5 Step, Leap or Repeat?
Answer _____ Intials _____

6 Step, Leap or Repeat?
Answer _____ Intials _____

การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ			การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ			
ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา	สื่อการเรียนรู้	กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา	สื่อการเรียนรู้
2.ขั้นตอน	2.1 นักเรียนและครูร่วมพูดคุยถึงการทำกิจกรรมในขั้นที่แล้ว 2.2 ครูดำเนินกิจกรรมต่อไปโดยแจกกระดาษเปล่าให้นักเรียนคนละ 1 แผ่นซึ่งเมื่อขับร้องในครั้งถัดไปให้นักเรียนวาดเส้นหรือสัญลักษณ์แสดงระดับเสียงตามที่ต้องการปฏิบัติ 2.3 นักเรียนนำเสนอรูปภาพและแสดงความคิดเห็นร่วมกับ 2.4 ครูอธิบายเกี่ยวกับบันไดเสียงเมเจอร์ให้นักเรียนฟัง 2.5 นักเรียนยืนรอบวง แสดงท่าทางให้สอดคล้องกับระดับเสียงที่ได้ยิน 2.6 ให้นักเรียนจับกลุ่มฝึกซ้อมและแสดงท่าทางตามระดับเสียงในบันไดเสียงเมเจอร์ 2.7 นักเรียนนำเสนอผลงานที่ให้ไปฝึกซ้อม 2.8 เพื่อนในชั้นเรียนร่วมกันตรวจสอบความถูกต้อง			2.1 ครูเล่นเปียโนในบันไดเสียงเมเจอร์ 3-4 รอบ พร้อมทั้งคำถามถึงเสียงที่ได้ยิน 2.2 นักเรียนแสดงความคิดเห็นต่อเสียงที่ได้ยิน 2.3 ครูเล่นเปียโนในบันไดเสียงเมเจอร์ให้นักเรียนฟังและออกเสียงร้องตามระดับเสียงเปียโน 2.4 นักเรียนออกเสียงร้องตามระดับเสียงของเปียโนไปเรื่อย ๆ		

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

เรื่อง การอ่านโน้ตบนบรรทัด 5 เส้น

แนวคิด

1. การอ่านโน้ตดนตรีเป็นพื้นฐานสำคัญในการเล่นดนตรี และยังนับว่าเป็นภาษาที่นักดนตรีใช้สื่อสารกันเป็นสากล

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนอ่านโน้ตบนบรรทัด 5 เส้น ในกฎแฉงขอลได้
2. นักเรียนสามารถร้องโน้ตเพลงอะแฉง เกรทได้
3. นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมตลอดทั้งกิจกรรม

สาระการเรียนรู้

บรรทัด 5 เส้น ประกอบด้วยเส้นบรรทัด (line) จำนวน 5 เส้น และช่องบรรทัด (space) 4 ช่องตัวโน้ตในดนตรีสากล การเรียกชื่อเส้นจะเรียกชื่อเส้นบรรทัดจากล่างขึ้นบน ซึ่งจะใช้บันทึกตัวโน้ตเพื่อแสดงระดับเสียงสูง เสียงต่ำ มีลักษณะเป็นวงกลมที่วางเรียงกันกว่าห้าโน้ต สามารถวางได้สองแบบคือบนเส้น บรรทัดและในช่องบรรทัดตามระดับเสียง โน้ตที่อยู่ระดับต่ำจะเป็นเสียงที่ต่ำกว่าโน้ตที่อยู่สูง มีการกำหนดค่าความยาวของเสียงไว้เป็นลักษณะเฉพาะ และใช้กฎแฉงประจำหลักเสียงเพื่อกำหนดว่าโน้ตที่บันทึกเป็นเสียงใด (ฉัซซา พันธุ์เจริญ, 2559)

การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ		การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ		
ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา	สื่อการเรียนรู้	สื่อการเรียนรู้
1. ขั้นนำ	1.1 นักเรียนยืดอกแล้วเนื้อ อบอุ่นร่างกาย เตรียมพร้อมกับการขับร้อง 1.2 นักเรียนและครูร่วมกันทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้ในครั้งที่ผ่าน โดยทบทวนพร้อมเสียงโน้ตบนโน้ตเสียงเมเจอร์โดยนำเอาทั้งทำทาง	10	เปียโน	-เปียโน
			กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการเรียนรู้
			1.1 ครูทบทวนบทเรียนจากเรื่องในสัปดาห์ที่ผ่านมา 1.2 ครูนำวอลุ่มเสียงให้กับนักเรียนเพื่อทบทวนการปฏิบัติ	10

การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ			การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ				
ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา	สื่อการเรียนรู้	ขั้นตอน	สื่อการเรียนรู้		
	การหายใจ การออกเสียง ในการร้องมาฝึกฝน						
2.ขั้นตอนกิจกรรม	2.1 นักเรียนและครูร่วมพูดคุยถึงการทำกิจกรรมในขั้นที่แล้ว 2.2 ให้นักเรียนร่วมกันทบทวนการอ่านโน้ตบนบรรทัด 5 เส้น แล้วทบทวนช่วยกันโน้ตขึ้นเรียน 2 3 ครูแจกชุดกิจกรรม Word Wizard - Treble clef มีรายละเอียดดังนี้ นักเรียนทุกคนจะได้รับการ์ดตัวโน้ตคนละ 1 แผ่น หลังจากนั้นให้จับคู่เพื่อตอบชื่อโน้ตที่ปรากฏในการ์ด เมื่อตอบถูกต้องจะได้รับการ์ดละ 1 คะแนน จากนั้นก็สลับคู่ไปเรื่อย ๆ จนครบ ครูกำหนดเวลาโดยใช้เพลงอะเมซิง เกรซ เกิดจบเพลง	30	-ชุดกิจกรรม Word Wizard :Treble clef -เพลงอะเมซิง เกรซ				
กิจกรรม Quiz-Quiz-Trade				2.ขั้นตอน	2.1 ครูอธิบายการอ่านโน้ตบนบรรทัด 5 เส้น โดยใช้กฎแฉอล 2.2 ให้นักเรียนจดจำโน้ตที่ปรากฏตามแผนผังการอ่านโน้ต 2.3 ครูแจกใบโน้ตตามแผนภูมิ โดยไล่ระดับเสียงจากต่ำไปสูง 2-3 รอบ 2.4 ครูสุ่มถามนักเรียนจากโจทย์ที่เตรียมไว้เพื่อตรวจสอบความเข้าใจ 2.5 ครูแจกโน้ตอะเมซิง เกรซ ให้นักเรียนและกดเปิดโน้ตตามเสียง แล้วให้นักเรียนร้องเสียงตาม	30	-เพลงอะเมซิง เกรซ

การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ		การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ					
ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา	สื่อการเรียนรู้	ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา	สื่อการเรียนรู้
	<p>คะแนนกันครึ่งหนึ่ง และให้กำลังใจเพื่อนที่ยังคะแนนไม่ถึง</p> <p>2.5 ครูแจกโน้ตเพลงอะเมซิง เกรซ เพื่อให้ให้นักเรียนศึกษาเพลง</p> <p>2.6 จากนั้นเปิดเพลงอะเมซิง เกรซให้นักเรียนฟังอีกครั้ง</p>						
3. ขั้นสรุป	<p>3.1 ให้นักเรียนร้องโน้ตเพลงอะเมซิง เกรซ พร้อมทั้งท่วงทำนองอีกครั้ง</p> <p>3.2 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้เพื่อตรวจสอบความเข้าใจทั้งหมด</p>	10		3.ขั้นสรุป	3.1 ครูและนักเรียนสรุปความรู้ร่วมกันอีกครั้ง	10	

วัตถุประสงค์

1. ยานโน้ตบรรทัด 5 เส้นโดยใช้ฤกษ์เสียงซอลได้ถูกต้อง.
2. ร้องโน้ตเพลงอะเมซิง เกรซได้ถูกต้อง
3. มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมตลอดทั้งกิจกรรม

ชุดกิจกรรม Word Wizard : Treble clef

คำอธิบาย ให้นักเรียนอ่านตัวโน้ตที่ได้รับในการ์ดแล้วบอกคำตอบกับคู่ของตนเอง

<p>1</p> <p>Word Wizard: Treble Clef</p> <p>What word does this pattern spell?</p> 	<p>2</p> <p>Word Wizard: Treble Clef</p> <p>What word does this pattern spell?</p> 	<p>3</p> <p>Word Wizard: Treble Clef</p> <p>What word does this pattern spell?</p> 	<p>4</p> <p>Word Wizard: Treble Clef</p> <p>What word does this pattern spell?</p>
<p>5</p> <p>Word Wizard: Treble Clef</p> <p>What word does this pattern spell?</p> 	<p>6</p> <p>Word Wizard: Treble Clef</p> <p>What word does this pattern spell?</p> 	<p>7</p> <p>Word Wizard: Treble Clef</p> <p>What word does this pattern spell?</p> 	<p>8</p> <p>Word Wizard: Treble Clef</p> <p>What word does this pattern spell?</p>

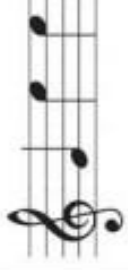

ชุดกิจกรรม Word Wizard : Treble clef

<p>9</p> <p>What word does this pattern spell?</p> 	<p>10</p> <p>What word does this pattern spell?</p> 	<p>13</p> <p>What word does this pattern spell?</p> 	<p>14</p> <p>What word does this pattern spell?</p>
<p>11</p> <p>What word does this pattern spell?</p> 	<p>12</p> <p>What word does this pattern spell?</p> 	<p>15</p> <p>What word does this pattern spell?</p> 	<p>16</p> <p>What word does this pattern spell?</p>

ชุดกิจกรรม Word Wizard : Treble clef

<p>9</p> <p>Word Wizard: Treble Clef</p> <p>What word does this pattern spell?</p> 	<p>10</p> <p>Word Wizard: Treble Clef</p> <p>What word does this pattern spell?</p> 	<p>13</p> <p>Word Wizard: Treble Clef</p> <p>What word does this pattern spell?</p> 	<p>14</p> <p>Word Wizard: Treble Clef</p> <p>What word does this pattern spell?</p>
<p>11</p> <p>Word Wizard: Treble Clef</p> <p>What word does this pattern spell?</p> 	<p>12</p> <p>Word Wizard: Treble Clef</p> <p>What word does this pattern spell?</p> 	<p>15</p> <p>Word Wizard: Treble Clef</p> <p>What word does this pattern spell?</p> 	<p>16</p> <p>Word Wizard: Treble Clef</p> <p>What word does this pattern spell?</p>

ชุดกิจกรรม Word Wizard : Treble clef

<p>17</p> <p>Word Wizard: Treble Clef</p> <p>What word does this pattern spell?</p> <p>©2015 Learning</p>	<p>18</p> <p>Word Wizard: Treble Clef</p> <p>What word does this pattern spell?</p> <p>©2015 Learning</p>
<p>19</p> <p>Word Wizard: Treble Clef</p> <p>What word does this pattern spell?</p> <p>©2015 Learning</p>	<p>20</p> <p>Word Wizard: Treble Clef</p> <p>What word does this pattern spell?</p> <p>©2015 Learning</p>

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5

เรื่อง จังหวะ

แนวคิด

1. ความเร็วจังหวะ (Tempo) เป็นการกำหนดความเร็วของจังหวะต่าง ๆ ในบทเพลง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถเคลื่อนไหวตามความเร็วจังหวะในบทเพลงได้อย่างสม่ำเสมอ
2. นักเรียนสามารถร้องเพลงตรงจังหวะในบทเพลงได้ถูกต้องทั้งบทเพลง
3. นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงของกลุ่ม

สาระการเรียนรู้

ความเร็วจังหวะ (Tempo) หมายถึงความเร็ว ซึ่งดนตรีอาจมีจังหวะปานกลาง เร็ว หรือช้า จะมีการกำหนดความเร็วของจังหวะต่างกันไป โดยมีเครื่องหมายกำหนดความเร็วของจังหวะที่เรียกว่า เมโทรโนม (Metronome) และมีชื่อเรียกความเร็วแตกต่างกันไป เช่น Presto เร็วมาก, Vivace มีชีวิตชีวา, Allegro เร็ว, Moderato ความเร็วปานกลาง, Adagio ช้า ๆ ไม่รีบร้อน, Largo ช้ามาก เป็นต้น (นรุทธิ์ สุทธิจิตต์, 2561)

การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ		การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ	
ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	ขั้นตอน	สื่อการเรียนรู้
1. ขั้นนำ	1.1 นักเรียนยืนกลั้วน้ำเบือ และวอลุ่มลมหายใจ วอลุ่มเสียง ร่วมกัน 1.2 ครูเล่นเป็โยโมเข้าสลับเร็ว โดยให้นักเรียนขับตามจังหวะที่ได้ยิน หากครูหยุดเล่นนักเรียนก็หยุดการเคลื่อนไหวด้วย	1. ขั้นนำ	เพลงอะเมซิงเกรซ
		1.1 ครูและนักเรียนร่วมกันทบทวนเนื้อหาในกิจกรรมของสัปดาห์ที่แล้ว 1.2 ครูเชื่อมโยงความรู้จากเพลงเข้าสู่เรื่องจังหวะ 1.3 ครูเปิดเพลงอะเมซิง เกรซ ให้ฟังเพื่อทบทวน	

การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ		การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ		
ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา	สื่อการเรียนรู้	สื่อการเรียนรู้
3.ขั้นตอนสรุป	<p>3.1 ให้นักเรียนออกมาสรุปว่าบทเพลงอะเมซิง เกรซ จัดอยู่ในหมวดหมู่คำศัพท์ความเร็วได้บ้าง</p> <p>3.2 ตัวแทนกล่าวแสดงความชื่นชมกับสมาชิกทุกคนในกลุ่มที่สามารถทำภารกิจสำเร็จ</p> <p>3.3 ร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้ทำกิจกรรมในครั้งนี้</p>	10	สื่อการเรียนรู้	สื่อการเรียนรู้
			ขั้นตอน	เวลา
			3.ขั้นตอนสรุป	
			กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการเรียนรู้
			3.1 ครูผู้ถามักเรียนเกี่ยวกับคำศัพท์เรื่องความเร็วของจังหวะพร้อมให้บอกความหมาย	
			3.2 ครูและนักเรียนรู้ร่วมกันสรุปความรู้ในบทเรียน	

วัตถุประสงค์

1. เคลื่อนไหวได้ถูกต้องตามจังหวะเพลง
2. ร้องเพลงตรงจังหวะถูกต้องทั้งบทเพลง
3. มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมตลอดทั้งกิจกรรม

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6
เรื่อง อารมณ์ในบทเพลง

แนวคิด

1. อารมณ์ในบทเพลง (Expression) เป็นการถ่ายทอดความรู้สึกในเพลงผ่านเสียงจากผู้ประพันธ์กำหนดไว้

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถสื่ออารมณ์เพลงจากการใช้ความดัง เบา ในบทเพลงได้ถูกต้องทั้งเพลง
2. นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

สาระการเรียนรู้

อารมณ์ในบทเพลง (Expression) หมายถึงลักษณะเสียงที่เกี่ยวข้องกับความดัง เบา และลักษณะเสียงอื่น ๆ ที่เมื่อฟังแล้วทำให้เกิดความรู้สึกต่าง ๆ ได้ ซึ่งเสียงเหล่านี้จะถูกกำหนดมาโดยผู้ประพันธ์เพลงที่ต้องการส่งต่อให้กับผู้ฟังได้ถ่ายทอดออกมา ดังเช่นลักษณะความดังอาจจะมีความดังในลักษณะที่ต่างออกไป เช่นดังจนน่ากลัว ดังแบบสว่างาม ดังแบบสนุกสนาน หรือในลักษณะเสียงเบาอาจจะแสดงออกมาในความเป็นความเหงา ความเศร้า หรือในแนวอื่น ๆ ที่ถ่ายทอดออกมา (นุพธ์ สุทธิจิตต์, 2561)

การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ		การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ	
ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	ขั้นตอน	สื่อการเรียนรู้
1. ขั้นนำ	<p>1.1 ครูและนักเรียนร่วมกันทบทวนบทเรียนที่ผ่านมา</p> <p>1.2 ครูซักถามเกี่ยวกับความรู้สึกของวันนี้ โดยให้แสดงออกมาโดยการวาดภาพหรือใช้สีแดงอารมณ์ว่าเป็นอย่างไร</p>	<p>1.1 ครูและนักเรียนร่วมกันทบทวนบทเรียนที่ผ่านมา</p> <p>1.2 ครูเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเนื้อหามาจนถึงเรื่องของอารมณ์ในบทเพลง</p>	เวลา 10

การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ		การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ		
ขั้นตอน	เวลา	สื่อการเรียนรู้	ขั้นตอน	สื่อการเรียนรู้
1.3 ครูเริ่มเปิดเพลงอะเมซิง เกิร์ล เพื่อให้ นักเรียนทบทวนอารมณ์ความรู้สึก ของตนเอง				
2. ขั้นสอน กิจกรรม Think Pair Share	30	เพลงอะเมซิง เกิร์ล	2. ขั้นสอน	เพลงอะเมซิง เกิร์ล
		<p>2.1 ครูแจกกระดาษให้กับนักเรียน จากนั้นตั้งข้อคำถามเกี่ยวกับเพลง อะเมซิง เกิร์ล ว่าเมื่อฟังแล้วมีความรู้สึก อย่างไร และสามารถถ่ายทอดความรู้สึก ออกมาได้อย่างไรบ้าง</p> <p>2.2 นักเรียนเขียนคำตอบของตนเองลง บนกระดาษ</p> <p>2.3 นักเรียนจับคู่เพื่อแลกเปลี่ยนความ คิดเห็นในประเด็นที่กำหนด</p> <p>2.4 ให้นักเรียนนำเสนอคำตอบให้เพื่อน ในชั้นเรียนได้ฟังร่วมกัน พร้อมกับให้ เพื่อนแสดงความคิดเห็นจากคนที่ นำเสนอ</p> <p>2.5 ให้นักเรียนร้องเพลงตามที่ตนเองรู้สึก หลังจากที่ได้ทำกิจกรรมโดยครูเปิดเพลง คลอตลอดระยะเวลา</p>	<p>2.1 ครูอธิบายการแสดงออกทางอารมณ์ใน บทเพลงให้นักเรียนฟัง</p> <p>2.2 จากนั้นสาธิตการแสดงอารมณ์ เช่น ทาง สีหน้า ทางแววตา</p> <p>2.3 ครูอธิบายสัญลักษณ์ที่ปรากฏในบท เพลง ได้แก่ความตั้งใจ เบา</p> <p>2.4 จากนั้นสาธิตให้นักเรียนฟังทีละท่อน เพลงโดยใส่ความตั้งใจให้เกิดขึ้นในบทเพลง</p> <p>2.5 นักเรียนร้องเพลงตามที่ครูสาธิต</p>	

การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ		การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ	
ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้
3.ขั้นตอน	เวลา 10	เวลา 10	สื่อการเรียนรู้
3.1 ครูให้ออกมาร้องเพลงหน้าชั้นเรียนที่ ละกลุ่ม โดยให้นักเรียนใช้การถ่ายทอด ออกมาให้มากที่สุด	3.1 ครูให้ให้นักเรียนร้องออกมาแสดง การร้องเพลง	3.1 ครูให้นักเรียนร้องออกมาแสดง การร้องเพลง	สื่อการเรียนรู้
3.2 นักเรียนร่วมชื่นชมเพื่อนในห้องที่ ออกไปนำเสนอ	3.2 นักเรียนร่วมชื่นชมเพื่อนในห้องที่ ออกไปนำเสนอ	3.2 ครูสุบองค์ความรู้ให้นักเรียนฟังและ เปิดโอกาสให้ซักถามข้อสงสัย	สื่อการเรียนรู้
3.3 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหา จากการเรียนในครั้งนี้	3.3 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหา จากการเรียนในครั้งนี้		

วัตถุประสงค์

1. ถ่ายทอดอารมณ์เพลงโดยใช้ความตั้งใจและถูกต้อง
2. มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมตลอดทั้งกิจกรรม

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7
เรื่อง ขับร้องเพลงอะเมซิง เกรซ ทั้ง 2 แนวเสียง แบบแยกกลุ่ม (ครั้งที่ 1)

แนวคิด

1. บทเพลงอะเมซิง เกรซ เป็นบทเพลงสรรเสริญพระเจ้ามีทั้งทำนองไพเราะแบบพื้นบ้านอเมริกา

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถขับร้องเพลงอะเมซิง เกรซ ในแนวเสียงของตนเองได้
2. นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

สาระการเรียนรู้

การขับร้องเพลง 2 แนว ในบทเพลงอะเมซิง เกรซ นั้น มีการเรียบเรียงทำนองขึ้นมาเพื่อใช้ขับร้องเพียง 2 แนวโดยเฉพาะ การเคลื่อนทำนองในแนวที่ 1 เป็นไปตามทำนองเดิม ส่วนในแนวที่ 2 มีการประสานชั้นคู่ที่มีความเหมาะสมกับผู้เรียนไม่กระโดดมากจนเกินไป ลักษณะของทำนองมีการซ้ำสามารถจดจำได้ง่าย วรรณยุกต์มีการเปิดปิดคำ และมีประโยคเพลงที่ชัดเจน

การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ		การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ	
ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	ขั้นตอน	สื่อการเรียนรู้
1. ขั้นนำ	เวลา 10 -เปียโน กิจกรรมการเรียนรู้ 1.1 นักเรียนยืดอกสามเนื้อ และวอลุ่ม ลมหายใจ วอลุ่มเสียง ร่วมกัน 1.2 นักเรียนและครูร่วมกันทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้ในครั้งที่ผ่านมา 1.3 ให้นักเรียนเชื่อมโยงเนื้อหาจากที่เรียนมา	1.ขั้นนำ	เวลา 10 -เปียโน

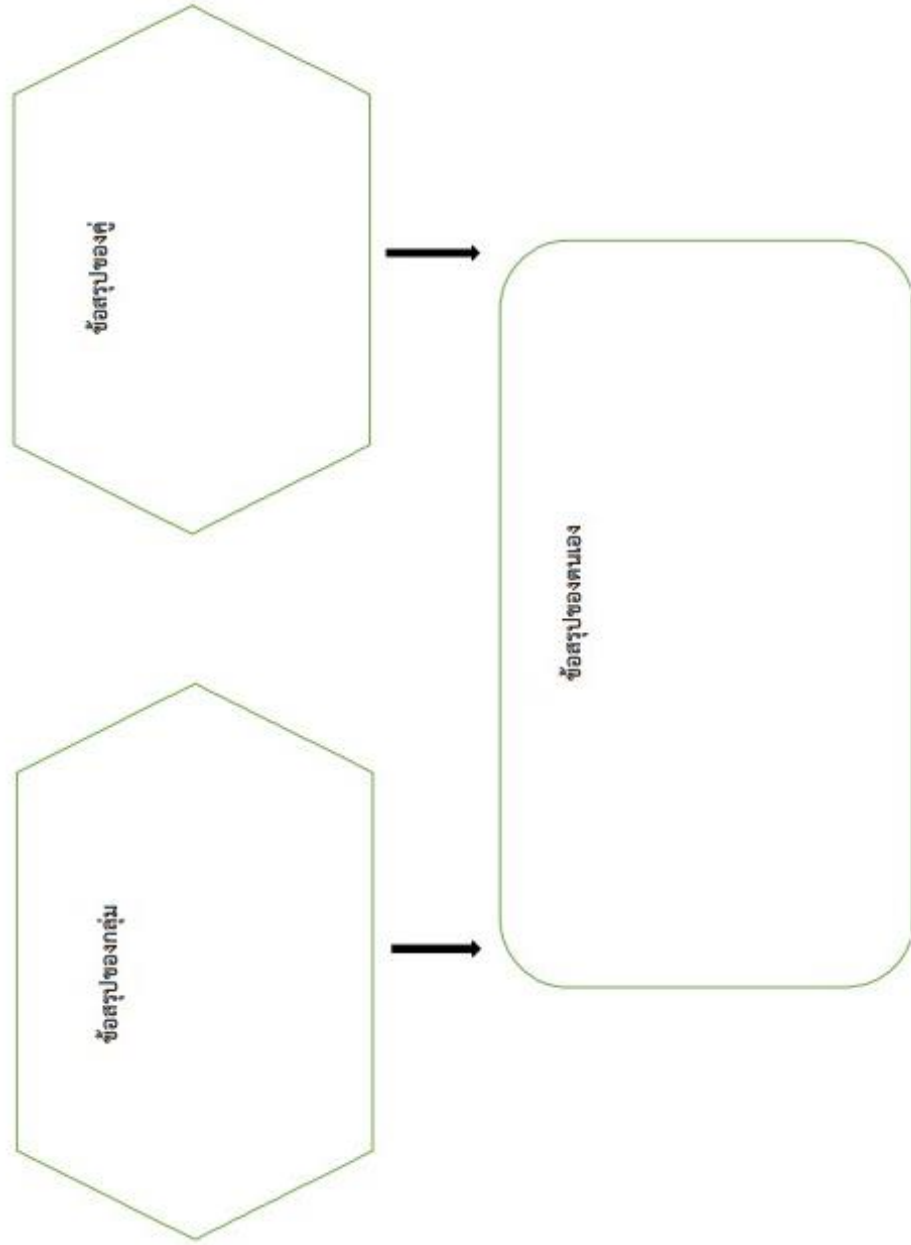
การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ		การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ	
ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	ขั้นตอน	สื่อการเรียนรู้
2. ขั้นสอน Team Pair Solo	เวลา 30 กิจกรรมการเรียนรู้ 2.1 นักเรียนแบ่งกลุ่มตามที่ได้จัดแนวเสียงไว้ให้ ได้แก่แนวที่1 และแนวที่ 2 2.2 นักเรียนเรียนแบ่งกลุ่มออกเป็น 5 กลุ่ม ซึ่งกลุ่มที่1 กลุ่มที่2 เป็นแนวที่1 และกลุ่มที่ 3 กลุ่มที่ 4 เป็นแนวที่2 2.3 ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มฝึกซ้อมตามแนวเสียงที่ได้รับโดยครูให้เพลงประกอบไว้เพื่อฝึกซ้อมร่วมกัน 2.4 จากนั้นให้นักเรียนเป็นคู่ในกลุ่มของตนเองแล้วฝึกซ้อมตามแนวเสียงที่ได้รับ 2.5 ให้นักเรียนฝึกซ้อมด้วยตนเองโดยแยกจากคู่ 2.6 ให้นักเรียนเขียนความคิดเห็นลงในกระดาษเพื่อเก็บเป็นข้อมูลการฝึกซ้อมในครั้งต่อไป	สื่อการเรียนรู้ -เพลงอะเมซิ่งเกรซ -ใบงานที่1	สื่อการเรียนรู้ -เพลงอะเมซิ่งเกรซ
3. ขั้นสรุป	10 3.1 นักเรียนนำเสนอปัญหาจากการซ้อม 3.2 นักเรียนร่วมกันฝึกร้องเพลงอะเมซิ่งเกรซ ตั้งแต่ต้นจนจบเพลงอีกครั้ง	3. ขั้นสรุป 3.1 นักเรียนร่วมกันฝึกร้องเพลงอะเมซิ่งเกรซ ตั้งแต่ต้นจนจบเพลงอีกครั้ง 3.2 ครูสรุปความรู้ร่วมกับนักเรียน	10

วัตถุประสงค์

1. ศึกษาร่องเท้าในแนวเสียงของตนเองได้ตลอดทั้งเพลง
2. มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมตลอดทั้งกิจกรรม

ใบงานที่ 1 กิจกรรม Team-Pair-Solo
คำชี้แจง ให้นักเรียนระดมความคิดในเรื่องของการใช้ท่าทางในการร้องเพลงและการหายใจ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8
เรื่อง ขับร้องเพลงอะเมซิง เกรซ ทั้ง 2 แนวเสียง แบบแยกกลุ่ม (ครั้งที่ 2)

แนวคิด

1. บทเพลงอะเมซิง เกรซ เป็นบทเพลงสรรเสริญพระเจ้ามีท่วงทำนองไพเราะแบบพื้นบ้านอเมริกัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถขับร้องเพลงอะเมซิง เกรซ ในแนวเสียงของตนเองได้
2. นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

สาระการเรียนรู้

การขับร้องเพลง 2 แนว ในบทเพลงอะเมซิง เกรซ นั้น มีการเรียบเรียงทำนองขึ้นมาจากเพื่อใช้ขับร้องเพียง 2 แนวโดยเฉพาะ การเคลื่อนทำนองในแนวที่เป็นไปตามทำนองเดิม ส่วนในแนวที่ 2 มีการประสานกันผู้เรียนไม่กระโดดมาจากจนเกินไป ลักษณะของทำนองมีการเข้าสามารถจดจำได้ง่าย วรรณยุกต์มีการเปิดปิดคำ และมีประโยคเพลงที่ชัดเจน

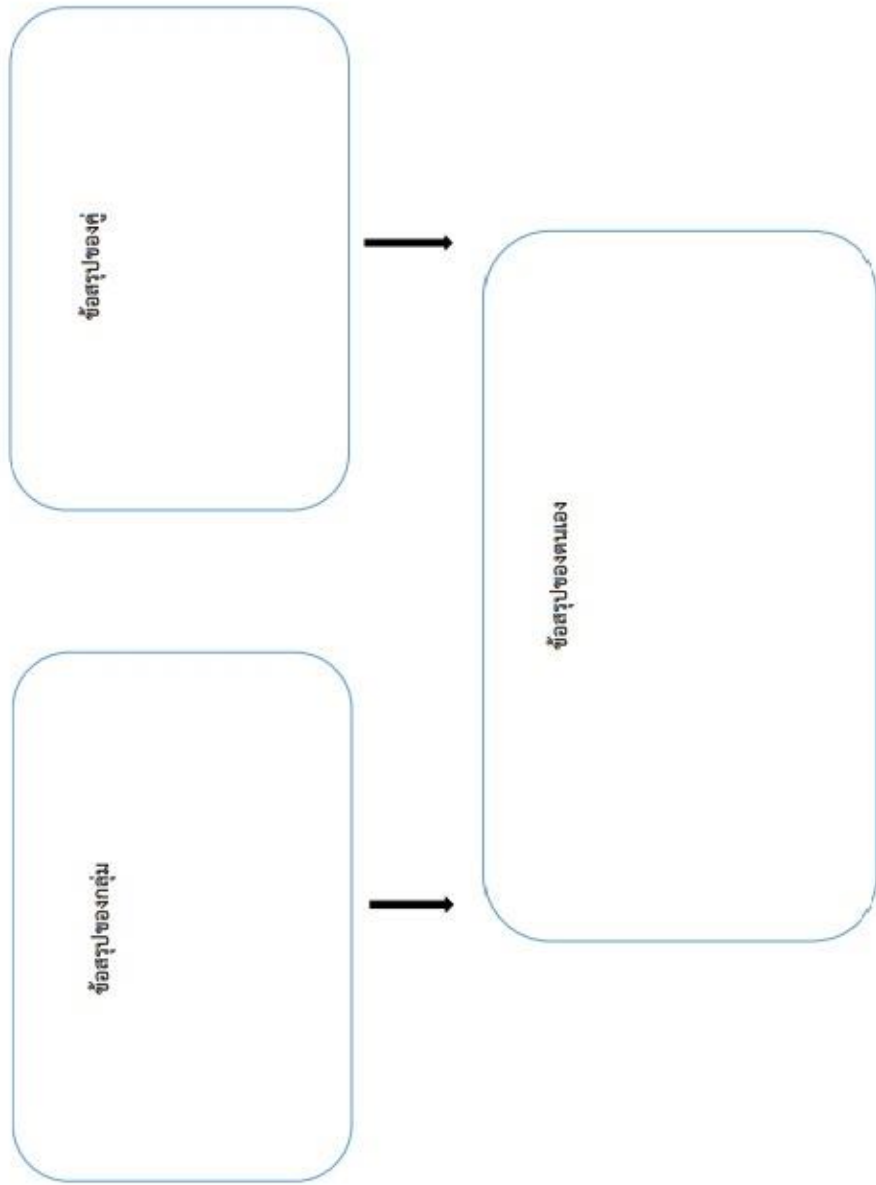
การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ			การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ				
ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา	สื่อการเรียนรู้	ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา	สื่อการเรียนรู้
1. ขั้นนำ	1.1 นักเรียนยืนตกล้ามเนื้อ และวอลลิ้นฉันทายใจ วอลลิ้นเสียง ว่วมกัน 1.2 นักเรียนและครูร่วมกันทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้อยู่ในครั้งที่ผ่านม 1.3 ให้นักเรียนเชื่อมโยงเนื้อหากจากที่เรียนมา	10	-เปียโน	1. ขั้นนำ	1.1 นักเรียนยืนตกล้ามเนื้อ และวอลลิ้นฉันทายใจ วอลลิ้นเสียง ว่วมกัน 1.2 นักเรียนและครูร่วมกันทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้อยู่ในครั้งที่ผ่านมา	10	-เปียโน

การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ		การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ	
ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	ขั้นตอน	สื่อการเรียนรู้
2. ขั้นสอน กิจกรรม Team Pair Solo	เวลา 30 สื่อการเรียนรู้ -เพลงอะเมซิ่ง -ใบงานที่2 กิจกรรมการเรียนรู้ 2.1 นักเรียนแบ่งกลุ่มตามที่ได้จัดแนวเสียงไว้ให้ ได้แก่แนวที่1 และแนวที่ 2 2.2 นักเรียนแบ่งกลุ่มออกเป็น 5 กลุ่ม ซึ่งกลุ่มที่1 กลุ่มที่2 เป็นแนวที่1 และกลุ่มที่3 กลุ่มที่ 4 เป็นแนวที่2 2.3 ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มฝึกซ้อมตามแนวเสียงที่ได้รับโดยครูให้เพลงประกอบไว้เพื่อฝึกซ้อมร่วมกัน 2.4 จากนั้นให้แยกเป็นคู่ในกลุ่มของตนเองแล้วฝึกซ้อมตามแนวเสียงที่ได้รับ 2.5 ให้นักเรียนฝึกซ้อมด้วยตนเองโดยแยกจากคู่ 2.6 ให้นักเรียนเขียนความคิดเห็นลงในกระดาษเพื่อเก็บเป็นข้อมูลการฝึกซ้อมในครั้งถัดไป	เวลา 30 สื่อการเรียนรู้ -เพลงอะเมซิ่ง กิจกรรมการเรียนรู้ 2.1 ให้นักเรียนแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือแนวที่1 และแนวที่2 2.2 ครูฝึกซ้อมให้กับแนวที่1 สองรอบ 2.3 ครูฝึกซ้อมให้กับแนวที่2 สองรอบ 2.4 ให้นักเรียนแยกไปฝึกซ้อมด้วยตัวเอง	สื่อการเรียนรู้ -เพลงอะเมซิ่ง เกรซ
3. ขั้นสรุป	เวลา 10 สื่อการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ 3.1 นักเรียนนำเสนอปัญหาจากการซ้อม 3.2 นักเรียนร่วมกันฝึกร้องเพลงอะเมซิ่งเกรซ ตั้งแต่ต้นจนจบเพลงอีกครั้ง	3. ขั้นสรุป 3.1 นักเรียนร่วมกันฝึกร้องเพลงอะเมซิ่งเกรซ ตั้งแต่ต้นจนจบเพลงอีกครั้ง 3.2 ครูสรุปความรู้ร่วมกับนักเรียน	10

วัตถุประสงค์

1. ขับร้องเพลงในแนวเสียงของตนเองได้ตลอดทั้งเพลง
2. มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมตลอดทั้งกิจกรรม

ในงานที่ 2 กิจกรรม Team-Pair-Solo
คำชี้แจง ให้นักเรียนระดมความคิดในเรื่องของการใช้ทางในการร้องเพลงและการหายใจ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9

เรื่อง ขับร้องเพลงอะเมซิง เกรซ ทั้ง 2 แนวเสียง แบบแยกกลุ่ม (ครั้งที่ 3)

แนวคิด

1. บทเพลงอะเมซิง เกรซ เป็นบทเพลงสรรเสริญพระเจ้ามีท่วงทำนองไพเราะแบบพื้นบ้านอเมริกัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถขับร้องเพลงอะเมซิง เกรซ ในแนวเสียงของตนเองได้
2. นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

สาระการเรียนรู้

- การขับร้องเพลง 2 แนว ในบทเพลงอะเมซิง เกรซ นั้น มีการเรียบเรียงทำนองขึ้นมาเพื่อขับร้องเพียง 2 แนวโดยเฉพาะ การเคลื่อนทำนองในแนวที่ 1 เป็นไปตามทำนองเดิม ส่วนในแนวที่ 2 มีการประสานกันผู้เรียนไม่กระโดดมาจากจนเกินไป ลักษณะของทำนองมีการซ้ำสามารถจดจำได้ง่าย วรรณยุกต์มีการเปิดปิดคำ และมีประโยคเพลงที่ชัดเจน

การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ		การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ	
ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	ขั้นตอน	สื่อการเรียนรู้
1. ขั้นนำ	<p>เวลา 10 -เป็โยโน</p> <p>กิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>1.1 นักเรียนยึดกลัมนี้อ และวอลสัน สมหาใจ วอลสันเสียง ร่วมกัน</p> <p>1.2 นักเรียนและครูร่วมกันทบทวนสิ่งที่ได้ ได้เรียนรู้ในครั้งที่ผ่านมา</p> <p>1.3 ให้นักเรียนเชื่อมโยงเนื้อหากจากที่ เรียนมา</p>	<p>เวลา 10 -เป็โยโน</p> <p>กิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>1.1 นักเรียนยึดกลัมนี้อ และวอลสัน สมหาใจ วอลสันเสียง ร่วมกัน</p> <p>1.2 นักเรียนและครูร่วมกันทบทวนสิ่งที่ได้ เรียนรู้ในครั้งที่ผ่านมา</p>	

การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ		การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ	
ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	ขั้นตอน	สื่อการเรียนรู้
2. ขั้นตอน กิจกรรม Team Pair Solo	<p>เวลา 30</p> <p>สื่อการเรียนรู้ -เพลงอะเมซิ่ง เกรซ -ใบงานที่3</p> <p>กิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>2.1 นักเรียนแบ่งกลุ่มตามที่ได้จัดแนวเสียงไว้ให้ ได้แก่แนวที่1 และแนวที่ 2</p> <p>2.2 นักเรียนแบ่งกลุ่มออกเป็น 5 กลุ่ม ซึ่งกลุ่มที่1 กลุ่มที่2 เป็นแนวที่1 และกลุ่มที่ 3 กลุ่มที่ 4 เป็นแนวที่2</p> <p>2.3 ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มฝึกซ้อมตามแนวเสียงที่ได้รับโดยครูให้เพลงประกอบไว้เพื่อฝึกซ้อมร่วมกัน</p> <p>2.4 จากนั้นให้นักเรียนเป็นคู่ในกลุ่มของตนแล้วฝึกซ้อมตามแนวเสียงที่ได้รับ</p> <p>2.5 ให้นักเรียนฝึกซ้อมด้วยตนเองโดยแยกจากคู่</p> <p>2.6 ให้นักเรียนเขียนความคิดเห็นในกระดาษเพื่อเก็บเป็นข้อมูลการฝึกซ้อมในครั้งถัดไป</p>	<p>เวลา 30</p> <p>สื่อการเรียนรู้ -เพลงอะเมซิ่ง เกรซ</p> <p>กิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>2.1 ให้นักเรียนแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือแนวที่1 และแนวที่2</p> <p>2.2 ครูฝึกซ้อมให้กับแนวที่1 สองรอบ</p> <p>2.3 ครูฝึกซ้อมให้กับแนวที่2 สองรอบ</p> <p>2.4 ให้นักเรียนแยกไปฝึกซ้อมด้วยตัวเอง</p>	<p>เวลา 30</p> <p>สื่อการเรียนรู้ -เพลงอะเมซิ่ง เกรซ</p>

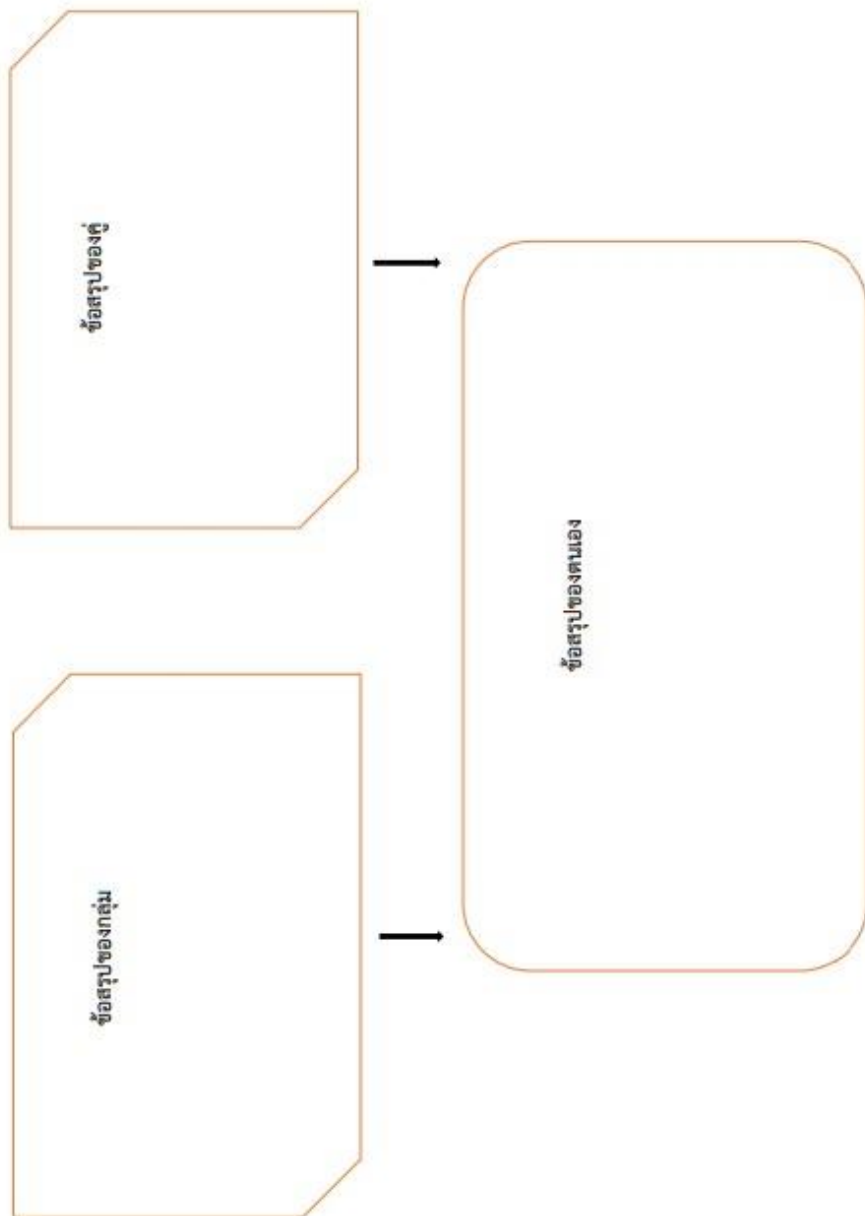
การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ			การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ				
ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา	สื่อการเรียนรู้	ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา	สื่อการเรียนรู้
3. ขั้นสรุป	3.1 นักเรียนนำเสนอปัญหาจากการซ้อม 3.2 นักเรียนร่วมกันฝึกร้องเพลงอะเมซิ่ง เกรซ ตั้งแต่นจนจบเพลงอีกครั้ง	10		3. ขั้นสรุป	3.1 นักเรียนร่วมกันฝึกร้องเพลงอะเมซิ่ง เกรซ ตั้งแต่นจนจบเพลงอีกครั้ง 3.2 ครูสรุปความรู้ร่วมกับนักเรียน	10	

วัดประเมินผล

1. ขับร้องเพลงในแนวเสียงของตนเองได้ตลอดทั้งเพลง
2. มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมตลอดทั้งกิจกรรม

ในงานที่ 3 กิจกรรม Team-Pair-Solo
คำชี้แจง ให้นักเรียนระดมความคิดในเรื่องของการใช้ท่าทางในการร้องเพลงและการหายใจ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10
เรื่อง ขับร้องเพลงอะเมซิง เกรซ ทั้ง 2 แนวเสียง แบบแยกกลุ่ม (ครั้งที่ 4)

แนวคิด

1. บทเพลงอะเมซิง เกรซ เป็นบทเพลงสรรเสริญพระเจ้ามีท่วงทำนองไพเราะแบบพื้นบ้านอเมริกา

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถขับร้องเพลงอะเมซิง เกรซ ในแนวเสียงของตนเองได้
2. นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

สาระการเรียนรู้

การขับร้องเพลง 2 แนว ในบทเพลงอะเมซิง เกรซ นั้น มีการเรียบเรียงทำนองขึ้นมาเพื่อใช้ขับร้องเพียง 2 แนวโดยเฉพาะ การเคลื่อนทำนองในแนวที่ 1 เป็นไปตามทำนองเดิม ส่วนในแนวที่ 2 มีการประสานขึ้นคู่ที่มีความเหมาะสมกับคู่เรียนไม่กระโดดมากจนเกินไป ลักษณะของทำนองมีการเข้าสามารถจดจำได้ง่าย วรรณยุกต์มีการเปิดปิดคำ และมีประโยคเพลงที่ชัดเจน

การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ		การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ	
ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	ขั้นตอน	สื่อการเรียนรู้
1. ชื่นนำ	<p>เวลา 10</p> <p>กิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>1.1 นักเรียนยืดอกกล่าวเนื้อ และวอลุ่ม สอนหายใจ วอลุ่มเสียง ร่วมกัน</p> <p>1.2 นักเรียนและครูร่วมกันทบทวนสิ่งที่ได้ ได้เรียนรู้ในครั้งที่ผ่านมา</p> <p>1.3 ให้นักเรียนเชื่อมโยงเนื้อเรื่องเนื้อหาจากที่เรียนมา</p>	<p>เวลา 10</p> <p>กิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>1.1 นักเรียนยืดอกกล่าวเนื้อ และวอลุ่ม สอนหายใจ วอลุ่มเสียง ร่วมกัน</p> <p>1.2 นักเรียนและครูร่วมกันทบทวนสิ่งที่ได้ เรียนรู้ในครั้งที่ผ่านมา</p>	-เปียโน

การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ		การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ	
ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	ขั้นตอน	สื่อการเรียนรู้
2. ขั้นสอน	<p>เวลา 30</p> <p>สื่อการเรียนรู้ -เพลงอะเมซิ่งเกรซ -ใบงานที่4</p> <p>กิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>2.1 นักเรียนแบ่งกลุ่มตามที่ได้จัดแนวเสียงไว้ให้ ได้แก่แนวที่1 และแนวที่ 2</p> <p>2.2 นักเรียนแบ่งกลุ่มออกเป็น 5 กลุ่ม ซึ่งกลุ่มที่1 กลุ่มที่2 เป็นแนวที่1 และกลุ่มที่ 3 กลุ่มที่ 4 เป็นแนวที่2</p> <p>2.3 ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มฝึกซ้อมตามแนวเสียงที่ได้รับโดยครูให้เพลงประกอบไว้เพื่อฝึกซ้อมร่วมกัน</p> <p>2.4 จากนั้นให้แยกเป็นคู่ในกลุ่มของตนเองแล้วฝึกซ้อมตามแนวเสียงที่ได้รับ</p> <p>2.5 ให้นักเรียนฝึกซ้อมด้วยตนเองโดยแยกจากคู่</p> <p>2.6 ให้นักเรียนเขียนความคิดเห็นลงในกระดาษเพื่อเก็บเป็นข้อมูลการฝึกซ้อมในครั้งถัดไป</p>	<p>เวลา 30</p> <p>สื่อการเรียนรู้ -เพลงอะเมซิ่งเกรซ</p> <p>กิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>2.1 ให้นักเรียนแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือแนวที่1 และแนวที่2</p> <p>2.2 ครูฝึกซ้อมให้กับแนวที่1 สองรอบ</p> <p>2.3 ครูฝึกซ้อมให้กับแนวที่2 สองรอบ</p> <p>2.4 ให้นักเรียนแยกไปฝึกซ้อมด้วยตัวเอง</p>	<p>สื่อการเรียนรู้ -เพลงอะเมซิ่งเกรซ</p>
3. ขั้นสรุป	<p>เวลา 10</p> <p>3.1 นักเรียนสรุปปัญหาจากการซ้อมทั้งหมด 4 ครั้ง</p> <p>3.2 แสดงความคิดเห็นและร่วมกันแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น</p>	<p>3. ขั้นสรุป</p> <p>3.1 นักเรียนร่วมกันฝึกร้องเพลงอะเมซิ่งเกรซ ตั้งแต่ต้นจนจบเพลงอีกครั้ง</p> <p>3.2 ครูสรุปความรู้ร่วมกับนักเรียน</p>	<p>เวลา 10</p>

การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ			การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ				
ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา	สื่อการเรียนรู้	ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา	สื่อการเรียนรู้
	3.3 นักเรียนร่วมกันฝึกร้องเพลงอะเมซิงเกรซ ตั้งแต่ต้นจนจบเพลงอีกครั้ง						

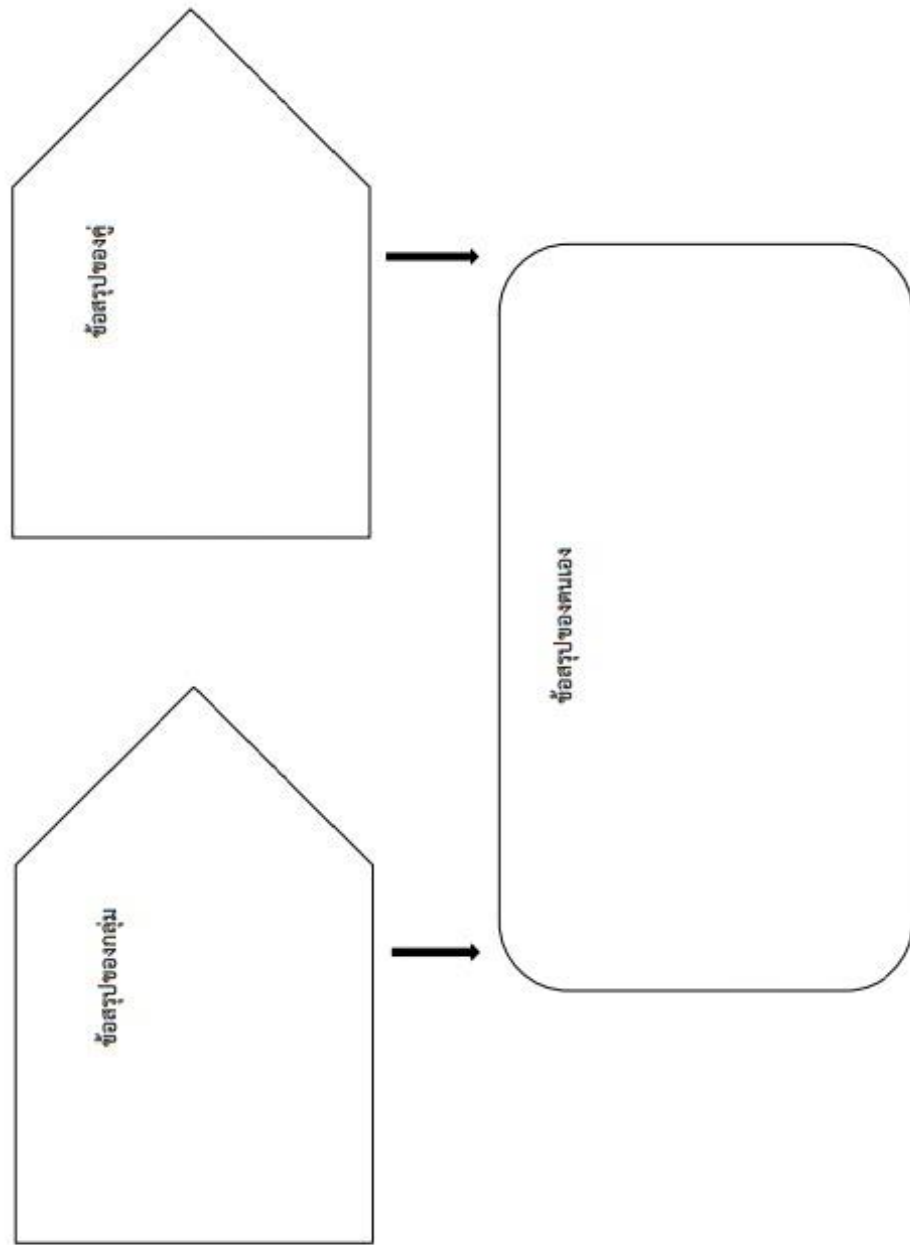
วัดประเมินผล

3. ขับร้องเพลงในแนวเสียงของตนเองได้ตลอดทั้งเพลง
4. มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมตลอดทั้งกิจกรรม

ใบงานที่ 4 กิจกรรม Team-Pair-Solo
คำชี้แจง ให้นักเรียนระดมความคิดในเรื่องของการใช้ท่าทางในการร้องเพลงและการหายใจ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 11

เรื่อง ขับร้องเพลงอะเมซิง เกรซ รวมแนวเสียง (ครั้งที่ 1)

แนวคิด

1. บทเพลงอะเมซิง เกรซ เป็นบทเพลงสรรเสริญพระเจ้ามีท่วงทำนองไพเราะแบบพื้นบ้านอเมริกัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถขับร้องเพลงอะเมซิง เกรซ รวมแนวเสียงได้
2. นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

สาระการเรียนรู้

การขับร้องเพลง 2 แนว โบทเพลงอะเมซิง เกรซ นั้น มีการเรียบเรียงทำนองขึ้นมาเพื่อใช้ขับร้องเพียง 2 แนวโดยเฉพาะ การเลื่อนทำนองในแนวที่ 1 เป็นไปตามทำนองเดิม ส่วนในแนวที่ 2 มีการประสานกันกับผู้เรียนไม่เกาะติดมากจนเกินไป ลักษณะของทำนองมีการเข้าสามารถจดจำได้ง่าย วรรณยุกต์มีการเปิดปิดคำ และมีประโยคเพลงที่ชัดเจน

การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ		การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ	
ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	ขั้นตอน	สื่อการเรียนรู้
1. ขั้นนำ	เวลา 10 -ปิโยโน 1.1 นักเรียนยืดอกลำเนื้อ และวอลุ่ม สนทนาใจ วอลุ่มเสียง ร่วมกัน 1.2 นักเรียนนำเสนอวิธีแก้ปัญหาจากการฝึกซ้อมในแนวเสียงของตนเอง	1.ขั้นนำ	เวลา 10 -ปิโยโน กิจกรรมการเรียนรู้ 1.1 ครูเปิดเพลงอะเมซิง เกรซ เพื่อสร้างบรรยากาศ 1.2 ครูทบทวนเพลงให้แต่ละแนวเสียง

การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ			การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ				
ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา	สื่อการเรียนรู้	ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา	สื่อการเรียนรู้
2. ขั้นสอน Timed Pair Share	<p>2.1 ให้นักเรียนฝึกซ้อมด้วยตนเองตามแนวเสียงที่ได้รับมอบหมาย</p> <p>2.2 ให้นักเรียนจับคู่เพื่อนที่ต่างแนวเสียงกันเพื่อฝึกซ้อมการประสานเสียง</p> <p>2.3 จัดกลุ่มให้นักเรียน 5 กลุ่ม กลุ่มละ 4 คน โดยในกลุ่มต้องมีสมาชิกแนวที่ 1 จำนวน 2 คน และสมาชิกแนวเสียงที่ 2 จำนวน 2 คน</p> <p>2.4 จากนั้นฝึกซ้อมร่วมกันภายในกลุ่ม</p>	30	-เพลงอะเมซิงเกรซ	2. ขั้นสอน	<p>2.1 ครูให้นักเรียนทั้งหมดยืนเป็นลักษณะครึ่งวงกลม สลับแนวเสียงตามความเหมาะสม</p> <p>2.2 ครูเปิดเพลงประกอบให้นักเรียนร้องกัน</p> <p>ขับร้องทั้ง 2 แนวเสียง 2-3 รอบ</p>	30	
3. ขั้นสรุป	<p>3.1 ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มแสดงการขับร้องเพลงอะเมซิง เกรซ</p> <p>3.2 นำเสนอปัญหาจากการฝึกซ้อมเพื่อปรับในครั้งถัดไป</p>	10		3. ขั้นสรุป	<p>3.1 นักเรียนทั้งหมดร้องเพลงร่วมกับอีกครึ่ง</p> <p>3.2 ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปความรู้</p>	10	

วัดประเมินผล

1. ขับร้องเพลงอะเมซิง เกรซ รวมทั้งสองแนวเสียงได้ถูกต้องทั้งบทเพลง
2. มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 12
เรื่อง ขับร้องเพลงอะเมซิง เกรซ รวมแนวเสียง (ครั้งที่ 2)

แนวคิด

1. บทเพลงอะเมซิง เกรซ เป็นบทเพลงสรรเสริญพระเจ้ามีท่วงทำนองไพเราะแบบพื้นบ้านอเมริกา

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถขับร้องเพลงอะเมซิง เกรซ รวมแนวเสียงได้
2. นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

สาระการเรียนรู้

การขับร้องเพลง 2 แนว ในบทเพลงอะเมซิง เกรซ นั้น มีการเรียบเรียงทำนองขึ้นมาเพื่อขับร้องเพียง 2 แนวโดยเฉพาะ การเคลื่อนทำนองในแนวที่ 1 เป็นไปตามทำนองเดิม ส่วนในแนวที่ 2 มีการประสานกันขึ้นคู่ที่มีความเหมาะสมกับผู้เรียนไม่กระโดดมากจนเกินไป ลักษณะของทำนองมีการซ้ำสามารถจดจำได้ง่าย วรรณยุกต์มีการเปิดปิดคำ และมีประโยคเพลงที่ชัดเจน

การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ		การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ		
ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา	สื่อการเรียนรู้	สื่อการเรียนรู้
1. ขั้นนำ	1.1 นักเรียนยึดกลัมนเนื้อ และวอลุ่ม สมหายใจ วอลุ่มเสียง ร่วมกัน 1.2 นักเรียนนำเสนอวิธีแก้ปัญหาจากการ ฝึกซ้อมในแนวเสียงของตนเอง	10	-เปียโน	-เปียโน
			กิจกรรมการเรียนรู้	
		ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	
		1. ขั้นนำ	1.1 ครูเปิดเพลงอะเมซิง เกรซ เพื่อสร้าง บรรยากาศ 1.2 ครูทบทวนเพลงให้แต่ละแนวเสียง	

การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ		การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ		
ขั้นตอน	กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา	สื่อการเรียนรู้	สื่อการเรียนรู้
2. ขั้นสอน Timed Pair Share	<p>2.1 ให้นักเรียนฝึกซ้อมด้วยตนเองตามแนวเสียงที่ได้รับมอบหมาย</p> <p>2.2 ให้นักเรียนจับคู่เพื่อนที่ต่างแนวเสียงกันเพื่อฝึกซ้อมการประสานเสียง</p> <p>2.3 จัดกลุ่มให้นักเรียน 5 กลุ่ม กลุ่มละ 4 คน โดยในกลุ่มต้องมีสมาชิกแนวที่ 1 จำนวน 2 คน และสมาชิกแนวเสียงที่ 2 จำนวน 2 คน</p> <p>2.4 จากนั้นฝึกซ้อมร่วมกันภายในกลุ่ม</p>	30	-เพลงอะเมซิงเกรซ	2.1 ครูให้นักเรียนทั้งหมดยืนเป็นลักษณะครึ่งวงกลม สลับแนวเสียงตามความเหมาะสม 2.2 ครูเปิดเพลงประกอบให้นักเรียนร่วมกันขับร้องทั้ง 2 แนวเสียง 2- 3 รอบ
3. ขั้นสรุป	<p>3.1 ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มแสดงการขับร้องเพลงอะเมซิง เกรซ</p> <p>3.2 นำเสนอปัญหาจากการฝึกซ้อมเพื่อปรับไปครั้งต่อไป</p>	10		3.1 นักเรียนทั้งหมดร้องเพลงร่วมกันอีกครั้ง 3.2 ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปความรู้

วัตถุประสงค์

1. ขับร้องเพลงอะเมซิง เกรซ รวมทั้งสองแนวเสียงได้ถูกต้องทั้งบทเพลง
2. มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

การสรุปผลการประเมินแบบประเมินการปฏิบัติทักษะข้อร้อง 2 แนวโดยผู้เชี่ยวชาญ
เกณฑ์การประเมินค่า IOC

การตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหาผู้วิจัยสามารถใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและ
วัตถุประสงค์ (index of item objective congruence : IOC) โดยนำคะแนนจากผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนเขียนในตาราง
แล้วคำนวณด้วยสูตร ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC คือ ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อความและวัตถุประสงค์
 $\sum R$ คือ ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
 N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

เกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินความเที่ยงตรงตามเนื้อหา คือ ค่าดัชนี IOC ต้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ($IOC \geq 0.50$)
ซึ่งต้องมากกว่าข้อคำถามนั้นมีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา หากค่าดัชนีน้อยกว่า 0.5 แสดงว่าข้อคำถามนั้นไม่มีความ
เที่ยงตรงตามเนื้อหา ควรตัดทิ้งหรือปรับปรุงให้ดีขึ้น

ตาราง ค่า IOC ในการพิจารณาความตรงตามเนื้อหาของแบบประเมินการปฏิบัติทักษะข้อร้อง 2 แนว

ข้อ	ผู้ทรงคุณวุฒิ			ผลรวมของ คะแนน ($\sum R$)	ค่า IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
2	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
4	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
6	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
12	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
13	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้

ข้อเสนอแนะที่ได้รับจากผู้ทรงคุณวุฒิจากการประเมินแบบประเมินการปฏิบัติทักษะขับร้อง 2 แนว

ข้อ	ด้าน	ข้อเสนอแนะ/ความคิดเห็นเพิ่มเติม
2	แบบประเมินมีการใช้ภาษาและระบุรายละเอียดชัดเจน	เกณฑ์บางข้อที่ใช้คำว่าบางส่วน เล็กน้อย จะทำให้ผู้ประเมินไม่เข้าใจตรงกันควรระบุรายละเอียดให้ชัดเจน
4	ภาษาที่ใช้มีความเข้าใจง่าย	การเรียบเรียงประโยคควรทำให้เข้าใจง่าย
6	แบบประเมินสอดคล้องกับการวัดผลสัมฤทธิ์การขับร้อง 2 แนวโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ	ควรจัดกลุ่มรายละเอียดด้านการประเมินให้มีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วย
12	แบบประเมินมีเกณฑ์การตัดสินการขับร้อง 2 แนวครอบคลุมทุกด้าน	แบบประเมินเน้นการประเมินทักษะการขับร้องโดยรวมมากกว่าการขับร้อง 2 แนว
13	แบบประเมินสามารถพัฒนาการทำงานร่วมกันของผู้เรียน	
<p>ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม</p> <p>เสนอให้ปรับคำอธิบายเกณฑ์ในหัวข้อ Diction = สำเนียง เป็นการออกเสียงคำร้องควรอธิบายเป็นภาษาไทย ความสมดุลในบทเพลง ควรปรับคำจากนองเสียงส่วนบุคคลเข้ากับเสียงส่วนรวมเป็นร้องแนวเดียวกับร้องกลุ่ม หรือร้องเดียวกับร้องประสาน หรือร้องแนวหลักกับร้องแนวประสาน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบริบทที่นำไปใช้</p>		

การสรุปผลการประเมินแบบทดสอบการขับร้อง 2 แนวโดยผู้เชี่ยวชาญ

เกณฑ์การประเมินค่า IOC

การตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหาผู้วิจัยสามารถใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและ
วัตถุประสงค์ (index of item objective congruence : IOC) โดยนำคะแนนจากผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนเขียนในตาราง
แล้วคำนวณด้วยสูตร ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC คือ ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อความและวัตถุประสงค์

$\sum R$ คือ ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

เกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินความเที่ยงตรงตามเนื้อหา คือ ค่าดัชนี IOC ต้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ($IOC \geq 0.50$)
ซึ่งต้องมากกว่าข้อคำถามนั้นมีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา หากค่าดัชนีน้อยกว่า 0.5 แสดงว่าข้อคำถามนั้นไม่มีความ
เที่ยงตรงตามเนื้อหา ควรตัดทิ้งหรือปรับปรุงให้ดีขึ้น

ตาราง ค่า IOC ในการพิจารณาความตรงตามเนื้อหาของแบบทดสอบการขับร้อง 2 แนว

ข้อ	ผู้ทรงคุณวุฒิ			ผลรวมของ คะแนน ($\sum R$)	ค่า IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
3	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
4	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
5	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
6	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
7	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
8	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
10	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
11	+1	0	+1	2	1.00	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
13	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้

การสรุปผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้โดยผู้เชี่ยวชาญ
เกณฑ์การประเมินค่า IOC

การตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหาผู้วิจัยสามารถใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามปลະ
วัตถุประสงค (index of item objective congruence : IOC) โดยนำคะแนนจากผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนเขียนในตาราง
แล้วคำนวณด้วยสูตร ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC คือ ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อความและวัตถุประสงค
 $\sum R$ คือ ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
 N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

เกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินความเที่ยงตรงตามเนื้อหา คือ ค่าดัชนี IOC ต้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ($IOC \geq 0.50$)
ซึ่งต้องมากกว่าข้อคำถามนั้นมีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา หากค่าดัชนีน้อยกว่า 0.5 แสดงว่าข้อคำถามนั้นไม่มีความ
เที่ยงตรงตามเนื้อหา ควรตัดทิ้งหรือปรับปรุงให้ดีขึ้น

ตาราง ค่า IOC ในการพิจารณาความตรงตามเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้

ข้อ	ผู้ทรงคุณวุฒิ			ผลรวมของ คะแนน ($\sum R$)	ค่า IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
2	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
6	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
7	+1	0	+1	2	1.00	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
9	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
10	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

ชื่อ	ผู้ทรงคุณวุฒิ			ผลรวมของคะแนน (ΣR)	ค่า IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
14	+1	+1	+1	3	0.67	ใช้ได้
15	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
16	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
17	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
21	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
22	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

ข้อเสนอแนะที่ได้รับจากผู้ทรงคุณวุฒิจากการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้

ข้อ	ด้าน	ข้อเสนอแนะ/ความคิดเห็นเพิ่มเติม
1	แนวคิดสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	ควรปรับปรุงให้สอดคล้องกัน
2	แนวคิดมีความชัดเจนเข้าใจง่าย	
6	เนื้อหามีความชัดเจนเข้าใจง่าย	เสนอให้ปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เนื้อหาสาระในแผนโดยเฉพาะเพลงในกิจกรรม 1.2 เสนอให้เปลี่ยนเพลงให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน
7	เนื้อหาสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	
9	กิจกรรมมีความสอดคล้องกับเนื้อหา	
10	กิจกรรมมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	ให้เพิ่มสื่อการสอนซึ่งดูจากเนื้อ การจัดกิจกรรม ให้มีความเหมาะสมกับพัฒนาการของผู้เรียน
15	สื่อการเรียนการสอนสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	
16	สื่อการเรียนการสอนมีความสอดคล้องกับเนื้อหา	
17	สื่อการเรียนการสอนมีการกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน	ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 ควรปรับให้เป็นการสังเกตพฤติกรรมทั้งหมด
21	การวัดผลที่ระบุไว้สามารถประเมินได้	
<p>ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม</p> <p>เสนอให้ผู้วิจัยศึกษาการร้องเพิ่มเติมโดยเฉพาะเนื้อหาสาระที่ใช้และการออกแบบกิจกรรม และเน้นให้แผนการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับหัวข้อวิทยานิพนธ์มากขึ้น ในการเลือกสื่อและบทเพลงที่ใช้สอนแนะนำให้นำบทเพลงใน list ACDC ได้แนะนำไว้มาใช้ให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน</p>		

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางสาวปาริฉัตร สุ่มมาตย์
วัน เดือน ปี เกิด	27 มีนาคม 2536
สถานที่เกิด	ร้อยเอ็ด
วุฒิการศึกษา	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาดุริยางค์สากล ภาควิชานาฏดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ธัญบุรี
ที่อยู่ปัจจุบัน	498/38 โรงเรียนมาบตาพุดพันพิทยาคาร ตำบลเนินพระ อำเภอเมืองระยอง จังหวัดระยอง 21150

